

Torsdag den 18. november 2010 (D)

1

20. møde

Torsdag den 18. november 2010 kl. 10.00

Dagsorden

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til statsministeren om samarbejdet mellem Danmark og Grønland.

Af Juliane Henningsen (IA), Mogens Jensen (S), Kristen Touborg (SF), Niels Helveg Petersen (RV), Line Barfod (EL), Høgni Hoydal (TF), Christian H. Hansen (UFG) og Pia Christmas-Møller (UFG).
(Anmeldelse 16.11.2010).

2) Fortsættelse af 1. behandling af lovforslag nr. L 57 [afstemning om udvalghenvisning]:

Forslag til lov om etablering af den selvejende institution Udbetaling Danmark.

Af beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg).

(Fremsættelse 11.11.2010. 1. behandling 16.11.2010).

3) 3. behandling af lovforslag nr. L 10:

Forslag til lov om ændring af lov om folkekirkens økonomi. (Præcisering af bemyndigelsesbestemmelse om udbetaling af kapitaler).

Af kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech).

(Fremsættelse 06.10.2010. 1. behandling 29.10.2010. Betænkning 10.11.2010. 2. behandling 16.11.2010).

4) 2. behandling af lovforslag nr. L 1:

Forslag til finanslov for finansåret 2011.

Af finansministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsættelse 05.10.2010. 1. behandling 07.10.2010).

5) 2. behandling af lovforslag nr. L 24:

Forslag til lov om ophævelse af lov om bonus til elever i ungdomsuddannelse med lønnet praktik. (Afskaffelse af bonus til elever i ungdomsuddannelse med lønnet praktik).

Af undervisningsministeren (Tina Nedergaard).

(Fremsættelse 06.10.2010. 1. behandling 14.10.2010. Betænkning 09.11.2010).

6) 2. behandling af lovforslag nr. L 25:

Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsgivernes Elevrefusion. (Pris- og lønregulering af arbejdsgiverbidrag til VEU-godtgørelse m.v.).

Af undervisningsministeren (Tina Nedergaard).

(Fremsættelse 06.10.2010. 1. behandling 14.10.2010. Betænkning 09.11.2010).

7) Forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til finansministeren om det danske euroforbehold.

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Anmeldelse 28.10.2010. Fremme 04.11.2010).

8) Forespørgsel nr. F 1:

Forespørgsel til socialministeren om ældres betaling for ydelser på plejehjem.

Af Line Barfod (EL) m.fl.

(Anmeldelse 07.10.2010. Fremme 12.10.2010).

9) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om fremme, beskyttelse og overvågning af gennemførelsen af FN's konvention om rettigheder for personer med handicap.

Af socialministeren (Benedikte Kiær).

(Fremsættelse 04.11.2010).

10) 1. behandling af lovforslag nr. L 44:

Forslag til postlov.

Af transportministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsættelse 27.10.2010. (Omtrykt)).

11) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 9:

Forslag til folketingsbeslutning om elektrificering af strækningen Lunderskov-Esbjerg samt åbning af station i Esbjerg øst.

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 28.10.2010).

12) 1. behandling af lovforslag nr. L 54:

Forslag til lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven. (Sporing af skjult udbytte og andre aktiver, forældelse af konfiskationskrav, hemmelig beslaglæggelse m.v.).

Af justitsministeren (Lars Barfoed).

(Fremsættelse 10.11.2010).

13) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 11:

Forslag til folketingsbeslutning om særlig beskyttelse af tjenestedyr i funktion og erstatningskrav for vold, drab m.v. på tjenestedyr i funktion.

Af Marlene Harpsøe (DF) m.fl.

(Fremsættelse 28.10.2010).

Kl. 10:00

Meddelelser fra formanden

Formanden :

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelse:

Colette L. Brix (DF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 24 (Forslag til folketingsbeslutning om en effektiv lettelse af erhvervslivets administrative byrder).

Titlen på den anmeldte sag vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til statsministeren om samarbejdet mellem Danmark og Grønland.

Af Juliane Henningsen (IA), Mogens Jensen (S), Kristen Touborg (SF), Niels Helveg Petersen (RV), Line Barfod (EL), Høgni Hoydal (TF), Christian H. Hansen (UFG) og Pia Christmas-Møller (UFG). (Anmeldelse 16.11.2010).

Kl. 10:00

Formanden :

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, be-
tragter jeg Tingets samtykke som givet.

Det er givet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) Fortsættelse af 1. behandling af lovforslag nr. L 57 [afstemning om udvalgshenvisning]:

Forslag til lov om etablering af den selvejende institution Udbetaling Danmark.

Af beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg).

(Fremsættelse 11.11.2010. 1. behandling 16.11.2010).

Kl. 10:01

Afstemning

Formanden :

Der er afstemning om lovforslaget, da der ikke kunne opnås enighed om udvalgshenvisningen under førstebehandlingen i tirsdags, hvor den fungerende formand konstaterede, at spørgsmålet om udvalgs-
henvisning måtte afgøres ved afstemning. Jeg vil sige, at der heller ikke her har været mulighed for at opnå enighed under uformelle meningsudvekslinger i går.

Der er både stillet forslag om, at forslaget behandles i Arbejds-
markedsudvalget og i Kommunaludvalget.

Forhandlingen er sluttet, og vi går til afstemning om udvalgshenvisning. Jeg vil sige, at i overensstemmelse med, hvad flertallet tilkendegav på sekretærmødet, foreslår jeg, at forslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget, og det er det, vi stemmer om i denne omgang. Der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For udvalgshenvisning til Arbejdsmarkedsudvalget stemte 56 (V, DF, KF og LA), imod stemte 48 (S, SF, RV og EL), hverken for eller imod stemte 0.

Det er vedtaget, at den videre behandling foregår i Arbejdsmarkedsudvalget.

Herefter er førstebehandlingen af lovforslag nr. L 57 afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 3. behandling af lovforslag nr. L 10:

Forslag til lov om ændring af lov om folkekirkens økonomi.

(Præcisering af bemyndigelsesbestemmelse om udbetaling af kapitaler).

Af kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech).

(Fremsættelse 06.10.2010. 1. behandling 29.10.2010. Betænkning

10.11.2010. 2. behandling 16.11.2010).

Kl. 10:02

Forhandling

Formanden :

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Det er ikke tilfældet, og så går vi til afstemning.

Kl. 10:03

Afstemning

Formanden :

Vi stemmer om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

(*Problemer med afstemningen*). Jeg har altid sagt: Brug ikke vold, hent en større hammer! (*Munterhed*). Det mangler man her. Men der stemmes.

Afstemningen går om, så alle stemmer kommer med på listen. Jeg tror stadig, at det med hammeren er en løsning at have heroppe, så man kan smadre det en gang for alle.

Alene for dette lovforslag bliver der tale om afstemning ved den gamle model, så vi er sikre på, at alt går rigtigt til. Der er tale om den endelige vedtagelse af et lovforslag, og vi skal være sikre på, at det går rent ind. Det er nemlig ikke muligt for nærværende at gøre en afstemning om i maskinen her. Så jeg beder tingsekretærene, Karen J. Klint og Jens Vibjerg, være klar.

Sagen er den, at det er en endelig vedtagelse af et lovforslag, og tingene skal være i orden. Sådan skal det være.

Derfor beder jeg de medlemmer, der kan stemme for lovforslaget, om at rejse sig.

De, der stemmer imod, bedes rejse sig.

De, der hverken stemmer for eller imod, bedes rejse sig.

(*Afstemningen foretaget på den i forretningsordenens § 35, stk. 3, angivne måde*).

For stemte 102, imod stemte 0, hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget er enstemmigt vedtaget.

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

Kl. 10:12

4) 2. behandling af lovforslag nr. L 1:

Forslag til finanslov for finansåret 2011.

Af finansministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsættelse 05.10.2010. 1. behandling 07.10.2010).

Kl. 10:11

Forhandling

Formanden :

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Der er ikke nogen, der beder om ordet, og så er forhandlingen sluttet.

Forslaget går nu til fornyet udvalgsbehandling i Finansudvalget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

5) 2. behandling af lovforslag nr. L 24:

Forslag til lov om ophævelse af lov om bonus til elever i ungdomsuddannelse med lønnet praktik. (Afskaffelse af bonus til elever i ungdomsuddannelse med lønnet praktik).

Af undervisningsministeren (Tina Nedergaard).

(Fremsættelse 06.10.2010. 1. behandling 14.10.2010. Betænkning 09.11.2010).

Kl. 10:11

Forhandling

Formanden :

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Der er ingen, der beder om ordet. Så er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling, hvis ingen gør indsigelse.

Det er ikke tilfældet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

6) 2. behandling af lovforslag nr. L 25:

Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsgivernes Elevrefusion. (Pris- og lønregulering af arbejdsgiverbidrag til VEU-godtgørelse m.v.).

Af undervisningsministeren (Tina Nedergaard).

(Fremsættelse 06.10.2010. 1. behandling 14.10.2010. Betænkning 09.11.2010).

Kl. 10:11

Forhandling

Formanden :

Ønsker nogen at udtale sig?

Det er ikke tilfældet, og så er forhandlingen sluttet.

Jeg beder lige om, at man forlader salen i god ro, således at man ikke forstyrrer de forhandlinger, der pågår.

Afstemning

Formanden :

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 1-5, tiltrådt af et flertal?

De er vedtaget.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling, hvis ingen gør indsigelse.

Det er ikke tilfældet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

7) Forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til finansministeren om det danske euroforbehold: Vil ministeren redegøre for, hvordan han vil sikre, at det danske euroforbehold respekteres, når EU gennemfører en tidligere og mere omfattende kontrol af den økonomiske politik og udvider de sanktioner, der kan gennemføres over for landene, hvis de ikke følger de påbud om indholdet i den økonomiske politik, som EU udstikker?

Af Per Clausen (EL), Line Barfod (EL), Johanne Schmidt-Nielsen (EL) og Frank Aaen (EL).

(Anmeldelse 28.10.2010. Fremme 04.11.2010).

Kl. 10:12

Formanden :

Den første, der får ordet, er hr. Per Clausen som ordfører for forespørgslerne for at begrunde forespørgslen, værsgo.

Kl. 10:13

Begrundelse

(Ordfører for forespørgslerne)

Per Clausen (EL):

Den danske befolkning har jo gentagne gange klart tilkendegivet, at den ikke ønsker, at Danmark skal indgå i eurosamarbejdet. Begrundelsen har været, at man godt vidste, at konsekvenserne af at indgå i eurosamarbejdet ville være, at man måtte blive en del af en fælles økonomisk politik, som bliver bestemt og besluttet i EU.

Politikken er altså klar fra befolkningens side, og begrundelsen er klar. Alligevel foregår der i dag med den danske regerings aktive støtte debatter, som kan betyde, at hovedlinjerne i den danske finanslov skal godkendes af EU; at der bliver en hurtigere og mere effektiv EU-kontrol af den danske stats finanser; at man udvider EU's kontrol til at omfatte det, man kalder makroøkonomiske forhold – det er spørgsmål om inflation, ledighed, lønniveau osv. – og at landene uden for eurosamarbejdet bliver straffet på samme måde som eurolandene, fordi man vil have mulighed for at tilbageholde udbetalinger til landbruget, strukturfondstøtte m.v. i samme størrelsesorden som de bøder, eurolandene kan pålægges.

Det er fremgået af debatten i Folketingets Europaudvalg, at det fra regeringens side helt klart er en strategi at reducere forskellen på at være med i eurosamarbejdet og ikke være med så meget som overhovedet muligt, altså i virkeligheden at undergrave det danske euroforbehold. Derfor synes jeg, det er på tide, at vi får en drøftelse af de her forhold i Folketingssalen. Derfor den her forespørgselsdebate.

Formanden :

Tak til hr. Per Clausen. Så er det finansministeren for besvarelse af forespørgslen.

Kl. 10:14

Kl. 10:14

Besvarelse**Finansministeren (Claus Hjort Frederiksen):**

Danmark har som bekendt forbehold for deltagelse i tredje fase af den økonomiske og monetære union, ØMU'en, i eurosamarbejdet. Forbeholdet er udmøntet i en protokol til Traktaten, der slår fast, at virkningen af Danmarks undtagelse fra ØMU'ens tredje fase er, at alle artikler og bestemmelser i Traktaten og i ESCB-statutten, hvori der henvises til en dispensation, ikke vil gælde for Danmark. Ophævelsen af denne undtagelse vil kun blive indledt på Danmarks anmodning.

Lissabontraktatens artikel 139 præciserer de bestemmelser, der ikke gælder for lande med dispensation, dvs. uden for euroen, herunder Danmark. Undtagelsen indebærer overordnet, at Danmark ikke deltager i den fælles valuta, euroen, og ikke deltager i eurolandenes fælles pengepolitik, der varetages af Den Europæiske Centralbank, ECB, samt at Danmark ikke er omfattet af visse bestemmelser vedrørende samarbejdet om den økonomiske politik. Det drejer sig særligt om visse bestemmelser i Traktaten og stabilitets- og vækstpacten, nemlig muligheden for at modtage pålæg ifølge artikel 126, stk. 9, dvs. skærpede politiske henstillinger, og at blive pålagt økonomiske sanktioner i form af rentefri deponeringer og bøder i henhold til artikel 106, stk. 11. Spørgsmålet om eventuel dansk fremtidig deltagelse i eurosamarbejdet vil skulle afgøres ved en folkeafstemning.

EU-drøftelserne om styrket økonomisk samarbejde er foreløbig resulteret i en rapport fra finansministertaskforcen under ledelse af formanden for Det Europæiske Råd, som blev godkendt på det europæiske rådsmøde den 28.-29. oktober. Rapportens anbefalinger skal nu omsættes til konkrete ændringer af stabilitets- og vækstpacten m.v. på grundlag af Kommissionens forslag til retsakter. Det er målet, at Ecofin, finansministerrådet, og Europa-Parlamentet skal nå til enighed herom senest i sommeren 2011.

Taskforcen har bl.a. foreslået en ny ramme for samarbejdsprocesserne i form af det, man kalder Det Europæiske Semester. Forslaget blev vedtaget af Ecofin den 7. september og indebærer bl.a., at EU-landenes stabilitets- og konvergensprogrammer, som præsenterer de overordnede planer for den økonomiske politik, herunder information om de nationale budgetplaner for det kommende år, fremover skal afleveres i april, mens Ecofins udtalelse om landenes programmer derefter vedtages i juni-juli.

De eksisterende procedurer indebærer, at landene afleverer deres programmer i slutningen af året, mens Rådet vedtager udtalelser i begyndelsen af det følgende år. Den primære ændring er således timingen, idet landenes programmer fremover behandles inden sommerferien, dvs. inden landene udarbejder deres nationale finanslove.

Formålet med Det Europæiske Semester er at styrke det, man kalder ex ante-koordinationen af den økonomiske politik, dvs. at have drøftelser af EU-landenes økonomiske politik forud for vedtagelsen af den nationale politik. Den proces kan sammenlignes med de råd og anbefalinger, som EU-landene får fra internationale organisationer som f.eks. OECD og IMF eller fra nationalt hold, som vi kender det i Danmark, når Det Økonomiske Råd udstikker anbefalinger som udspil til de økonomisk-politiske overvejelser.

Introduktionen af Det Europæiske Semester skal ses i lyset af erfaringerne fra krisen, der har vist, at landenes økonomiske politikker kan påvirke den økonomiske udvikling i andre lande. Landene ven-

tes i forbindelse med Det Europæiske Semester at tage højde for eventuelle EU-anbefalinger, når landene fremlægger deres finanslovforslag i de nationale parlamenter. Danmark og de øvrige EU-lande har imidlertid lagt afgørende vægt på, at det enkelte land fortsat selv fastlægger sin nationale finanslovprocedure, og at der således ikke er tale om, at EU skal godkende de nationale finanslove.

Det danske euroforbehold vedrører som nævnt euroen, ECB og den fælles pengepolitik samt muligheden for at modtage pålæg og blive pålagt visse økonomiske sanktioner og har dermed ikke noget at gøre med Det Europæiske Semester.

Kl. 10:20

Når det gælder spørgsmålet om sanktioner, indeholder taskforce-rapporten forslag om at supplere de eksisterende sanktionsregler for eurolandene med flere håndhævelsesmekanismer, både økonomiske sanktioner og politiske mekanismer. Håndhævelsesmekanismerne skal starte på et tidligere tidspunkt og anvendes progressivt i både den forebyggende og den korrigerende del af stabilitets- og vækstpacten.

Under pactens forebyggende del foreslår taskforcen for alle EU-lande, at Kommissionen skal give en advarsel til de lande, som afviger betydeligt fra stabilitets- og vækstpactens regel om strukturelle budgetforbedringer på 0,5 pct. af bruttonationalproduktet, indtil man efterlever sit mellemfristede budgetmål. Rådet vil senest 1 måned derefter vedtage en henstilling om at gennemføre tiltag til at korrigere afvigelsen. Hvis landet ikke gennemfører passende tiltag inden for 5 måneder, vil Rådet vedtage en ny henstilling om at gøre fremskridt mod de mellemfristede budgetmål.

For alle EU-lande foreslås endvidere nye rapporteringskrav, hvis tilpasningen til de mellemfristede budgetmål er utilstrækkelig. Samtidig vil en manglende efterlevelse af en henstilling om at gøre fremskridt mod de mellemfristede budgetmål indebære, at Rådet udarbejder en rapport til Det Europæiske Råd, og at Kommissionen vil gennemføre overvågningsbesøg.

Med hensyn til økonomiske sanktioner foreslår taskforcen en to-trinsproces, hvor man først styrker de eksisterende sanktioner for eurolandene og siden hen, men så hurtigt som muligt, indfører nogle nye sanktioner af en anden type, som skal gælde for alle EU-landene. De skal dog ikke gælde for UK, der har en særlig undtagelse fra vækst- og stabilitetspacten. Under første trin foreslås for eurolandene, at en henstilling om fremskridt mod de mellemfristede budgetmål i den forebyggende del af pacten skal udløse en rentebærende deponering, hvis det konstateres, at et land ikke efterlever henstillingen om fremskridt mod de mellemfristede budgetmål og derfor får en ny henstilling.

Også under pactens korrigerende del foreslår taskforcen styrkede sanktioner for eurolandene. Hvis et euroland allerede er pålagt en rentebærende deponering under den forebyggende del af pacten, konverteres denne til en rentefri deponering, når Rådet beslutter, at der foreligger et uforholdsmæssigt stort underskud, og samtidig vedtager en henstilling til eurolandet om at bringe det offentlige underskud ned under 3 pct. af BNP inden for en given frist og gennemføre strukturelle budgetforbedringer.

Hvis landet ikke er pålagt en rentebærende deponering, udløser beslutningen om eksistensen af et uforholdsmæssigt stort underskud ikke en økonomisk sanktion i dette trin af processen. Hvis det imidlertid konstateres, at landet ikke har efterlevet henstillingen, pålægges en bøde. Hvis det pågældende land efterfølgende får et pålæg og heller ikke efterlever denne skærpede henstilling, kan bøden endvidere øges med en variabel komponent, der afhænger af underskuddets størrelse. En sådan bøde med en fast og en variabel del svarer til den eksisterende sanktionsmulighed i pacten. Det nye er altså, at sanktionerne starter på et tidligere tidspunkt i proceduren og optræder gradvist.

Kl. 10:25

De eksisterende sanktioner under artikel 126 omfatter kun euro-lande, altså eksklusive Danmark og andre ikkeeurolande. Det vil de også kun gøre i trin to, hvor alle lande eksklusive UK omfattes af økonomiske sanktioner. I dette andet trin indføres nye sanktioner for alle EU-lande bortset fra UK. Disse sanktioner skal baseres på bredest mulige dele af EU-budgettet, det vil sige, at der skal være mulighed for at suspendere midler fra EU-budgettet til landene i tilfælde af manglende overholdelse af de finanspolitiske regler. De relevante dele af budgettet kunne f.eks. være strukturfondene.

Allerede i dag indeholder forordningen om Samhørighedsfonden mulighed for at stoppe udbetalinger i tilfælde af manglende efterlevelse af stabilitets- og vækstpacten, nemlig hvis et land har fået en henstilling, men ikke har gennemført effektive tiltag for at nedbringe det uforholdsmæssigt store underskud. Det er det princip, som nu tænkes udbredt til andre dele af EU's budget, herunder strukturfondene m.v. Sammenhængen mellem midler fra Samhørighedsfonden og overholdelsen af EU's finanspolitiske regler har eksisteret i mange år. Der har så vidt vides aldrig været nogen, som har ment, at det var et problem i forhold til euroforbeholdet. Taskforcerapporten blev som nævnt godkendt af Det Europæiske Råd på mødet den 28. og 29. oktober. Der er således enighed om de overordnede principper for nye skærpede sanktionsregler. Taskforcens forslag skal nu udmøntes i konkrete retsakter.

Udmøntningen af forslagene vedrørende nye sanktioner relateret til EU's budget forventes at ske snarest i forbindelse med forhandlingerne om de flerårige finansielle rammer inden for EU. Det er forventningen, at sanktionsreglerne vil blive implementeret ved at indskrive dem i de relevante budgetforordninger, ligesom det i dag er tilfældet med Samhørighedsfonden, og formentlig ikke via en ændring af stabilitets- og vækstpacten.

Taskforcen har endvidere foreslået at udvikle et samarbejde om håndtering af makroøkonomiske ubalancer i EU-landene. Samarbejdet skal bidrage til at sikre, at landene adresserer store og vedvarende problemer med f.eks. konkurrenceevnen og betalingsbalancen. Der arbejdes i den forbindelse med at indføre økonomiske sanktioner for eurolande, som får henstilling om at håndtere uforholdsmæssigt store makroubalancer, men som ikke gennemfører tiltag for at få styr på problemerne. Dette samarbejde om makroubalancer har, ligesom Det Europæiske Semester og styrkelsen af stabilitets- og vækstpacten, ikke noget med euroforbeholdet at gøre.

I øvrigt er det i Danmarks interesse, at vi lader os omfatte af sanktioner, fordi vi dermed får øget indflydelse på samarbejdet, herunder beslutninger om håndhævelse af reglerne om sanktioner over for andre lande, og dermed kan være med til at forhindre, at andre landes uansvarlige økonomiske politik får skadeligt afsmittende virkninger på vækst og beskæftigelse i Danmark. Vi har jo ikke i Danmark tænkt os at føre en politik, der vil kunne tænkes at kvalificere os til sanktioner. Det siger sig selv, at det er en klar forudsætning for regeringens støtte til reformen, at det økonomiske samarbejde, herunder de kommende regler om sanktioner, der omfatter Danmark, er i fuld overensstemmelse med det danske euroforbehold. Under hele processen har Danmark derfor lagt afgørende vægt på, at euroforbeholdet respekteres. Når der måtte foreligge konkrete forslag til udmøntning af sanktioner fra alle EU-lande, vil regeringen udarbejde en juridisk vurdering af dette spørgsmål.

Lad mig konkludere med at slå fast, at det danske euroforbehold vedrører de sanktioner, som allerede er indeholdt i traktaten og stabilitets- og vækstpacten. Det er sanktioner, som nu styrkes, og som fortsat kun gælder for eurolandene. De sanktioner, som Danmark og andre lande uden for euroen vil blive omfattet af, handler om en mulig suspension af midler fra EU-budgettet svarende til de eksisterende regler vedrørende Samhørighedsfonden, som Danmark og andre

lande uden for euroen allerede er omfattet af. Dette princip er der altså ikke noget nyt i.

De nye rammer for samarbejdet, herunder de nye samlede sanktionsregler, vil efter min vurdering med andre ord ikke ændre et komma i det danske forbehold over for euroen, ECB og den fælles pengepolitik samt pålæg og den særlige type sanktioner, som gælder for eurolandene. Under alle omstændigheder, og for at vi får en fuld belysning af det spørgsmål, vil jeg understrege, at regeringen som nævnt vil udarbejde en juridisk vurdering af dette spørgsmål, når vi kender de konkrete forslag.

Kl. 10:31

Formanden :

Tak til finansministeren for besvarelsen. Så går vi over til forhandlingen, og den første, der får ordet, er hr. Per Clausen som ordfører for forespørgerne.

Kl. 10:31

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Jeg skal takke for ministerens redegørelse, som jo var en grundig gennemgang af de dokumenter, der eksisterer i sagen. Jeg vil bare sige, at jeg sådan set ser frem til den juridiske redegørelse, der vil påvise, at det ikke gør nogen forskel i forhold til euoundtagelsen, når man ændrer reglerne, sådan at Danmark økonomisk kan straffes fuldt på højde med og på lige vilkår med eurolande, bare med den forskel at man i stedet for at indføre en bøde udvider mulighederne for at inddrage indtægter, som Danmark ellers skulle have haft.

Når man når frem til, at Danmark kan straffes for præcis det samme, som dem, der er med i euroen, kan straffes for, og med præcis det samme beløb, så vil man efterfølgende føre en juridisk begrundet argumentation for, at der stadig væk er enormt stor forskel, og at forbeholdet derfor overhovedet ikke er antastet. Jeg er for så vidt ikke i tvivl om, at man i statsadministrationen og andre steder har jurister, der vil være i stand til at løfte den opgave at komme med sådan en argumentation, men jeg ser alligevel lidt frem til den, for jeg tror, det bliver endnu et spændende gennembrud i den her debat.

Det, jeg ellers ville starte med, handler om det, som ministeren jo indledte med at gennemgå, nemlig hvilke konsekvenser det får, at hovedlinjerne, kan man sige, for en dansk finanslov skal sendes til EU, før finansloven endeligt udarbejdes. Disse hovedlinjer bliver jo ikke bare sendt ned, og så kan der komme nogle råd ligesom dem fra Det Økonomiske Råd, og hvis Det Økonomiske Råd kritiserer det, så ignorerer man det bare. Men sagen er jo, at de henvisninger, de henstillinger, de råd, der kommer fra EU i forhold til hovedlinjerne for den danske finanslov, skal man rette sig efter. Og det er ikke sikkert, at den danske befolkning i ret stor udstrækning bliver opmærksom på det, for det foregår jo netop, før det første udkast til finansloven er lavet. Derfor er det helt rigtigt, som det er sagt, at den danske finanslov ikke fremover skal til godkendelse i EU, nej, det, der skal godkendes i EU, er de hovedretningslinjer, som er gældende for det finanslovarbejde, der efterfølgende gennemføres.

I virkeligheden giver det formentlig EU større mulighed for at udøve indflydelse i forhold til den økonomiske politik i Danmark, end hvis det var selve finansloven, man skulle have til godkendelse. Og så har det selvfølgelig også det særlige element i sig, at det i virkeligheden gør det muligt, at der kan foregå en sådan proces i det skjulte. Jeg har nogle gange spurgt til, hvordan regeringen forestillede sig at Folketinget og Folketingets Europaudvalg skulle informeres om, hvad det var, man sendte ned til EU, og hvilke svar der kom fra EU, men så vidt jeg kan forstå, kan vi komme i den situation, at vi er nødt til at bruge bestemmelserne om aktindsigt for at få indblik i det.

Så den første afgørende pointe fra Enhedslistens side er, at hovedlinjerne i dansk finanspolitik fremover skal forhåndsgodkendes af EU, og det betragter vi som en klar forandring, som en langt større indgriben over for Danmarks muligheder for at føre en selvstændig økonomisk politik end det, vi har set indtil nu. Og vi synes faktisk, at det er rigtig, rigtig problematisk, at man gennemfører det i en situation, hvor man godt ved at den danske befolkning har stemt nej til at komme med i euroen – og det er helt klart, fordi der har været et ønske om at bevare en mulighed for at føre en selvstændig økonomisk politik.

Så indfører man det – og det redegjorde ministeren sådan set meget rigtigt og grundigt for – at den kontrol, der har været indtil nu, skal være hurtigere, og så skal den være mere effektiv. Og i naturlig forlængelse af den diskussion, der har været, om, hvordan man kan få økonomien til at fungere i eurolandene, kan man spørge, om det ikke forudsætter, at man har en fælles økonomisk politik. Så sent som i dag kunne jeg læse i Politiken, at en af Politikens mange kloge medarbejdere har skrevet en artikel om det, hvor hans konklusion er, at nu må man tage sig sammen og erkende, at man fratager landene deres mulighed for at føre en selvstændig økonomisk politik, og sørge for, at der bliver ført EU-økonomisk politik, for ellers kan man ikke få euroen til at fungere. Der er sådan set kun ét problem i det argument, og det er, at rundtomkring i befolkningerne i Europa er man ikke indstillet på at overlade det til EU at styre den økonomiske politik, og man har heller aldrig rigtig fået det vedtaget. Og i forhold til Danmark må man i hvert fald sige, at vi jo et par gange har fået mulighed for at stemme om, hvorvidt vi syntes, det var en god idé, og det har vi jo klart stemt nej til.

Så er der det, at man udvider det, som EU går ind i, til også at omfatte makroøkonomiske forhold. Det handler om inflation, ledighed, eksport, lønstigninger, arbejdsudbud m.v., altså en lang række forhold, som det jo for så vidt er relevant at forholde sig til. Det spændende er bare, hvilke konsekvenser det får, når EU får mulighed for at gå ind her og komme med påbud og direktiver og efterfølgende gennemføre sanktioner over for de lande, der ikke følger påbuddene og direktiverne.

Vi ved, at hvis man spørger finansministeren, om man kan være sikker på, at det ikke kan føre til, at EU direkte vil blande sig i pensionsalder, arbejdsløshedsunderstøttelse, enhedslønsmkostninger osv., og hvis man direkte spørger, om ministeren kan garantere, at det bliver der ikke tale om, og at den danske regering, hvis der bliver tale om det, vil afvise det og sørge for, at det kommer ud af aftalen, så kan man ikke få noget svar på det. For da jeg forsøgte at stille det spørgsmål, fik jeg et svar, og det var langt, meget langt, men der indgik ingen klare ord i svaret, hverken et klart svar på, om det var udelukket, at det kunne ske, eller et klart svar på, om den danske regering ville modvirke det.

Så vi kan altså konstatere, at ved at inddrage de makroøkonomiske forhold bliver der mulighed for en langt større, langt mere indgribende og langt bredere indblanding i Danmarks muligheder for at føre en selvstændig økonomisk politik. Jeg er godt klar over, at den nuværende regering ingen drøm har om at føre en selvstændig økonomisk politik, for hvorfor skulle man også det, når man nede i EU har et stort flertal for at føre en markant borgerlig-liberalistisk nedskæringspolitik? Hvorfor skulle en dansk borgerlig regering så have lyst til at gøre op med det?

Man kunne have en lille forhåbning om, en lille ambition om, at en kommende S-SF-regering måske på nogle områder kunne have et ønske om at føre en anden politik, men det kan selvfølgelig også være meget bekvemt, at man har nogle at give ansvaret, hvis man ikke rigtig ønsker det.

Så er der selve pointen om sanktionerne. Det er der, hvor jeg synes det bliver rigtig muntert, når nogen siger: Jamen det, der gør, at det her holder sig inden for euroforbeholdet, er, at vi ikke kan få bø-

der i Danmark. Nej, det er rigtigt, det kan vi ikke få, men vi kan modregne i vores indtægter, og det er også meningen, at vi skal modregne i vores indtægter, præcis ligesom man får bod i eurolandene. Det skal også helst være det samme beløb, og det skal være for de samme forseelser, for det er nemlig meget vigtigt, har både statsministeren og finansministeren sagt, at der er så lille en forskel på, om man er med i euroen eller ikke er med i euroen, som overhovedet muligt. Det skulle jo gerne være sådan, at når man på et tidspunkt skal til at have en euroafstemning, kan man sige: Jamen hold nu op, vi har jo ikke nogen selvstændighed ved ikke at være med i euroen, som vi kan tabe, den har vi tabt for længst, så hold nu op med det pjat.

Det er jo pointen her, og jeg må indrømme, at det, at man forsøger at bygge det op på sådan en meget juridisk ting, synes jeg ikke er særlig holdbart. Realiteten er, at man udvider muligheden for at tilbageholde midler fra Danmark, og det betyder, at man kommer til det.

Så er jeg kommet så langt nu, at jeg bliver nødt til at læse det forslag til vedtagelse op, som vi vil fremsætte. Det er jo en sag, som der kan tales længe om, og formanden har udvist den fornødne tålmodighed med mig, så det skal jeg ikke trampe mere i. Enhedslisten har følgende forslag til vedtagelse:

Forslag til vedtagelse

»EU behandler en række forslag, der yderligere vil begrænse Danmarks mulighed for at føre en selvstændig økonomisk politik. Forslagene vil betyde,

- at hovedlinjerne i den danske finanslov skal godkendes af EU,
- at der indføres en hurtigere og mere effektiv EU-kontrol af den danske stats finanser,
- at EU's kontrol udvides til at omfatte makroøkonomiske forhold (inflation, ledighed, eksport, lønstigninger, arbejdsudbud m.v.),
- at landene uden for euroen bliver straffet på samme måde som eurolandene, ved at der kan tilbageholdes landbrugsbetalinger, strukturforbundsstøtte m.v. i samme størrelsesorden som de bøder, eurolandene kan pålægges.

Folketinget konstaterer, at disse opstramninger undergraver de muligheder, euromodtagelsen giver Danmark for at føre en selvstændig økonomisk politik og totalt vil underlægge Danmark den borgerlige nedskæringspolitik, som EU har dikteret samtlige EU-lande.

Derfor opfordrer Folketinget regeringen til at afvise disse forslag eller sikre, at befolkningen ved en folkeafstemning får mulighed for at stemme om, hvorvidt den vil acceptere, at euromodtagelsen reelt sættes ud af kraft.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 5).

Kl. 10:39

Formanden :

Tak. Dette oplæste forslag til vedtagelse vil indgå i Folketingets videre forhandlinger.

Der er ønske om korte bemærkninger, og det er først fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 10:39

Pia Olsen Dyhr (SF):

Når Enhedslisten nu har så travlt med at male en vis herre på væggen, synes jeg, jeg gerne vil spørge, om hr. Per Clausen er opmærksom på, at når vi taler om tal, der skal forelægges Økofin, altså økonomiministrenes råd, taler vi om de samme tal, der bl.a. bliver sendt til OECD i dag; det er tal, der bliver sendt rundt, hvor vi også får anbefalinger fra Det Økonomiske Råd osv., så der faktisk ikke er nogen forskel, og der ikke er tale om, at man decideret i Økofin skal sidde og sætte sit røde stempel på den danske finanslov og sige go

eller ikke go. Her i Danmark overlader vi det indtil videre trygt til Dansk Folkeparti. Men er hr. Per Clausen enig med mig i den tolkning?

Kl. 10:40

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 10:40

Per Clausen (EL):

Nej, jeg er altså nødt til at sige, at det er noget pjat. Det er noget pjat at sige, at når man sender nogle tal om, hvordan man forestiller sig at en dansk finanslov skal skrues sammen, ned til EU, svarer det til at sende dem til OECD og de økonomiske vismænd osv., som så kan komme med deres gode råd.

Realiteten er jo, at det er meningen, at de råd og vejledninger og direktiver, man får fra EU efterfølgende, skal man rette sig efter. Det handler jo om at få styr på EU's økonomi, euroens økonomi, og hvis det er sådan, at det bare er en studiekreds, det her fører til, kommer man jo slet ikke i nærheden af det, som er formålet med at sende tingene ned til EU, så jeg er uenig med fru Pia Olsen Dyhr. Det kan godt være, tallene bliver de samme, men konsekvensen af ikke at rette sig efter de henstillinger, man får, er helt anderledes, end hvis man bare ignorerer Det Økonomiske Råds og vismændenes gode eller mindre gode råd.

Kl. 10:41

Formanden :
Fru Pia Olsen Dyhr.

Kl. 10:41

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jamen jeg synes, det er dejligt, at hr. Per Clausen er enig med mig i, at det ikke er finansloven, de får til godkendelse. Det synes jeg vi skal sætte en tyk streg under.

Det andet er, om Danmark bliver underlagt de samme sanktioner som de øvrige eurolande. Og der vil jeg godt bede ordføreren svare på, om Danmark bliver underlagt de samme sanktioner, som ordføreren nævnte i sit indlæg. Det kan godt være, at ministeransvarlighedsloven ikke gælder for folketingsmedlemmer, men jeg synes alligevel, det er væsentligt at tale sandt. Det korrekte er jo, at det er nogle andre sanktioner, vi taler om, og vil ordføreren ikke give mig ret i, at det allerede i dag er muligt at lave det, der hedder budget-sanktioner, altså holde penge tilbage på det fælles EU-budget, og at det ikke er en ny form for sanktioner, der bliver indført?

Man kan allerede i dag holde penge tilbage i forhold til Samhørighedsfonden, og det er der måske i virkeligheden god mening i, for det er jo et element, hvor man prøver at understøtte de fattigste, og hvis de penge ikke kommer de fattigste til gode, kan man så holde pengene tilbage, og det er Enhedslisten vel enig i. Vi vil vel gerne have, at de fattigste får adgang til de midler, og der er jo allerede den sanktion, så det er jo ikke en ændring af regimet som sådan – eller hvad?

Kl. 10:43

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 10:43

Per Clausen (EL):

Nu har jeg aldrig sagt, at det var finansloven, der skulle til godkendelse. Jeg sagde, at det var *rammerne* for finansloven, der skulle til godkendelse, så fru Pia Olsen Dyhr har ligesom ikke fået nogen stor gevinst ved at få mig til at gentage det, jeg hele tiden har sagt.

Det andet, jeg vil sige, er: Jamen hvis det er sådan, at man kan idømmes en økonomisk sanktion for at begå nogle overtrædelser af den rådgivning og vejledning, man får fra EU, om, hvilken økonomisk politik man skal føre, og at den sanktion har præcis den samme størrelse, hvad enten man er et euroland eller et ikkeeuroland, så tror jeg nok, der er mange ude i det danske land, der vil have lidt svært ved at forstå, at det udgør en afgørende forskel, der gør, at det her ikke er nogen trussel mod euroforbeholdet, fordi man i det ene tilfælde får modregnet indtægterne og i det andet tilfælde skal indbetale pengene på en anden måde. Beløbet er de samme, konsekvenserne er de samme, og det, man straffes for, er præcis det samme.

Kl. 10:43

Formanden :

Så er det hr. Kim Mortensen for en kort bemærkning.

Kl. 10:43

Kim Mortensen (S):

Det var jo ikke, fordi der blev afsløret noget synderligt nyt under Enhedslistens ordførers gennemgang. Men alligevel synes jeg, at det, der sådan er et gennemgående træk, er, at det med, at landene skal have en åbenhed omkring deres økonomi, ikke er noget, Enhedslisten bryder sig om. At de 27 EU-lande i fællesskab laver nogle aftaler om, hvordan den økonomi, som alle landene jo er indbyrdes afhængige af, skal føres, er heller ikke noget, Enhedslisten bryder sig om, og det med, at et land, der gentagne gange overtræder de fælles spilleregler, som de 27 lande er blevet enige om, får en sanktion, er heller ikke noget, Enhedslisten bryder sig om. Så langt så godt, det har vi hørt Enhedslistens ordfører oplyse Folketinget om.

Mit spørgsmål er så: Hvad kunne Enhedslisten så forestille sig, at vi satte i stedet for? Enhedslisten må jo have et bud på, hvad der så skal træde i stedet for, at 27 lande laver nogle fælles aftaler med hinanden om den økonomiske politik.

Kl. 10:45

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 10:45

Per Clausen (EL):

Nu har Enhedslisten sådan set det synspunkt, at det ville være rigtig godt, hvis der var en række lande, som lavede nogle aftaler om f.eks. at føre en økonomisk politik, som satte gang i beskæftigelsen, sikrede velfærden og fik taget hul på at løse den udfordring, vi står over for med at løse klimaproblemerne. Det ville være rigtig godt, hvis der blev lavet en aftale mellem lande i Europa og også andre lande om det.

Men dels er det jo ikke det, der sker, fordi EU i al væsentlighed fører en politik, der går ud på det modsatte, og dels er der jo forskel på at sige, at det ville være rigtig fornuftigt, hvis lande i fællesskab lavede nogle aftaler, og så at lave et system, hvor det er sådan, at Kommissionen er i stand til at pålægge et land at føre en bestemt politik, hvis der ikke er et flertal imod det i EU-landene. Det er Irland et godt eksempel på, for hvis Irland nu får det, man kalder hjælp, vil det betyde, at der ved det næste irske valg ikke er nogen grund til at stemme. Det er nemlig ligegyldigt, hvilken regering man får, for den politik, der skal føres, er den, som EU dikterer.

Kl. 10:46

Formanden :

Hr. Kim Mortensen.

Kl. 10:46

Kl. 10:49

Kim Mortensen (S):

Jeg tror, at Enhedslisten og Socialdemokratiet hurtigt kan blive enige om, at det ikke ligefrem er en socialistisk formand for Europa-Kommissionen, og at det heller ikke ligefrem er socialistisk ledede regeringer, der er flest af i Europa. Men det er jo lidt svært at lave regler, hvis det skal være sådan, at der er nogle regler, der gælder, når der er et bestemt politisk flertal i Europa, og nogle andre regler, der gælder, når der er andet politisk flertal i Europa.

Det, jeg vil spørge hr. Per Clausen om, er: Hvis det her ikke skal bygge på, at landene laver de her aftaler i fællesskab, hvad er det så for et system, hr. Per Clausen forestiller sig vi skal bruge i Europa, som kan afløse det? Det er jo trods alt demokratisk valgte finansministre, der har nedsat en taskforcegruppe, der er kommet med nogle resultater, og det er demokratisk valgte finansministre, der så har godkendt dem. Hvis det ikke er vejen frem, hvad er det så for et system, vi skal have ifølge hr. Per Clausen?

Kl. 10:47

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 10:47

Per Clausen (EL):

Vejen frem er i hvert fald ikke, at vi efter næste folketingsvalg skal føre en borgerlig økonomisk politik i Danmark, fordi der måske er et flertal blandt de 27 EU-lande, der kræver det, eller fordi det fremgår af EU-traktaten, at det skal vi. Vejen frem kunne være – og det ved jeg at ledende socialdemokrater på europæisk plan også tidligere har talt om – at de lande i Europa, som ønskede at gøre noget ved klimaproblemerne, som ønskede at skabe beskæftigelse og ønskede at forsvare velfærden, gik sammen i nogle aftaler og sagde: Det vil vi så i fællesskab arbejde på.

Jeg ved godt, vi skal lede længe efter de gode lande for tiden. Men der kunne jo komme bedre tider, og så var det bedre, at de lande, der ville det, havde mulighed for at handle og agere i fællesskab, end at man er afhængig af, om man kan få lov til det af EU-bureaukratiet og af det flertal, der måske stadig væk skulle være af borgerlige regeringer i EU.

Kl. 10:48

Formanden :

Fru Pia Adelsteen for en kort bemærkning.

Kl. 10:48

Pia Adelsteen (DF):

Når jeg rejser mig for at tage ordet, er det lidt i forhold til det forslag til vedtagelse, som hr. Per Clausen har læst op, for jeg vil bare sige, at vi egentlig stort set kan bakke det op – 98 pct. af det, vil jeg mene – i Dansk Folkeparti. Vi har dog lidt forbehold over for det med, at Danmark underlægges den borgerlige økonomiske politik, og det er jo nok der, forskellen er mellem Enhedslisten og Dansk Folkeparti. Men resten kan vi bakke fuldt op om. Af samme årsag har jeg valgt ikke at lave et forslag til vedtagelse, kan jeg sige, for vi er så ens på de her punkter.

Der bliver spurgt så meget til de her sanktioner, så jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Per Clausen, om ikke det er korrekt, at der i forvejen er mulighed for sanktioner, men at man har valgt aldrig at bruge dem. Og i stedet for at tage dem i brug vælger man bare at lave det mere og bredere. I øvrigt er jeg enig med hr. Per Clausen i, at både eurolande og ikkeeurolande får det samme. Så kan man kalde det bøder eller manglende indtægt, men i princippet er det det samme.

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 10:49

Per Clausen (EL):

Fru Pia Adelsteen har jo ret i, at som det er i Danmark i dag med det politiske flertal, der er, er den danske regering og det flertal, der er i Folketinget, i stand til at lave en politik, der næsten er værre end den, EU ønsker man skal have. Det er selvfølgelig et selvstændigt problem og er en uenighed mellem Dansk Folkeparti og Enhedslisten, og det er der ikke nogen grund til at lægge skjul på. Jeg er glad for, at fru Pia Adelsteen også erkender, at sådan er det.

Så vil jeg bare sige, at pointen, som jeg ser det her, er, at i EU har man jo længe ønsket at få mere magt over den økonomiske politik i de enkelte lande, og så har man brugt den krise, der er opstået nu, til at rejse den diskussion og forsøge at mase det igennem. Det er vi vant til, altså, når der opstår en eller anden krise eller vanskelighed, har en regering eller Europa-Kommissionen altid en række forslag i skuffen, som man hiver frem og ligesom prøver at få igennem, selv om man måske godt kunne have opnået det, der selv efter ens egen opfattelse var nødvendigt, ved hjælp af de gamle midler. Men man skal jo altid videre, og i EU skal man hele tiden videre med at give mere magt til EU og begrænse landenes magt tilsvarende.

Kl. 10:50

Formanden :

Fru Pia Adelsteen.

Kl. 10:50

Pia Adelsteen (DF):

Jamen tak for det. Jeg er for så vidt for en stor dels vedkommende enig. Det, jeg så også godt kunne tænke mig at spørge om, er de makroøkonomiske forhold, som hr. Per Clausen selv har nævnt. Er det ikke sådan – og nu ved jeg godt, at vi måske lidt står og bekræfter hinanden – at man efterhånden tager sådan en lille bid af lagkagen hele tiden, for det er jo efterhånden lige meget, hvilke politikområder det er, så har det en konsekvens i forhold til finanspolitik?

Det betyder så også, at hvis EU vil have euroen, eller rettere sagt, hvis en del politikere vil have euroen, er man nødt til at kigge på samtlige forhold inden for alle politikområder for at få den til at fungere. Og derfor er der stort set ikke nogen selvstændighed tilbage i de nationale stater.

Kl. 10:51

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 10:51

Per Clausen (EL):

Altså, for mig er der jo ikke ret meget tvivl om, at hvis man vil have en fælles mønt, som man har i euroen, og ikke vil risikere, at det fører til gentagne kriser og forstærker risikoen for at få valutakriser, hvad vi jo kan se nu, bliver man nødt til at sikre, at man i hovedsagen fører om ikke nødvendigvis præcis den samme politik, så i hvert fald har styr på, hvilken politik der føres i de enkelte eurolande. Det lægger man jo heller ikke skjul på. Altså, hvis vi læser Kommissionens forslag, er der jo ikke dér noget at være i tvivl om. Det her handler om, at man vil have styr på den økonomiske politik i alle eurolandene, og så vil man da også gerne have det i de lande, der ikke er med i euroen.

Men sandheden er jo, at hvis det ikke var, fordi den danske regering og et flertal i Folketinget var så forhippet på at komme med hele vejen, så kunne Danmark såmænd godt på en række af de her områ-

der få de samme undtagelser som England. Men det har man ingen interesse i, det ønsker man ikke, fordi man vil reducere forskellen på at være med i euroen og stå uden for euroen til at være så lille som muligt, så det bliver nemmere at vinde den folkeafstemning, man håber man engang får taget sig sammen til at have mod til at tage.

Kl. 10:52

Formanden :

Så er det fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning, værsgo.

Kl. 10:52

Lone Dybkjær (RV):

Tak. Jeg synes jo altid, det er interessant, når Enhedslisten og Dansk Folkeparti står sammen. Jeg synes også, det er interessant at høre deres argumenter, så det vil jeg sådan set ikke spørge ind til. Det er der i virkeligheden ingen grund til.

Det, der undrer mig meget, er, at hr. Per Clausen synes, at England lige præcis er det forbillede, vi skal have – det England, hvor der virkelig skæres ind til benet i velfærdsydelserne. Det er åbenbart det land, som Enhedslisten synes er forbilledligt, og det vil jeg egentlig gerne have en uddybning af.

Kl. 10:53

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 10:53

Per Clausen (EL):

Nej, England er jo for så vidt et godt eksempel på, at ikke alle ulykker kommer fra EU. Nogle regeringer og flertal er selv i stand til at gennemføre ulykker helt ved egen kraft. Jeg tror ikke, man skal være i tvivl om, at nogle af de lande i Europa, der nu gennemfører de her meget omfattende nedskæringer, gør det, fordi de enormt gerne vil. Nogle steder henviser man til EU, og andre steder henviser man ikke til EU.

Det, jeg henviste til i forbindelse med England, var, at man dér jo, som ministeren også var så venlig at gøre opmærksom på, har en undtagelse i forhold til det der med, om man kan få nogle modregninger – man kan ikke idømmes bøder, for det er det jo ikke – i de indtægter, man har. Altså, England har en undtagelse, som man jo kan bruge fornuftigt eller bruge ufornuftigt. Det er klart, at hvis man har undtagelser, kan man bruge dem fornuftigt eller ufornuftigt, og vi håber jo, at der bliver et flertal i det danske Folketing for at føre en fornuftig økonomisk politik efter næste valg. Men risikoen er der for, at der stadig væk vil være et flertal for at føre en ufornuftig politik. Men jeg tror bare ikke, det bliver bedre af, at man overlader til EU at styre det.

Kl. 10:54

Formanden :

Fru Lone Dybkjær.

Kl. 10:54

Lone Dybkjær (RV):

Altså, EU går jo sådan set kun ind, hvis vi i forvejen har et problem, og det er så det næste, jeg vil spørge til. Synes Enhedslisten, at det er sådan rigtig godt, at vi ikke længere kan klare at melde os ind i euroen? Vi kan jo i realiteten ikke få vores forbehold ophævet – og derfor er det en lidt absurd diskussion – og det kan vi ikke, fordi vi har et kæmpe underskud på finansloven, budgetterne osv. Hvad er egentlig Enhedslistens svar på det?

Jeg forstår, at man trods alt ikke synes, England er et forbillede, og det synes jeg ville være meget godt at få præciseret også i eurodebatten, men hvad er så Enhedslistens svar på vores budgetunderskud? Det er jo sådan set kun derfor, vi har et problem, altså at vi har

en regering, der i virkeligheden har gjort det umuligt for os at ophæve forbeholdet.

Kl. 10:54

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 10:55

Per Clausen (EL):

Nu tror jeg sådan set, at vi godt ved egen kraft i Danmark kan finde ud af at føre en økonomisk politik, hvor man både gør noget ved beskæftigelsen og skaber arbejdspladser, løser klimaudfordringerne, sikrer en fortsat udbygning af velfærden og samtidig ikke har et stort underskud på statsfinanserne. For jeg er da enig i, og det har også altid været Enhedslistens politik, at man skal undgå underskud på statsfinanserne.

Men det skal vi jo undgå, fordi det er den politik, vi ønsker at føre i Danmark, og ikke fordi vi får den dikteret fra EU's side – også fordi der altid fra EU's side er en række ekstra tilføjelser om, hvordan man skal gøre, tilføjelser, som vi i Enhedslisten er fuldstændig uenige i. Der er jo ingen grund til at overlade til EU at styre dansk økonomi, bare fordi VKO-flertallet har kørt Danmark ud over afgrunden.

Kl. 10:55

Formanden :

Tak til hr. Per Clausen. Der er ikke ønske om flere korte bemærkninger, og den næste ordfører er hr. Flemming Møller fra Venstre.

Kl. 10:56

(Ordfører)

Flemming Møller (V):

Den globale finanskrisen har afsløret et uacceptabelt overforbrug i flere europæiske lande, som ville have betydet et fuldstændigt sammenbrud af økonomien, hvis ikke de pågældende lande havde været medlemmer af euroen. Kun gennem medlemskab af euroen er sådanne lande blevet sikret mod en økonomisk nedsmeltning, der ville have betydet et meget alvorligt tab, ikke kun i disse lande, men bestemt også hos udenlandske samarbejdspartnere og långivere. Finanskrisen har også afsløret, at flere af disse lande ikke har overholdt spillereglerne i eurosamarbejdet; de såkaldte konvergenskrav er i adskillige tilfælde blevet overtrådt.

Derfor er der også god grund til at justere reglerne, så man i fremtiden kan undgå, at de enkelte lande kommer så langt ud i det økonomiske uføre. Med en lille og åben økonomi har Danmark en betydelig interesse i at kunne opretholde fastkurspolitikken i forhold til en stabil euro. På samme måde er det vigtigt for Danmark, at enkelte landes problemer ikke udløser en devalueringssbølge, som vil bremse al samhandel.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at Venstre ønsker euroforbeholdet og de øvrige skadelige forbehold afskaffet gennem en folkeafstemning, så Danmark kan blive helt og fuldt medlem af EU, men så længe vi har forbeholdene, skal de selvfølgelig respekteres, det ligger helt fast. Men der er nu heller ikke noget, der tyder på, at de ikke bliver det i de ændringer, der overvejes i øjeblikket. Det Europæiske Semester vedrører ikke euroforbeholdet, det er slet og ret en aftale om større åbenhed og om landenes vilje til at overholde konvergenskravene. Slut med gætterier mellem regeringen og oppositionen, om finansloven overholder konvergenskravene, nu kan Kommissionen selv fortælle, om det er godt nok, helt på samme måde, som mange andre instanser leverer høringssvar.

Derudover foreslås det at sætte tidligere og mere gradvist ind, når enkelte lande ikke overholder spillereglerne. De gamle sanktioner var voldsomme og kunne derfor virke helt ude af proportioner, når landene kun havde små overskridelser. Derfor foreslås det nu at ind-

føre en række advarsler og henstillinger, inden Kommissionen gennemfører overvågningsbesøg, og først derefter kan det udløse de hidtidige sanktioner.

Forløbet med advarsler og henstillinger m.v. er fælles for alle EU-lande, men sanktionerne er meget forskellige. Kun i yderst grove tilfælde kan et ikkeeuroland overhovedet blive udsat for en form for sanktion; det vil kun kunne ske efter gentagne henstillinger, som landet vel at mærke nægter at efterkomme. Det vildeste, Danmark således kan blive udsat for, er et stop for udbetaling af EU's fonde, men det er der altså slet ikke noget nyt i, det har man kunnet i mange år.

Det er derfor ikke i Danmarks interesser at mistænkeliggøre det arbejde, der foregår om at sikre en stabil euro. I Danmark har vi al mulig grund til at arbejde for, at konvergenskravene fremover overholdes med stor sikkerhed. Vores politik er at overholde konvergenskravene som en helt naturlig konsekvens af en ansvarlig økonomi.

Med disse ord vil jeg gerne på vegne af Venstre, Socialdemokraterne, Det Konservative Folkeparti, Socialistisk Folkeparti og Det Radikale Venstre fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at de forslag, som fremgår af den Task Force-rapport som EU's finansministre har udarbejdet, er et godt udgangspunkt for det videre arbejde med at styrke det økonomisk-politiske samarbejde i EU.

Landenes, herunder Danmarks, muligheder for at føre en ekspansiv finanspolitik fastholdes uændret i Stabilitets- og Vækstpagten. Det gælder også de muligheder for fleksibilitet i tilfælde af lavkonjunktur og kriser, der blev styrket i 2005. Men de økonomiske rammevilkår i Danmark er naturligvis påvirket af den økonomiske situation og den økonomiske politik i andre EU-lande. Det er derfor vigtigt, at Danmark får øget indflydelse på samarbejdet og medvirker til at understøtte en sund økonomisk udvikling i EU til gavn for vækst og beskæftigelse i Danmark.

Folketinget finder det afgørende, at reformen af det økonomiske samarbejde er i fuld overensstemmelse med det danske euroforbehold og noterer sig, at regeringen vil udarbejde en vurdering af dette spørgsmål, når der foreligger konkrete forslag til udmøntning af sanktioner.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 6).

Kl. 11:00

Formanden :

Tak. Også dette forslag til vedtagelse vil indgå i Folketingets videre forhandlinger.

Der er ønske om korte bemærkninger, og først er det hr. Per Clausen.

Kl. 11:00

Per Clausen (EL):

Jeg har to spørgsmål til hr. Flemming Møller. Det første er, at han fik det beskrevet, som om det bare vil blive, som det altid har været, med de muligheder, der bliver fremover, for at inddrage Danmarks indtægter fra EU, men er hr. Flemming Møller ikke enig med mig i, at mulighederne for at inddrage indtægter bliver udvidet i meget, meget væsentlig grad? Det synes jeg jo er vigtigt, for det kan godt være, at man tidligere kunne inddrage i nogle særlige tilfælde inden for en begrænset fond, men nu udvider man det altså dramatisk.

Det andet, jeg godt kunne tænke mig at få hr. Flemming Møllers svar på, er om det, der står i forslaget til vedtagelse af alle de EU-venlige partier, nemlig at man vil bruge den her anledning til at øge Danmarks indflydelse i EU. Hvordan forestiller man sig det skulle ske?

Kl. 11:01

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:01

Flemming Møller (V):

Det er klart, at Danmarks indflydelse i EU øges ved mere samarbejde med landene i EU, sådan er det jo, og forbeholdene er skadelige for vores samarbejde i EU, fordi vi tager forbehold for fællesskabet, det er jo ikke en måde at få indflydelse i et fællesskab på. Så et nærmere samarbejde vil bevirke, at man får mere indflydelse, og sådan er det i ethvert demokratisk system.

Til det andet spørgsmål om tilbageholdelse af midler fra fondene vil jeg sige, at det er korrekt, at man også har tænkt sig at inddrage andre fonde, men at princippet i det, og nu snakker vi principper i forbindelse med euroforbeholdet, er nøjagtig det samme, og det er der ikke nogen der har sat spørgsmålstegn ved før.

Kl. 11:02

Formanden :

Hr. Per Clausen.

Kl. 11:02

Per Clausen (EL):

Nu tror jeg, at mange, der deltager i den her slags debatter, har den opfattelse, at det er det konkrete indhold, som er afgørende, og det konkrete indhold forandres altså. Men jeg synes faktisk, at det om, hvordan man skulle få indflydelse i EU, var vældig spændende, for det, hr. Flemming Møller sagde, var, at den måde, vi får mere indflydelse på, er ved at opgive forbeholdene. Nu ved jeg jo, at det ikke er alle partier, der står bag det forslag til vedtagelse, der støtter det, i det her tilfælde. Men jeg vil spørge hr. Flemming Møller om, om det, man så gør som en mellemløsning, er at sørge for, at Danmark bliver knyttet så tæt som overhovedet muligt til europolitikken og de regler, der gælder for eurolandene, og de straffeforanstaltninger, der gennemføres for eurolandene, for at reducere afstanden, reducere konsekvenserne af euroforbeholdet, og at det er det, som man i virkeligheden mener, når man i det her forslag til vedtagelse skriver, at det handler om at øge Danmarks indflydelse i den her situation.

Kl. 11:03

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:03

Flemming Møller (V):

Jeg betragter det som værende Folketingets ret at samarbejde lige så tæt, som vi overhovedet kan, i respekt for folkeafstemningerne; det er jo egentlig vores politiske pligt at arbejde for det, vi er her for, og det er til gavn for Danmark at have et tæt samarbejde såvel på det økonomiske som på andre områder. Derfor er det i og for sig korrekt, at vi ønsker at nedbringe afstanden.

Desværre kan vi jo høre af debatten, at ikke alle har fundet ud af, at en af årsagerne til, at det er gået godt i Danmark, er, at vi er så tæt knyttet til euroen, at vi opnår en række af de fordele, som der er forbundet med det. Det blev sagt, som om det er, fordi vi ikke er medlem af euroen, at det er gået økonomisk godt, men det er jo slet ikke tilfældet. Tværtimod har vores nære tilknytning til euroen været en stor fordel i den her situation.

Kl. 11:04

Formanden :

Så er det fru Pia Adelsteen for en kort bemærkning.

Kl. 11:04

Kl. 11:07

Pia Adelsteen (DF):

Jeg havde egentlig planlagt at spørge om noget andet, men nu nævnte ordføreren det sidste, og så kan jeg ikke lade være med at spørge: Ordføreren siger, at det er gået så godt i Danmark, fordi vi er så tæt knyttet til euroen, og kan ordføreren så ikke fortælle, hvad årsagen er til, at det er gået godt i Sverige? For jeg går ud fra, at ordføreren mener, at det er gået godt, fordi vi har en fastkurspolitik osv. Det er ikke sådan, at jeg nødvendigvis er uenig i det, men det har man altså ikke i Sverige, så hvad er årsagen til, at det er gået så godt i Sverige? Det må ordføreren jo kunne uddybe.

Kl. 11:04

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 11:04

Flemming Møller (V):

Nu er tilknytningen til euroen jo ikke det eneste, der gør, at det er gået godt i Danmark. Vi har også haft en ansvarlig økonomisk politik og en god regering, så det er jo en anden årsag til det. Men når det er gået godt i Sverige, er det, fordi de har brugt devalueringsmuligheden, og det er selvfølgelig helt fint at kunne gøre det. Der fedter man ligesom problemerne af på sine samarbejdspartnere. Det har sådan set kun været til ulempe for Danmark, fordi vi har en stor samhandel med Sverige. På den måde forrykker man forholdet mellem priserne i import og priserne i eksport. Det er jo netop det, man har prøvet at undgå ved at lave et fælles valutasamarbejde, nemlig at undgå de her devalueringer, hvormed man hele tiden fedtede krisen af på hinanden og derfor havde utrolig svært ved at komme ud af de kriser, der har været tidligere. Faktisk er det en succes for euroen, at man netop ikke har gjort det.

Kl. 11:05

Formanden :
Fru Pia Adelsteen.

Kl. 11:05

Pia Adelsteen (DF):

Jeg er måske ikke helt enig, men det er nu også, fordi vi, på trods af at jeg ikke bryder mig om at bruge ordet globalt, jo trods alt lever i en verden, hvor vi ikke kun handler med andre EU-lande, men også med lande med andre valutaer. Kina er et meget godt eksempel på et land med en anden valuta – et land, som i øvrigt er i bragende vækst. Sådan som jeg hører debatten, skal vi næsten have dem til at indføre euroen, for så vil det jo gå alle godt. Det er jeg ikke sikker på at de vil.

Ordføreren nævnte også i forbindelse med de her sanktioner, at det jo var princippet i det, og at der var ikke så meget nyt i det osv. Kan ordføreren så ikke uddybe, om man har brugt de gamle sanktioner, som trods alt var en mulighed, og som ordføreren vist kaldte voldsomme ved kun små overskridelser? Det tror jeg var ordene. Jeg kunne godt tænke mig at spørge: Har man nogen sinde brugt de gamle sanktionsmuligheder, man havde? Her tænker jeg også på de lande i EU, som har haft bragende underskud i lang, lang tid. Men har man overhovedet brugt de gamle sanktioner, som jo er en del af den aftale, der ligger?

Kl. 11:07

Formanden :
Ordføreren.

Flemming Møller (V):

Problemet var netop, at man havde nogle meget voldsomme sanktioner. Der skal jo være en vis balance mellem overtrædelse og sanktion. Det var netop i de situationer, hvor man egentlig havde nogle ganske små overtrædelser, at sanktionerne virkede fuldstændig ude af proportioner. Det er også det, man tager ind i det nye, nemlig at man starter tidligere og gradvis går i gang med at indføre sanktioner over for eurolandene, så sanktionens størrelse kommer til at passe til overskridelsens karakterer. Kun når man når helt ud til enden, træder de gamle sanktioner i kraft.

Det tror jeg faktisk vil medvirke til, at konvergenskravene bliver overholdt, fordi sanktionerne så vil blive brugt. For det er fuldstændig korrekt, hvad der blev sagt. Nu vil jeg ikke hænges op på det, men så vidt jeg husker, har de været i brug en enkelt gang eller to. Ellers har der været masser af tilfælde, hvor sanktionerne ikke har været i brug. Så derfor mener jeg, at det her faktisk fremmer sikkerheden for, at man overholder konvergenskravene fremover, og egentlig på en ganske positiv måde.

Kl. 11:08

Formanden :

Så er der en kort bemærkning fra fru Lone Dybkjær.

Kl. 11:08

Lone Dybkjær (RV):

Tak. Altså, jeg tror da ikke, der er nogen, der i øjeblikket er i tvivl om, at det var forkert, at man ikke greb tidligere ind. Det tror jeg alle har erkendt, men problemet er, om man skulle tage en mere selvstændig beslutning, end man skal fremover, hvor der er større automatik i det, eller om man har legitimeret den automatik, som man sådan set godt kunne have benyttet sig af tidligere. Men det er nu ikke det, jeg tager ordet for.

Jeg synes, der er forskellige andre grunde til, at det er gået godt i Sverige, ud over devalueringen, herunder den måde, man har samarbejdet på i Sverige – også med andre partier. Når jeg nævner det, er det jo, fordi ordføreren sagde, at det er klart, at i det omfang man samarbejder, skal den, man samarbejder med, selvfølgelig også have indflydelse. Det synes jeg er rigtigt. Er det grunden til, at man fra Venstres side kun ønsker at samarbejde med Dansk Folkeparti?

Kl. 11:09

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:09

Flemming Møller (V):

Fra Venstres side ønsker vi at samarbejde med hvem som helst. Det gør vi også i denne sag. Vi har ikke nogen forkærlighed for at samarbejde med noget bestemt parti. Men nu er det bare sådan, at der kun er ét parti, der støtter regeringen, og så er det naturligt at samarbejde med det. Eftersom de andre partier melder fra hver eneste gang, kommer ind og vender på hælen og går ud igen, hver gang der er nogle store ting, så vil jeg i stedet for returnere spørgsmålet og sige, at det i virkeligheden er de andre partier, som fører blokpolitik, og ikke regeringen. For der skal jo to parter til at samarbejde.

Kl. 11:09

Formanden :

Fru Lone Dybkjær.

Kl. 11:09

Lone Dybkjær (RV):

Det er da fuldstændig rigtigt. Problemet er, at regeringen definerer det sådan, at to parter er regeringen selv. Det må være, fordi den be-

står af to partier – måske – som ikke altid er helt enige. Så har man ligesom opbrugt kvoten for, hvad man kan tillade sig samarbejds-mæssigt. Det er jo ikke nogen kunst at samarbejde, hvis man selv opstiller betingelserne, altså hvis man siger: Hvis I ikke vil det og det, så kan I ikke være med. Det er ligesom en forudsætning for samarbejdet.

Jeg er enig i, at det er det, der gælder i det europæiske samarbejde i forbindelse med euroen. Der skal man opfylde visse kriterier. Det er jo fuldstændig samme måde, regeringen definerer det på. Derfor synes jeg, at det er lidt tom retorik, når ordføreren står og snakker om samarbejde. Det her er et eksempel på samarbejde, og det sker jo, fordi regeringen er pisket til det. Hvis den ikke var det, ville den jo ikke drømme om at gøre det.

Kl. 11:10

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 11:10

Flemming Møller (V):

Det er jeg ganske simpelt ikke enig i. Ethvert parti kan stemme for de forslag, regeringen lægger frem, og kan komme med input til dem, men det er jo klart, at regeringen ikke vil føre socialdemokratisk politik eller oppositionens politik for at få oppositionen med i forlig. Der må jo være en ligevægt et eller andet sted. Sådan er det. Regeringen har da en naturlig interesse i at få så stort et flertal for sine forslag som muligt, for så holder de også ud over næste valg. Så den der med, at regeringen fører blokpolitik, køber jeg ikke.

Kl. 11:11

Formanden :

Tak til hr. Flemming Møller. Der er ikke flere ønsker om korte bemærkninger. Så er det hr. Kim Mortensen som ordfører for Socialdemokratiet.

Kl. 11:11

(Ordfører)

Kim Mortensen (S):

Europa har jo som resten af verden været i en økonomisk krise, og det betyder, at de fleste europæiske lande har været og er i økonomisk krise. Den er for nogle landes vedkommende større end for andre, og det betyder også, at Danmark har været og er en del af den økonomiske krise. Men det betyder jo ikke, at det er EU's skyld, at der er krise. Det er jo landenes finanspolitik og de dispositioner, de enkelte lande har taget og vælger at tage i disse år, der er afgørende for, hvor store problemer de enkelte lande er kommet i. Sådan har det været, og sådan vil det også være, efter at EU-landenes regeringer er enedes om fælles øget kontrol og gennemsigtighed af landenes økonomi.

Det ændrer ikke ved, at vi også i Danmark er afhængige af, at der er en økonomisk stabilitet i det Europa og den økonomi i Europa, som vi er en del af, men det vil jo være og er fortsat den danske regering og flertallet i det danske Folketing, som bærer ansvaret for, at Danmark eksempelvis er et af de lande, der er kommet dårligst ind i den økonomiske krise, og er et af de lande, der har det dårligste svar på den økonomiske krise, for det er jo den danske regering, Venstre og Konservative, støttet af Dansk Folkeparti, som faktisk har formået et overskud i et af historiens bedste årtier væk og har bragt Danmark i en situation, hvor vi har et historisk stort underskud. Det kunne have været gjort mere effektivt, det kunne have været gjort bedre, og man kunne tidligere have lyttet til de advarselssignaler, som jeg ved at f.eks. Socialdemokratiets formand, fru Helle Thorning-Schmidt, rejste over for den daværende statsminister, men det blev affejet her i salen med, at det var noget vås, at der var en krise på vej.

Men det har en ny regering jo muligheden for at lave om på, og som hr. Per Clausen fra Enhedslisten efterlyste, er der jo brug for en anden og mere offensiv vækstpolitik, en ekspansiv politik, der sætter økonomien i gang, der sætter arbejdspladser i gang, der sætter beskæftigelse i gang. Det vil en ny regering have muligheden for; det vil de have med de nugældende regler, og det vil de have med de regler, der følger efter taskforcens rapport.

I aftalen på baggrund af EU's finansministres taskforceprogram er der også besluttet et sanktionsregime for de lande, der ikke overholder de fælles regler, og som gentagne gange sidder henstillinger fra EU-fællesskabet overhørigt. Socialdemokratiet har tilsluttet sig, at disse sanktioner også gælder lande, der ikke er med i eurosamarbejdet, og det har vi af to årsager.

For det første har vi uanset landenes medlemskab af eurozonen en gensidig afhængighed, når det gælder økonomisk sikkerhed og stabilitet. For det andet er det jo med til at sikre, at Danmark også har indflydelse på udformningen og opfølgningen på det såkaldte sanktionsregime, hvilket vi ikke ville have haft, hvis ikke vi var omfattet af reglerne.

Danmark har et forbehold over for deltagelsen i ØMU'ens tredje fase og dermed eurosamarbejdet, der i øvrigt i dag omfatter 16 ud af 27 lande. Som det fremgår af det fremsatte forslag til vedtagelse, er det naturligvis afgørende for os, at dette forbehold respekteres, og at reformen af det økonomiske samarbejde er i fuld overensstemmelse med de danske euroforbehold. Derfor har partierne i fællesskab jo også bedt regeringen om at udarbejde en vurdering af det spørgsmål, når der foreligger konkrete forslag til udmøntning af sanktioner, som Danmark eventuelt omfattes af.

Derfor står vi bag forslaget til vedtagelse, og vi står bag ved, at Danmark sammen med de andre europæiske lande deltager i at få genoprettet europæisk økonomi.

Kl. 11:15

Formanden :

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger. Først hr. Per Clausen.

Kl. 11:15

Per Clausen (EL):

Tak til hr. Kim Mortensen for kritiske bemærkninger om den politik, som regeringen og dens politiske flertal fører i Folketinget, og klare tilkendegivelser om, at det bliver helt anderledes efter næste valg. Det er altid godt at høre det. Men et enkelt spørgsmål til hr. Kim Mortensen.

Jeg kunne forstå på hr. Kim Mortensen, at årsagen til, at Socialdemokraterne synes, det er rigtig fornuftigt, at mulighederne for at give Danmark sanktioner fremover øges, er, at ved at man påtager sig flere muligheder for sanktioner, flere pligter, flere byrder, får man også større indflydelse. Men er sandheden ikke, at det her for hr. Kim Mortensen bare er, så langt han kunne komme, fordi han ikke kan få Danmark til at komme med i euroen, for det er jo i virkeligheden det, hr. Kim Mortensen vil, sådan at Danmark kan få indflydelse? Så det, man gør nu, er bare, at man reducerer forskellene på at være med i euroen og ikke at være med i euroen for på den måde at opnå det, som Socialdemokraterne gerne vil med euromedlemskabet, nemlig at få større indflydelse i EU.

Så i virkeligheden synes hr. Kim Mortensen, at det, der er det geniale ved de øgede muligheder for at give Danmark sanktioner, er, at det reducerer betydningen af Danmarks euroforbehold. Det er i virkeligheden det, som hr. Kim Mortensens synes er det rigtig gode ved det her.

Kl. 11:16

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 11:16

Kim Mortensen (S):

For at tage det sidste først så synes jeg slet ikke, jeg kan få øje på, hvad det er, der skulle få Danmark omfattet af sanktioner. Vi har en tradition her i det danske Folketing for at have en meget stor åbenhed, både omkring vores økonomi og andre politiske spørgsmål, og jeg ved, at der i det omfang der ikke er klar åbenhed, så også er folketingsmedlemmer som hr. Per Clausen, der er dygtige til at stille spørgsmål, så vi får det afdækket. Hr. Per Clausen er en af dem, og det er godt for dansk demokrati. Derfor er vi også vant til i Danmark, at der er og skal være stor åbenhed om dansk økonomi, som er det, der danner grundlaget for, at der efterfølgende bliver vedtaget en finanslov i det danske Folketing.

Så kan vi være uenige i Folketinget – og det er vi jo – om konklusionerne, når vi når frem til en finanslov som den, vi ser nu, hvor der er en lang række nedskæringer, og som er med til at sætte Danmark og den danske økonomi i stå i stedet for at gøre det modsatte, men det ændrer ikke ved, at det er i det danske Folketing, at den beslutning tages. Der er desværre et andet flertal i øjeblikket. Det kan blive lavet om efter næste valg, men det er det danske Folketing, der vedtager finansloven. Det vil det være nu, og det vil det være fremover. Og så har Per Clausen ret i – nu er min taletid udløbet – at Socialdemokratiet gerne ser, at Danmark kommer med i eurosamarbejdet. Det gør vi ikke bare, fordi vi gerne vil have indflydelse, det gør vi, fordi det er en god idé for Danmark.

Kl. 11:17

Formanden :

Hr. Per Clausen.

Kl. 11:17

Per Clausen (EL):

Jeg kan godt se, at det er lidt vanskeligt, når man nu som Socialdemokraterne er glødende tilhængere af euroen og jo gerne vil have, at Danmark tilnærmer sig euroen så meget, som det overhovedet er muligt, uden at vi skal have den her forfærdelige folkeafstemning, som man risikerer at tabe, og så på den anden side skal argumentere for, at det, man gør nu, slet ikke har noget med euroen at gøre. For er realiteten ikke, at det, som er Socialdemokraternes holdning her, er, at det er rigtig godt, at alle de forskelle, der er på at være med i euroen og ikke at være med i euroen, reduceres så meget som muligt, at de indsnævres så meget som muligt, fordi Socialdemokraterne mener, at det fører til, at man får større indflydelse, fordi Socialdemokraterne mener, at det fører til en fornuftig politik osv.? Er det ikke, det går ud på? Og derfor er det ikke så underligt, at vi, der er gløddende modstandere af euroen, stiller spørgsmålet: Er vi ikke i gang med at fikle med euroforbeholdet her?

Kl. 11:18

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:18

Kim Mortensen (S):

Som jeg sagde, er hr. Per Clausen modstander af både euroen og europæisk samarbejde, og det er vi ikke, vi er tilhængere af europæisk samarbejde, og vi er tilhængere af euroen. Og sagen er jo, at dansk politik i de sidste mange, mange år har lagt sig tæt op ad euroen nu og før det den tyske D-mark. Vi har en fastkurspolitik, og vi er afhængige af de dispositioner, der bliver truffet i EU, også i eurozonens lande. Og når det her spørgsmål omkring indflydelse er vigtigt, er det jo, fordi der nu, efter at vi har fået euroen og vi har fået særlige møder i eurozonen, rent faktisk sker det, at inden de europæiske finansministre mødes i Bruxelles, har eurozonelandene allerede

holdt møder, de har allerede lavet aftaler, og de har allerede lavet en dagsorden for, hvad de øvrige finansministre skal diskutere fremadrettet. Og derfor er det jo vigtigt, at Danmark kan blive en del af de diskussioner, i stedet for, som hr. Per Clausen åbenbart foretrækker, at vi bliver ved med at sidde uden for.

Kl. 11:19

Formanden :

Så er det fru Pia Adelsteen for en kort bemærkning.

Kl. 11:19

Pia Adelsteen (DF):

Jeg vil stille et spørgsmål, fordi ordføreren nævnte, at det ikke er EU's skyld, at der er en krise. Det er vi jo slet ikke uenige i, for mig bekendt startede krisenovre i USA. Men ville det have været anderledes for Danmark, hvis vi havde haft euroen? Ville krisen have ramt Danmark anderledes, hvis vi havde haft euroen? For det tror jeg nemlig ikke på. Vi er så påvirkelige, fordi vi netop lever i en verden, hvor alle handler med alle, og dermed spiller valutakurser selvfølgelig ind, men hvordan tingene bliver håndteret i forskellige lande, spiller altså også ind, og vi kan trods alt ikke, EU eller ej, styre hele verden. Så mener ordføreren, at krisen ville have været anderledes, hvis vi havde haft euroen?

Kl. 11:20

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:20

Kim Mortensen (S):

Nej, for Danmarks økonomi er helt afhængig af, hvilken politik vi fører i Danmark. Derfor ville der ikke have været forskel på, om Danmark havde haft euroen eller ej, det havde stadig væk været det danske Folketing, der skulle vedtage nogle finanslove, der kunne sætte gang i dansk økonomi.

Det er altid svært med hypotetiske spørgsmål, men jeg vil godt sige, at det er min klare overbevisning, at hvis ikke euroen havde været der, hvis ikke der i Europa havde været et samarbejde om euroen, så havde krisen i Europa været langt værre end det, vi har set, for så ville vi have oplevet en række lande, der ville have brugt devalueringen og det at devaluere og at spekulere i valutaen imod hinanden i stedet for som nu, hvor man prøver at lave et fælles løft ud af krisen.

Så svaret er, at det ikke pr. definition havde været anderledes for Danmarks placering i krisen, men jeg tror, at krisen i Europa havde været langt værre, hvis ikke der havde været det samarbejde, vi har i Europa.

Kl. 11:21

Formanden :

Fru Pia Adelsteen.

Kl. 11:21

Pia Adelsteen (DF):

Det er jo så et trosspørgsmål, og jeg er ikke helt enig. Men jeg kunne godt tænke mig så at stille et spørgsmål vedrørende de her sanktioner. Mener ordføreren, at der er en principiel forskel på de nye sanktionsmuligheder, der trods alt indføres – der er nogle, der kalder dem dramatiske og andre kalder dem mindre dramatiske – for ikkeeuro-lande, og på indførelsen af, at man kan pålægge eurolande bøder?

Når jeg spørger på den her måde, er det, fordi der på et eller andet tidspunkt – det ved vi jo – kommer et flertal i Folketinget, der meget gerne vil have en euroforbeholdsafstemning, og så vil jeg meget gerne have det svar liggende lige nu. For jeg er sikker på, at der lige nu er en meget stor forskel, men skal vi på et senere tidspunkt

stemme om at afskaffe vores danske krone, så er der ingen forskel, så er det stort set det samme. Så jeg håber meget, at ordføreren vil komme med et helt klart svar.

Kl. 11:22

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 11:22

Kim Mortensen (S):

Jamen jeg er da helt sikker på, at det, når der kommer en afstemning om Danmarks ophævelse af forbeholdet, så vi kan komme med i eurosamarbejdet, så også vil være helt klart, hvad det er for sanktioner, der er tale om, hvad det er for nogle sanktioner, der vil være gældende. Det vil være en del af den afstemning, som danskerne skal have, og dermed skal de også tage stilling til det.

Men jeg vil omvendt sige, at begrebet sanktioner nu bliver nævnt som noget, der var meget rarere at være foruden. Så kunne man stille det modsatte spørgsmål: Hvis ikke der var en eller anden form for sanktion for gentagne gange at overtræde de fælles spilleregler, som vi har aftalt i de europæiske lande, er der så, hvis det er lige meget, om man overholder dem, nogen idé i at have de fælles spilleregler?

Derfor tror jeg, at det også her i det danske Folketing og i Danmark vil være en fordel for os, at det, når vi i fællesskab med 27 andre lande aftaler nogle fælles spilleregler, så også er fælles spilleregler, der bliver overholdt, for ellers mener jeg, de er værdiløse.

Kl. 11:23

Formanden :

Tak til hr. Kim Mortensen. Der er ikke ønsker om flere korte bemærkninger. Så er det fru Pia Adelsteen som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 11:23

(Ordfører)

Pia Adelsteen (DF):

De danske vælgere har af flere omgange sagt nej til deltagelse i euroen. Regeringen må respektere danskernes valg og kæmpe for, at det danske euroforbehold respekteres, herunder også at Danmark ikke underlægges de krav om EU-overvågning af vores finanslov, stærkere sanktioner og mere kontrol, som der barsles med i EU-systemet i denne tid, og som regeringen med flere synes er helt fint.

Det har hele tiden stået klart, at en fælles valuta i bund og grund kræver en fælles finanspolitik for at kunne fungere. Derfor er det o.k. for eurolandene at acceptere tættere og tættere økonomisk styring fra Bruxelles, men at regeringen og andre partier, som er tilhængere af euroen, også accepterer tættere økonomisk styring og kontrol fra EU, er ikke i orden, når vi har et forbehold.

Danskerne har specifikt sagt nej til at deltage i euroen, og derfor er det ganske enkelt ikke rimeligt, at euroforbeholdet udhules, og at Danmark underlægges de samme økonomiske krav som eurolandene. Regeringen må sætte hælene i og forsvare danskernes beslutning.

Vi har jo heller ingen garanti for, at kravene om mere omfattende økonomisk kontrol med Danmark stopper her. Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, at den danske arbejdsmarkedspolitik, socialpolitik eller skattepolitik står for skud næste gang. Vil regeringen så heller ikke modsætte sig, at dagpengeregler, pensionsregler, pensionsalder eller skatteprocent skal dikteres af EU?

P.t. er der en kamp i gang mellem institutionerne i EU. Parlamentet og Kommissionen ønsker mere magt i forhold til Rådet, og bliver det en realitet, kan man som EU-skeptiker blive særdeles nervøs for, hvor stor en indflydelse EU vil få over for medlemslandene. Hvis jeg på nogen måde skal give regeringen ros i den forbindelse, må det være, fordi finansministeren for en gangs skyld har sagt, at nok er nok.

For ikke lang tid siden blev der givet en hjælpepakke til Grækenland. For Danmarks vedkommende blev der i den forbindelse udstedt en garanti på ikke mindre end 10 mia. kr. Med de seneste dages meldinger om opskrivninger af den græske gæld og udtalelser fra økonomer om, at Grækenland på et tidspunkt i nær fremtid ender med statsbankerot og dermed ikke kan betale deres gæld, frygter vi i Dansk Folkeparti, at Danmark skal af med de 10 mia. kr. For garantien er stillet og med mandat fra Socialdemokraterne, SF og Radikale.

Man kan så spørge, om regeringen og de EU-venlige partier også vil stille garanti til Irland, som også har store problemer. Eller sagt på en anden måde: Hvad kommer den irske krise til at koste Danmark? Hvis Irland skal have, hvor går grænsen så, for der er flere lande, der står i kø?

Herman Van Rompuy, EU's udpegede præsident, kalder den eksisterende krise for EU's overlevelseskamp. For at euroen skal kunne overleve, skal man tilsyneladende blive ved med at give hjælpepakker og måske også danske garantier. Danskerne har flere gange sagt nej til euroen, og regeringen må i respekt for disse afstemninger undlade at være med til at indføre stramninger, som også rammer ikke-euromedlemslande, og som fører til, at EU får mere indflydelse på dansk finanspolitik.

Regeringen og andre eurotilhængere har heldigvis ikke været i stand til at overbevise de danske vælgere om euroens fortræffeligheder, og i Dansk Folkeparti kan vi bestemt heller ikke få øje på dem.

Kl. 11:27

Formanden :

Tak til fru Pia Adelsteen. Der er ingen ønsker om korte bemærkninger. Så er det fru Pia Olsen Dyhr for Socialistisk Folkeparti.

Kl. 11:27

(Ordfører)

Pia Olsen Dyhr (SF):

Det er helt centralt for SF, at euroforbeholdet ikke bliver undergraved af øget økonomisk samordning. Derfor har vi også valgt at bidrage aktivt i processen både med indspil til den danske regering gennem diskussionerne i Europaudvalget og ved at arbejde aktivt i Europa-Parlamentet for netop at sikre det danske forbehold.

Så er det et meget rimeligt spørgsmål at stille, hvorfor Danmark overhovedet skal deltage i økonomisk samordning. Kan vi ikke bare lade det sejle? Her synes jeg, det er vigtigt at være opmærksom på, at den danske krone ikke svæver frit i luften, men er stærkt knyttet til euroen, ligesom den danske krone var knyttet til D-marken før euroen. Så når der er storm om euroen, blæser det altså også om den danske krone. Det har alvorlige konsekvenser, når det går galt for euroen – og det er jo ikke fantasi at forestille sig, at det går galt for euroen. Vi kan jo lige nu se, at euroen er ude i et voldsomt stormvejr, og man kan være bekymret for euroens overlevelse.

Det er selvfølgelig fristende for nogle af os, der sagde nej til euroen og siger nej til euroen, og som har været stærkt kritiske over for eurokonstruktionen, at sige: Hvad sagde vi? Vi fik jo ret; det gik jo galt. Og vi har jo ret, og vi havde ret, men det løser ikke det nuværende problem, og det løser ikke den nuværende krise, at man kan sætte sig selvtilfreds tilbage i stolen og sige haha. Vi er nødt til at tage anderledes fat; vi er nødt til at løse det problem, vi står over for, og det kræver altså øget økonomisk samordning, for hvis euroen braser sammen, får det også alvorlige konsekvenser for Danmark.

Det er jo ikke sådan, at udenlandske investorer – vi kan forestille os amerikanere, som sidder og overvejer, om de skal investere i Danmark – siger, at Danmark slet ikke har noget med den europæiske økonomi at gøre, og at det er et godt og stabilt land, så de vælger at lægge deres investeringer der, samtidig med at det går galt for eurozonen. Europa bliver desværre set under et, og det må vi altså tage konsekvensen af og også bakke op om.

Er der andre argumenter for, at vi skal være med i den her økonomiske samordning? Det juridiske og økonomiske argument er, at Danmark er en del af stabilitets- og vækstpakten. I folketingsmunde eller med politikerord kalder vi det for ØMU'ens anden fase, så vi er jo heller ikke helt fri for ØMU-konstruktionen. Vi har allerede underlagt os den måde at tænke økonomisk politik på.

Da SF i 1992 sagde nej til Maastrichttraktaten, var det med begrundelsen, at vi ikke ønskede en fælles valuta, og så var det, at vi ikke ønskede euroen. Vi ønskede også at kunne sætte hælene i, men vi accepterede jo en eller en form for økonomisk fællesskab ved at acceptere stabilitets- og vækstpakten. Og jeg bliver en lille smule pikeret over, at de, der talte imod forbeholdene – det var der partier i den her Folketingssal der gjorde voldsomt – nu er dem, der igen og igen hæver fanen for forbeholdene og siger, at de er deres støtte i det videre forløb. Hvis SF ikke havde været med til at garantere de her forbehold, havde de ikke været der. Derfor er det også meget vigtigt for os at sikre de danske forbehold, og det vil vi hele tiden arbejde aktivt for og garantere.

Hvad har vi så krævet i forhold til det videre arbejde? Har vi bare holdt os for øjnene og sagt: Fint, vi springer ud i det og ser, hvad Europa-Kommissionen eller taskforcen bidrager med? Nej, SF's krav til det videre arbejde har været meget klare til regeringen.

For det første er der ingen tvivl om, at den danske finanslov skal være et nationalt anliggende. Det har finansministeren bekræftet i Europaudvalget, og jeg forventer egentlig, at finansministeren også bekræfter det, når han senere går på talerstolen. Det er et suverænt dansk anliggende, og det er derfor også Folketinget, der bestemmer finansloven.

For det andet har det været et vigtigt punkt for os, at vækst og beskæftigelse skal stå højt på dagsordenen. Her vil jeg gerne citere fra det nationale kompromis fra 1992:

»Skal mulighederne i EF-landenes økonomiske samarbejde udnyttes tilfredsstillende, må EF i praksis gøre bekæmpelse af arbejdsløsheden til et afgørende mål for fællesskaberne. Der må tages initiativ til en forstærket, samordnet indsats for at øge beskæftigelsen i Europa. Det må udtrykkeligt fastslås, at Danmark selv bestemmer sin sociale standard og sin fordelingspolitik.«

Det mandat gælder stadig, selv om det jo er lidt gammelt, for den danske regering. Det er den rettesnor, som regeringen skal følge. Og det må også være inden for den spændvidde, at ændringerne skal være. Det er helt centralt, at vi understøtter den fleksibilitet, der kom ind i eurosamarbejdet med reformen i 2005, hvor vækst og beskæftigelse også blev sat på dagsordenen.

I Danmark forholder vi os meget til euroen, som den var oprindelig, men der er sket ændringer af euroen, som skaber den fleksibilitet omkring de 3 pct., som jo også har været til fordel for os røde, os socialister, som faktisk kan give mulighed for at føre en ekspansiv finanspolitik i visse perioder.

Ydermere har spørgsmålet om gæld været en væsentlig del af debatten omkring taskforcens og Europa-Kommissionens arbejde.

Europa-Kommissionen har foreslået, at det skal forstås meget rigtigt, nemlig at hvis den offentlige gæld overskrider de 60 pct., skal man komme efter landene på samme måde som med de 3 pct. Her har det været centralt for os at stille krav til den danske regering om at sikre, at de 60 pct. ikke skal defineres rigtigt. Det må ikke tages ud af en sammenhæng. Vi er tilhængere af en ansvarlig gældsafvikling, men en henstilling om gældsafvikling må ikke føre til krav om kontraktiv finanspolitik, en rigid monetaristisk finanspolitik, i perioder, hvor vi i virkeligheden har brug for at ekspandere.

Et sidste element, som har været væsentligt for os, har været spørgsmålet om de makroøkonomiske ubalancer, som jeg også har noteret mig at Enhedslisten bekymrer sig om. Det er ikke et spørgsmål for Europa-Kommissionen eller embedsmænd. Hvis der er nogen, der skal diskutere de makroøkonomiske balancer, handler det

om et politisk rum, og derfor skal det være op til Rådets kompetence. Det har finansministeren så også sikret. Det er netop kravet fra taskforcen, at det skal være Rådets kompetenceområde.

Kl. 11:33

Formanden :

Tak, og der er en kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 11:34

Per Clausen (EL):

Jeg vil bare stille to spørgsmål til fru Pia Olsen Dyhr. Det første er: Skal jeg opfatte det, som fru Pia Olsen Dyhr siger, sådan, at SF synes, at det er en rigtig fornuftig politik, man i EU har besluttet at råde de europæiske lande til at føre, den, vi ser ført ud i livet i Frankrig med omfattende nedskæringer til følge, men jo også i andre EU-lande?

Det andet er: Mener fru Pia Olsen Dyhr, at forskellen på, om man holder sig inden for forbeholdet eller uden for forbeholdet, kan reduceres til, at hvis man bare sørger for, at den økonomiske sanktion, man pålægges, hvor man pålægges for den samme overtrædelse og beløbet er det samme, og hvis det er en bøde, så er det et klokkeklart brud på forbeholdet, men hvis det bare sker ved, at man gør indhug i de indtægter, vi ellers ville have fået, er det helt klart ikke i strid med forbeholdet? Er det fru Pia Olsen Dyhrs opfattelse – jeg medgiver, at fru Pia Olsen Dyhr har en særlig ejendomsret til det forbehold – at det sådan er juristeri, der afgør, om man er inden for eller uden for forbeholdet, eller om forbeholdet i grunden er noget, der også handler om politik?

Kl. 11:35

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:35

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg er slet ikke uenig med ordføreren, hr. Per Clausen, i, at forbeholdet ikke bare er et juridisk forbehold. Det er et politisk forbehold. Det har derfor også været meget klart for os, når vi har diskuteret forbeholdet, at vi skal kigge på, hvordan man definerer sanktioner. Vi er ikke villige til, at Danmark skal være underlagt de samme sanktioner, som eurolandene er i tredje fase, dvs. krav om de 0,2 pct. i opsparing og de 0,1 pct. i bod. Det er vi ikke villige til at Danmark skal underlægge sig. Det ville være brud med det danske forbehold.

Men det, at man udvider – og nu er det jo ekstremt nørdet – rammen for, hvad man kan lave af budgetsanktioner, det kan man i dag, det kan man med Sammenhørighedsfonden, man udvider det til landbrugsbudgettet og til strukturfondsmidler, mener jeg ikke er et brud på det danske forbehold. Det er min politiske vurdering. Så skal jeg selvfølgelig også have juristernes vurdering af det, for jeg mener ikke, at min politiske vurdering kan stå alene. Men jeg mener, at man skal gøre begge dele. Det er det ene.

Det andet er, om det er god økonomisk politik, regeringen fører. Nej, det er det ikke. For der er lagt op til en rigid monetaristisk politik, som er baseret på tysk forbillede, og det er ikke groet i SF's have.

Kl. 11:36

Formanden :

Hr. Per Clausen.

Kl. 11:36

Per Clausen (EL):

Det sidste er jeg glad for, men det er selvfølgelig heller ikke overraskende, for jeg ville blive dybt skuffet, hvis det var sådan, at SF nu sagde, at man skulle føre en fuldstændig borgerlig politik i Danmark.

Jeg må også forstå det, som fru Pia Olsen Dyhr siger, om, hvorvidt det holder sig inden for eller uden for forbeholdet, på den måde, at hvis det er sådan, at man laver en aftale om, at sanktionerne for lande, der er uden for euroen – det er vel euro, det bliver udmålt i, og ikke kroner og øre – skal være præcis det samme i euro, som hvis de var med i euroen, og at man kan idømmes sanktionen for præcis de samme forseelser, som eurolandene kan, for den eneste forskel er, at det trækkes i landenes indtægter i stedet for at være en bod, så mener fru Pia Olsen Dyhr faktisk, at det ville være i strid med forbeholdet. Der skal være, om jeg så må sige, substansforskelle, med hensyn til hvad man får tilbageholdelsen i og hvad beløbene er.

Kl. 11:37

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 11:37

Pia Olsen Dyhr (SF):

Da hr. Per Clausen stod på talerstolen, tænkte jeg lidt over den interessante alliance, Enhedslisten har med Dansk Folkeparti på det her punkt. Det synes jeg bør vække lidt uro hos Enhedslisten, når man tænker på, at Dansk Folkeparti igen og igen lægger stemmer til en rigid, monetaristisk politik. Det er det ene.

Det andet er, at der hos os ingen tvivl er om, at hvis man snakker om de snævre eurozonesanktioner, kan de ikke gælde Danmark, fase 3 kan ikke gælde Danmark, men jeg mener sagtens, at tilbageholdelse i budgettet – og også i samme størrelsesorden – kan komme til at gælde Danmark. Jeg synes ikke, det er størrelsesordenen, det handler om; det handler om, hvorvidt man kan sige, at der er muligheder for at gøre det i dag.

I virkeligheden er budgettet jo et fælles europæisk anliggende, kan man sige. Vi bidrager alle sammen til budgettet og har en vis forventning om at få penge tilbage. Hvis man opfører sig sådan uregerligt og derved skaber problemer for hele fællesskabet, har man ikke samme krav på at få adgang til midlerne, og derfor mener jeg, at der ikke behøver at være forskel i beløbet, for at sige at der er tale om brud på forbeholdet.

Kl. 11:38

Formanden :

Så er det fru Pia Adelsteen for en kort bemærkning.

Kl. 11:38

Pia Adelsteen (DF):

Jeg må indrømme, at det svar så gjorde, at jeg blev lidt mere forvirret over, hvad SF reelt mener det er, der så skal være forskellen på lande, der er medlem af euroen og har euroen, og lande, der ikke har euroen. Hvis sanktionsmulighederne for så vidt er de samme, kunne jeg så her stille det samme spørgsmål, som jeg gjorde til hr. Kim Mortensen, nemlig om ordføreren mener, at der er forskel på at give en bøde og at trække på de midler, man nu engang kan få. Er der en forskel? Og er det det, der helt reelt gør, at ordføreren og SF's synes, at det her er o.k.?

Kl. 11:39

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:39

Pia Olsen Dyhr (SF):

Nej, jeg synes, at man skal gå tilbage til dengang, da forbeholdet blev lavet. Så skal man kigge på forbeholdet, og hvad der blev lagt i tredje fase, og hvad, der ikke blev lagt i tredje fase.

Som fødselshjælper, og det var SF på forbeholdene, var det meget klart for os, at de sanktioner, som handlede om, at man blev

idømt en bøde – det var så de definitioner på forbeholdet, man valgte at lave tilbage i 1993 – for det første betød, at vi ikke ville være med til en fælles valuta, og for det andet, at det ikke skulle gælde Danmark, at landene enten skulle opspare bod eller betale bøder.

Så er der andre muligheder for sanktioner, og det er der allerede i EU-samarbejdet i dag. De udvides yderligere, og det synes jeg at vi skal gå ind i med åbne øjne, men vi er også nødt til at kende konsekvenserne af det, og det gør vi jo langt fra endnu. Det er også derfor, at vi ikke har givet endeligt mandat til det her i Europaudvalget. For vi ved jo f.eks. ikke med hensyn til tilbageholdelse fra landbrugsbudgettet, hvad det får af økonomiske konsekvenser for Danmark, hvis en landmand skal holdes skadesløs og den danske stat skal have pengene op af lommen. Taler vi så om 10 mia. kr., 15 mia. kr. eller 30 mia. kr.? Det er jo det, der er interessant, men den diskussion må vi så tage i 2013 eller 2014, eller hvornår den nu kommer.

Kl. 11:40

Formanden :

Fru Pia Adelsteen.

Kl. 11:40

Pia Adelsteen (DF):

Det opfatter jeg helt klart, som om SF og ordføreren mener, at der er forskel på bøder og sanktioner. Altså, det er bare sådan til fremtidig brug, vil jeg skynde mig at sige. Der er en forskel – det er det, jeg hører ordføreren sige.

Nu siger ordføreren, at SF ikke har givet endeligt mandat i Europaudvalget. Mig bekendt er det altså sådan, at når man giver et mandat, er det inden for et eller andet område, og medmindre det område ændrer sig væsentligt, kommer det ikke til mandatafgivelse igen i Europaudvalget. Jeg ved ikke, om ordføreren forventer, at der er sket små ændringer, og at man så kommer og skal have o.k. igen i Europaudvalget. Jeg har bare svært ved at se, at det kommer til at ske.

Kl. 11:41

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:41

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg tror ikke, det er nogen overraskelse for finansministeren og de EU-ordførere, der er i salen, at den aftale, vi har om det her med økonomisk stabilitet, har et foreløbigt mandat, og det vil finansministeren løbende komme tilbage til i Europaudvalget. Jeg er meget overrasket over, at Dansk Folkepartis fru Pia Adelsteen ikke er opmærksom på det, for det er faktisk aftalen.

I forhold til budgetsanktioner har vi givet mandat til, at finansministeren gerne må arbejde videre med det, men når den endelige udformning af det kommer, er vi jo nødt til at kigge på det, for vi ved jo ikke, hvordan det endeligt ser ud. Det er vel rimeligt, at man kender indholdet, før man endeligt giver mandat, og sådan er det med den aftale, der er lavet. Jeg er ked af, at fru Pia Adelsteen ikke har været til stede på europaudvalgsmødet, når vi har haft den diskussion.

Kl. 11:41

Formanden :

Tak til fru Pia Olsen Dyhr. Der er ikke flere ønsker om korte bemærkninger, og så er det fru Helle Sjelle som ordfører for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 11:42

(Ordfører)

Helle Sjelle (KF):

Først og fremmest tak til finansministeren for et glimrende svar på forespørgslen fra Enhedslisten, som jo har stillet finansministeren spørgsmålet, hvordan han vil sikre, at »det danske euroforbehold respekteres, når EU gennemfører en tydeligere og mere omfattende kontrol af den økonomiske politik og udvider de sanktioner, der kan gennemføres over for landene, hvis de ikke følger de påbud om indholdet af den økonomiske politik, som EU udstikker«.

Det er da et udmærket spørgsmål, fordi der åbenbart kan opstå tvivl om det danske euroforbeholds skæbne, når EU's medlemslande arbejder for at sikre mere balancerede budgetter i alle EU-landene. Men den danske befolkning stemte jo som bekendt ja til euroforbeholdet først i 1990'erne, og det forbehold betyder jo, at Danmark ikke deltager i ØMU's tredje fase. Det indebærer, at vi ikke har euroen, men den danske krone som vores valuta, ligesom vi ikke kan blive omfattet af de sanktioner, der følger af euromedlemskabet.

Indtil danskerne en dag forhåbentlig stemmer ja til euroen, står forbeholdet altså ved magt, og det skal Folketinget og regeringen respektere, ingen tvivl om det overhovedet. Men efter det grundige og præcise svar, som finansministeren allerede har leveret, mener jeg ikke, der er grund til at tvivle eller fortvivle, hverken for Enhedslisten eller for andre partier.

Som det fremgik af ministerens tale, er den danske regering meget påpasselig med at varetage Danmarks interesser i den igangværende proces i EU. Det er væsentligt at skelne nøje mellem de nye tiltag i EU, der skal bidrage til at sikre mere balancerede budgetter i EU-landene til gavn for den økonomiske stabilitet og dermed den generelle økonomiske udvikling i Europa. Danmark er nemlig ikke omfattet af alle de nye tiltag, som langtfra er vedtaget endnu.

På den ene side vil Danmark ikke blive omfattet af den skærpelse af de gældende sanktionsregler i vækst- og stabilitetspagten, som er aftalt. Vi vil få henstillinger, fuldstændig som vi gør det i dag. Men de økonomiske sanktioner, der gælder i dag, er vi ikke omfattet af, og vi vil heller ikke blive omfattet af de skærpede økonomiske sanktioner, som reformen af vækst- og stabilitetspagten vil føre til. Det er sanktioner, der betyder, at eurolandene pålægges såkaldte rentebærende deponeringer, hvis de har uforholdsmæssigt store underskud. Sanktionerne betyder også, at eurolandene kan pålægges en bøde.

Det er alt i alt meget fornuftige tiltag, der skal sikre, at vi ikke i fremtiden igen kommer i en situation, hvor der ophober sig en kæmpegæld i EU – en gæld, som skyldes for store offentlige udgifter, og som i dag er en klods, et møllehjul om benet på hele Europa. Men uanset hvor fornuftige de tiltag er, står Danmark altså udenfor, og dermed står vi også uden for indflydelse, uanset om vi vil det eller ej.

På den anden side vil Danmark blive omfattet af det såkaldte Europæiske Semester. Allerede nu sender vi fra Danmark et såkaldt stabilitets- og konvergensprogram til EU i slutningen af året. I programmet gør vi rede for vores økonomiske politik, den politik der føres i Danmark, og vi får i det følgende år så EU's kommentarer. Fremover vil vi skulle sende programmet allerede i april måned for så at få EU's kommentarer allerede i juni eller juli måned, og det er egentlig meget fornuftigt.

Som finansministeren allerede har været inde på, bliver der ikke tale om, at EU skal godkende Danmarks eller andre landes økonomiske politik. Der bliver tale om, at vi får gode råd, ligesom vi i dag får gode råd fra andre internationale organisationer.

Endelig vil Danmark også blive omfattet af nye sanktioner, som sandsynligvis vil fremgå af andre regler end vækst- og stabilitetspagten. Det er sanktioner, der betyder, at EU-lande, som trods et påbud om at nedbringe uforholdsmæssigt store underskud ikke har gjort det, kan blive trukket i udbetalinger fra f.eks. EU's strukturfonde. En

sådan ordning har i mange år eksisteret inden for EU's Samhørighedsfond, og den vil formentlig nu blive udbredt til andre politiskområder. Men det er ikke faldet på plads endnu, så vi må vente og se.

Alt i alt vil de nye sanktionsmuligheder i vækst- og stabilitetspagten og andre steder i EU-retten forhåbentlig betyde, at der kommer bedre styr på EU-landenes offentlige økonomi, og det er en helt afgørende forudsætning for vækst og velstand i fremtiden. Det er afgørende, at der er styr på de offentlige finanser, for ellers opstår der mistillid på de globale markeder, renten stiger, det bliver dyrere at finansiere nye investeringer, og det må ikke ske.

Danmark står, så længe vi er belemret med euroforbeholdet, uden for en god del af det økonomiske og valutamæssige samarbejde i EU, og det ændrer en reform af vækst- og stabilitetspagten altså ikke på. Det kan kun danskerne ændre på ved en folkeafstemning.

Kl. 11:47

Formanden :

Tak. Der er ønske om en kort bemærkning, og det er fra hr. Per Clausen.

Kl. 11:47

Per Clausen (EL):

Jeg vil gerne spørge fru Helle Sjelle, om hun ikke enig med mig i, at når man, og det fremgår jo klart af det mandat, regeringen har fået til de videre forhandlinger, udvider muligheden for at give sanktioner, også til landene uden for eurolandene, i forhold til hvilke overtrædelser af reglerne, der kan føre til, at man får sanktioner, og man også udvider muligheden for at opkræve penge med det klare formål, at det, der skal holdes tilbage, skal svare til det, man fik i bod, hvis man var et euroland, har man så ikke ophævet en ikke uvæsentlig forskel på det at være et euroland og ikke at være et euroland?

Kl. 11:48

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:48

Helle Sjelle (KF):

Nej, det synes jeg ikke, vil jeg sige til hr. Per Clausen. Jeg vil gerne understrege, at det på ingen måde handler om, at regeringen eller Det Konservative Folkeparti ønsker, at vi skal fifle med vores euroforbehold. Det gør vi under ingen omstændigheder. Det her handler om, at der skal bedre styr på økonomien i Europa, og det synes vi er ganske fornuftigt.

Kl. 11:48

Formanden :

Hr. Per Clausen.

Kl. 11:48

Per Clausen (EL):

Jeg forstår godt, at Det Konservative Folkeparti mener, at hvis man overlader mere magt over de enkelte landes økonomi til EU, giver det mere styr på økonomien.

Men det, der var mit spørgsmål, var: Hvis det er sådan, at man kan straffes for noget og straffes ved at blive frataget det samme beløb, men i det ene tilfælde får man en bøde, og i det andet tilfælde får man så ikke en indtægt – den økonomiske konsekvens er præcis den samme – synes fru Helle Sjelle så ikke, at så er realitetsforskellen på at være omfattet af euroen og det ikke at være omfattet af euroen reduceret?

Kl. 11:49

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:49

Helle Sjelle (KF):

Vi kan godt diskutere bøder og sanktioner, eller hvad det nu er, hr. Per Clausen gerne vil drøfte. Det, jeg synes, der er rigtig væsentligt at slå fast her fra denne talerstol i dag, er, at den danske regering og Det Konservative Folkeparti på ingen måde ønsker at omgå det danske euroforbehold, som vi har. Hvis det skal laves om, er det den danske befolkning, der laver det forbehold om.

Kl. 11:49

Formanden :

Tak til fru Helle Sjelle. Så er det fru Lone Dybkjær som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 11:49

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Undskyld, jeg skulle lige finde det forslag til vedtagelse frem, som vi står bag.

Jeg vil sådan – havde jeg nær sagt – undtagelsesvis sige tak til finansministeren, fordi jeg faktisk synes, at det lykkedes finansministeren o.k. at præcisere, hvad det egentlig er, hele den her diskussion drejer sig om, og præcis også at præcisere, hvad det er, vi er med i, og hvad det er, vi ikke er med i, altså, med andre ord hvilke sanktioner der gælder for eurolandene, og hvilke sanktioner der ikke gælder for eurolandene. Så vidt, så godt.

Så siger finansministeren på side 8, at vi jo ikke i Danmark har tænkt os at føre en politik, der ville kunne kvalificere os til sanktioner. Jeg ville sådan set ønske, at man havde haft det for sig, når det drejede sig om euroen, således at finansministeren kunne sige, at vi ikke ønsker at føre en politik, der gør, at vi ikke engang kan blive medlem af euroen, fordi vi ikke opfylder kriterierne. Men det må man jo beklage. Det har regeringen ikke gjort, regeringen har ikke fulgt en politik, der gør, at vi automatisk kan blive medlem af euroen, altså opfyldte kriterierne i dag.

Tilbage til sagen i denne sammenhæng: Det Radikale Venstre er tilhængere af det europæiske projekt. Jeg synes, vi skal erkende, at det er et projekt. Det er ikke noget, der bare udvikler sig af sig selv uden videre, det er noget, der skal arbejdes for. Det skyldes jo, at vi finder, at EU og det europæiske projekt dermed har skabt større fred, sikkerhed og velstand i Europa. Vi tror altså, at det er bedre med et Europa end uden et Europa, og bedre med et samlet Europa end med et splittet Europa. Det tror vi er bedre for Danmark, den danske befolkning, og vi tror faktisk også, at det er bedre for Europa som helhed for slet ikke at tale om verden.

Vi synes, at de europæiske værdier skal præge verden, og vi er ikke blevet mindre begejstret for de europæiske værdier, når vi har set, hvad det er for nogle aftaler, regeringen indgår med Dansk Folkeparti om et fuldstændig fantastisk pointsystem. Man tror simpelt hen, det er løgn, at det kan lade sig gøre, at der indføres sådan et system i Danmark, altså, at man ikke kan gifte sig med en udlænding. Det er ikke ensbetydende med, at vi mener, at alle skal kunne komme til Danmark uden videre. Netop det, at man gifter sig, indebærer jo, at man har et gensidigt forsørgelseskrav. Det vil jo sige, at det ikke er sådan, at man uden videre bare kan komme ind i landet og ligge Danmark til last økonomisk set. Der er trods alt tale om et gensidigt forsørgelseskrav, i det øjeblik man gifter sig. Trods alt vil vi sige, at det er der ikke nogen steder i Europa der har. Dengang vi tilsluttede os Europa, troede vi, at Danmark ligesom var bedre på netop nogle af de her områder. Det må vi konstatere at vi bestemt ikke er.

Det er så ikke alting i Europa, vi er tilfredse med. Vi synes selvfølgelig, at det ville være ønskeligt, hvis radikale synspunkter prægede udviklingen i højere grad, men sådan er det jo med politik i

almindelighed. Vi synes også, det ville være bedre i dansk sammenhæng, hvis den radikale stemme havde større vægt.

Så vil jeg omkring euroen sige, at vi tror – men som vi har diskuteret det, er det til en vis grad en påstand – at vi ville have været i en værre krise, hvis ikke vi havde haft euroen. Vi synes ikke, at det er ønskværdigt at komme tilbage til tidligere tiders valutakriser. Hver gang vi har haft dem, er der nogle, som det er gået meget, meget hårdt ud over, og de eneste, der i realiteten har haft glæde af det, er valutaspekulanterne. Derfor kan vi godt forstå, når visse partier synes, at det er ærgerligt, at vi går ind i euroen, fordi så er der nogle valutaspekulanter, det går ud over. Der er i hvert fald en del af spekulationen, som ikke længere kan bruges. Så vi mener, at det er godt for Europa, at euroen har været der, og vi ser altså gerne, at vi kan – om jeg så må sige – kvalificere os til at blive medlem.

Vi synes stadig væk, at alle forbeholdene skal ophæves helt og fuldt. Det siger regeringen jo også formelt – dog ikke helt og fuldt. De har jo fået lavet en ny slags forbehold. Men nu må man i hvert fald sige, at i og med at regeringen kobler det sammen, kan vi jo altså ikke få en diskussion om forbeholdene reelt set, fordi vi jo ikke kan blive medlemmer af eurolandene. Jeg kan godt forstå, at regeringen ikke ønsker den diskussion, for det indebærer en diskussion med dens støtteparti. Men vi andre synes, at det ville være godt, hvis vi tog en diskussion om forbeholdene og i hvert fald fik fjernet dem, som det er muligt at fjerne, og vi skal så beklage, at vi ikke kan fjerne det danske forbehold i forbindelse med euroen, alene af den grund at vi ikke opfylder kriterierne. Det er ikke Europas skyld, at vi ikke kan det. Det er den danske regerings skyld, at vi ikke kan opfylde de her kriterier. Vi synes, vi skal arbejde på at gøre det, men godt nok på en noget anden måde end regeringen.

Kl. 11:55

Formanden :

Tak. Der er ønske om en kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 11:55

Per Clausen (EL):

Det er bare en enkelt ting, for de radikale synspunkter er jo velkendte, inklusive det med, at vi åbenbart lå uden for Europa, inden vi blev medlem af EU. Jeg troede sådan set, at vi altid havde været en del af Europa.

Fru Lone Dybkjær sagde, at der var nogle, der var modstandere af at komme med i euroen, for hvis vi var med i euroen, ville det sådan forhindre valutaspekulation. Det var sikkert ikke møntet på Enhedslisten, men på nogle andre, men jeg vil godt spørge fru Lone Dybkjær, om det er det danske euroforbehold, der har ansvaret for den valutaspekulation, der sker mod Irland for øjeblikket. Altså, det er jo mit klare indtryk, at der foregår meget omfattende valutaspekulation, en finansiell spekulation, som jo retter sig imod en række eurolande, og der spiller det tilsyneladende ikke nogen rolle, om Danmark er med eller ej. Så mener fru Lone Dybkjær selv, at det, at Danmark var med i euroen, ville være sådan et rigtigt angreb på valutaspekulanter?

Kl. 11:56

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 11:56

Lone Dybkjær (RV):

Nej, det mener jeg selvfølgelig ikke, og det ved Enhedslistens hr. Per Clausen også udmærket godt. Det er jo heller ikke det, jeg har sagt, men det kan godt være, jeg har udtrykt mig uklart, i hvert fald åbenbart så uklart, at Enhedslisten ikke har forstået, hvad jeg mener.

Men det er da klart, at vi ikke havde gjort nogen speciel forskel. Vi havde været med i samarbejdet, og vi kunne have gjort vores ind-

flydelse gældende, men altså, vi havde formentlig overhovedet ikke kunne influere på irsk økonomisk politik. Jeg tror, Irland havde været i en værre situation uden for euroen. Desværre er Irland og Grækenland etc. jo også med til, at vi står i den værste krise i Europa, som Van Rompuy har sagt.

Jeg tror desværre, det er rigtigt, at det er meget vigtigt, at vi nu samler os om projektet – det økonomiske projekt, men så sandelig også projektet som helhed. Jeg tror, det vil være dybt skadeligt for alle landene i Europa og i øvrigt altså også for verden som helhed, hvis projektet falder fra hinanden.

Kl. 11:57

Formanden :
Hr. Per Clausen.

Kl. 11:57

Per Clausen (EL):

Jeg er glad for, at jeg misforstod fru Lone Dybkjær, for jeg synes også, det lød helt usædvanligt, at fru Lone Dybkjær skulle have sagt det, eller i hvert fald ment det.

Men jeg vil godt spørge fru Dybkjær, om det alligevel ikke godt kan få hende til at blive en lille smule usikker på europrojektets styrke, at vi sådan set har set en meget, meget omfattende krise, baseret primært, i hvert fald i udgangspunktet, på finansiell spekulation, som er gået galt, når man tænker på, at det jo har været en af hovedhjørnestenene i EU, at man skulle sikre, at der var frie kapitalbevægelser.

Altså, man har jo selv åbnet en ladeport for spekulation, og det har været en del af EU-projektet. Det har så været med til at skabe en stor finansiell krise, som euroen jo ikke har været i stand til at forhindre. Har den situation aldrig fået fru Lone Dybkjær og Det Radikale Venstre til at overveje, om projektet nu også er så gennemsundt, som man ligesom siger at man tror det er?

Kl. 11:58

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 11:58

Lone Dybkjær (RV):

Det er da klart, at der er problemer, og det er jo også derfor, vi er tilhængere af, at der arbejdes med de her spørgsmål. Det er derfor, vi er tilhængere af, at der sker en stærkere økonomisk styring i Europa end den, der hidtil er sket. Det er i modsætning til Enhedslisten, og det er, fordi vi mener, det er helt nødvendigt. Vi mener, det er helt nødvendigt at gribe ind på et tidligere tidspunkt. Vi burde have gjort det over for Grækenland efter vores opfattelse, og jeg synes, det er godt, at der nu tilsyneladende er en slags løsning for Irland.

Jeg har bare sagt generelt, at jeg tror, at alt andet lige ville de europæiske lande have været i en utrolig meget dårligere situation, hvis ikke vi havde euroen. Så kan Danmark jo vælge, om vi synes, vi vil gå ind i den eller ej, det er så en anden snak. Jeg synes, vi skal være deltager i det europæiske samarbejde helt og fuldt og dermed altså også være medlem af euroen, men det er jo ikke ensbetydende med, at jeg ikke synes, det er nødvendigt at ændre nogle ting, som vi også gør i øjeblikket.

Jeg vil så sige, at jeg også synes, det er vigtigt, at vi har det forslag til vedtagelse, vi har, så man ikke nødvendigvis bare skal lave nogle opstramninger i alle lande samtidig. Det er sandelig vigtigt, at vi får skabt en fleksibilitet. Det mener jeg der er mulighed for, og det er også det, der står i vores forslag til vedtagelse, for hvis alle lande begynder at stramme op samtidig, får vi jo arbejdsløshed, og det er ikke det, vi ønsker. Vi ønsker, der skal være en passende fleksibilitet, men overholdelse af nogle økonomiske kriterier.

Kl. 11:59

Formanden :

Tak til fru Lone Dybkjær. Der er ikke ønsker om flere korte bemærkninger.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, og den første, der får ordet, bliver finansministeren.

:

Mødet er udsat. (Kl. 11:59).

Kl. 13:00

Forhandling

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så er mødet genoptaget, og vi er i gang med behandlingen af forespørgsel nr. F 6 til finansministeren om det danske euroforbehold.

Det er finansministeren.

Kl. 13:00

Finansministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Læren af det, vi har været ude for de sidste par år, siden bankkrisen startede i USA, er jo, hvor dybt afhængige vi alle sammen er af hinanden. Det, der startede som en bankkrise i USA, spredte sig med lynets hast over hele verden, og den er jo så endt med at blive en offentlig gældskrise i nogle lande. Det, vi diskuterer, er sådan set, hvordan vi kan forebygge, at vi igen skal komme i nogle tilsvarende situationer.

Det, vi kan se, er, at det jo har ramt lande, hvad enten de er med i euroen eller er uden for euroen, hvad enten de ligger i Europa eller i andre verdensdele. Derfor har vi jo også en forpligtelse til at sikre, at vi kan forebygge den dominoeffekt, der kan føre til, at hvis ét land vælter, så vælter det næste land. Men det er jo alt sammen, fordi vi er så dybt afhængige af hinanden, at banker i ét land har finansieret statsobligationer i et andet land og på den måde er afhængige af, hvordan udviklingen er. Så det er sådan set kort sagt det, vi prøver at forebygge. Derfor er min konklusion på det, vi har været ude for, sådan set, at jo større indsigt vi får i det, jo større gennemsigtighed der er i det, landene foretager sig, og jo mere vi kan forebygge, at vi havner i den situation, vi er kommet i, jo bedre.

Man kan sige, at det, EU foretager sig på det her område, er at prøve at forhindre, at vi igen kommer i den situation, at man skal sanktionere. Det er jo ikke en drøm om, at man skal gøre noget ved medlemslandene. Det er en drøm om, at alle opfører sig så ansvarligt, at vi ikke igen kommer i den her situation. Det er jo det, der er hele tankegangen i vores diskussioner om de fremtidige mekanismer.

Jeg vil godt slå fast, at regeringen på ingen måde fifler med euroforbeholdet. Det blev ligesom antydnet fra hr. Per Clausens side. Spørgsmålet om det danske euromedlemskab kan kun afgøres ved en folkeafstemning, og det er en forudsætning for regeringens støtte til de reformer af det økonomiske samarbejde, vi taler om her, at de nye initiativer er i overensstemmelse med og respekterer euroforbeholdet. Min klare forventning er, at initiativerne til styrkelse af det økonomiske samarbejde i EU vil være i fuld overensstemmelse med euroforbeholdet. Eksempelvis vil de eksisterende sanktionsregler i traktaten og stabilitets- og vækstpagten, som nu foreslås styrket, fortsat kun gælde eurolandene.

De sanktioner, som Danmark og andre lande uden for euroen vil blive omfattet af, handler om noget andet, nemlig om en mulig suspension af midler fra EU-budgettet til landene, hvis et land har fået en henstilling, men ikke har gennemført effektive tiltag for at nedbringe det uforholdsmæssigt store underskud. Det svarer fuldstændig

til de eksisterende regler, som vi i dag har i Samhørighedsfonden, og som Danmark og andre lande uden for euroen også er omfattet af. Der er altså ikke noget nyt i den her diskussion. Men når der foreligger konkrete forslag til udmøntning af de nye sanktionsregler for alle EU-lande, vil regeringen udarbejde en juridisk vurdering af, hvorvidt forslagene er i overensstemmelse med euroforbeholdet.

Hr. Per Clausen og fru Pia Adelsteen har også sat spørgsmålstejn ved, om Danmark vil kunne fortsætte sin økonomiske politik med de nye regler. Der vil jeg gerne slå fast med syvtommersøm, at den nationale suverænitet i forhold til fastlæggelsen af den økonomiske politik fastholdes. Både taskforcerapporten og Kommissionens forslag indebærer naturligvis, at landene fortsat selv beslutter den økonomiske politik.

Kl. 13:05

Jeg vil også godt understrege, at hverken taskforcerapporten eller Kommissionens forslag lægger op til at ændre stabilitets- og vækstpaktens bestemmelser om exceptionelle og særlige omstændigheder, der vedrører undtagelser og fleksibilitet i forbindelse med kriser og lavkonjunkturer. Det er et svar til fru Pia Olsen Dyhr, som rejste det spørgsmål. Reformen af pagten har ikke til formål at begrænse mulighederne for selv med de foreslåede ændringer at sikre, at der bliver mulighed for at føre en ekspansiv finanspolitik i dårlige tider. Det er et af de centrale formål med reformen, at pagten skal sikre bedre offentlige finanser i de gode tider på linje med den lange tradition, vi har haft for det i Danmark.

Regeringen lægger naturligvis afgørende vægt på fastholdelse af national suverænitet i den økonomiske politik, herunder at fastholde muligheden for at kunne føre en aktiv finanspolitik inden for rammerne af de fælles EU-regler.

Det har også været antydnet, at vi så er ved at indføre euroen, at vi er ved at snige den ind ad bagvejen. Der vil jeg igen gerne slå fast, at det er en forudsætning for regeringens støtte til reformen af det økonomiske samarbejde, at de nye initiativer er i overensstemmelse med euroforbeholdet. Spørgsmålet om dansk euromedlemskab kan jo kun afgøres ved en folkeafstemning. Min klare forventning er, at de kommende ændringer i stabilitets- og vækstpakten ikke vil indebære suverænitetsafgivelse og vil være i fuld overensstemmelse med euroforbeholdet. Eksempelvis vil de eksisterende sanktionsregler i traktaten og stabilitets- og vækstpakten, som nu foreslås styrket, fortsat kun gælde for eurolandene.

De sanktioner – vil jeg gentage – som Danmark og andre lande uden for euroen vil blive omfattet af, handler om noget andet. Det handler nemlig om en mulig suspension af midler fra EU-budgettet til landene, hvis et land har fået en henstilling, men ikke har gennemført effektive tiltag for at nedbringe det uforholdsmæssigt store underskud. Samhørighedsfonden er, som jeg nævnte før, jo et eksempel på noget, hvor dette er muligt, og som Danmark i dag er omfattet af. Men summen af det hele er, at når vi kender de konkrete forslag, når vi har fået konkrete forslag på bordet, så udarbejder vi naturligvis et juridisk papir om dels forholdet til grundloven og suverænitetsafgivelse, dels spørgsmålet om euroforbeholdet.

Jeg vil så også gerne bekræfte det, der var en diskussion om i debatten, nemlig at det mandat, regeringen har fået indtil nu, er et foreløbigt mandat. Det hænger naturligvis sammen med, at vi ikke i dag kender de konkrete forslag, og derfor skal regeringen jo, når vi kender de konkrete forslag, vende tilbage til Europaudvalget, dels med et juridisk responsum, dels for at drøfte, hvilket mandat vi så kan forhandle videre med. Så vi har taget det i den rigtige rækkefølge. Vi har diskuteret og fremlagt taskforcerapporten. Vi har fået et foreløbigt mandat med det forbehold, at vi ikke kender de konkrete forslag og dermed heller ikke kender juraen i forhold til forbeholdet. Men det er jo en proces, der udestår, og som vi vender tilbage til. Derfor er der i den her sag fuld kontrol fra det danske Folketings side, med hensyn til hvilke skridt der bliver taget.

Hr. Per Clausen prøver at fremstille det, som om der allerede nu er helt konkrete ting, vi ved og derfor skal forholde os til, men der har vi altså i vores hidtidige arbejde sagt, at når vi kender det konkrete, vender vi tilbage og beder om et nyt mandat. Tak.

Kl. 13:09

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 13:09

Per Clausen (EL):

Nu ved jeg jo ikke andet end det, der fremgår af regeringens og EU's egne papirer, så det er ikke sådan noget, jeg har fundet på. Bare to spørgsmål til ministeren: Er det ikke rigtigt forstået, at ministeren mener, at forholdene for Danmark, forpligtelser osv., skal være så tæt på de forpligtelser, som eurolandene har, som det er muligt at komme, uden juridisk at komme i konflikt med forbeholdene?

Det andet spørgsmål: Er ministeren ikke enig med mig i, at når man gør det, at man giver mulighed for, at der kan modregnes i danske indtægter fra EU på grund af forseelser, som ville udløse en bod, hvis man var et euroland, og i samme kroner og øre-beløb eller euro-beløb, for at være mere præcis, som man ville få i bod, hvis man var et euroland, så er der tale om en forandring i forhold til den nuværende tilstand?

Kl. 13:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 13:10

Finansministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det, hr. Per Clausen siger, er jo, at fordi Enhedslisten har fremlagt nogle forslag i Danmark, så er det ikke sikkert, at udlandet kan vurdere det danske parlament alene på de forslag. Altså, der kommer forslag fra Kommissionen, noget kan finde tilslutning, og noget kan ikke finde tilslutning, noget forhandler man, som man kan nå til enighed om. Der er vi jo inde i en fuldstændig demokratisk proces, vil jeg sige til hr. Per Clausen. Så derfor kan man ikke sige, at fordi der findes et EU-papir, så er det ligesom det, der er sandheden i den sag. Det er jo en institution med et parlament, med et råd, med en kommission, hvor alle har nogle interesser, og det er jo det, vi prøver at få til at gå op i en højere enhed. Jeg synes, det er særlig vigtigt på det her område.

Konkret til det spørgsmål, hr. Per Clausen stiller, vil jeg sige, at det jo er en mekanisme, vi kender i dag fra Samhørighedsfonden, som man så i forbindelse med forhandlingerne senere – hvis det er den vej, man går i forbindelse med de finansielle perspektiver – skal tage stilling til om også kunne gælde på landbrugsområdet f.eks., men det berører jo ikke den enkelte landmands rettigheder.

Kl. 13:12

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hr. Per Clausen.

Kl. 13:12

Per Clausen (EL):

For ikke at fortabe os i tilfældige papirer, som stammer fra Europa-Kommissionen, og som nok ikke er så tilfældige endda, vil jeg spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at det er den danske regerings ønske i forbindelse med Danmarks forpligtelse i forhold til at overholde de regler, der gælder omkring EU's økonomi, at vi skal være så tæt på de vilkår, som eurolandene har, som det overhovedet er muligt, uden at komme juridisk i konflikt med forbeholdet.

Det andet spørgsmål: Er det ikke rigtigt, at regeringen arbejder aktivt på at sikre, at Danmark skal kunne udsættes for de samme

sanktioner, som eurolandene kan, og at man arbejder aktivt på at sikre, at det kan ske ved at udvide mulighederne for at tilbageholde indtægter fra EU til Danmark, altså, at det er det, regeringen arbejder for, og som regeringen jo ikke har fået protester fra et flertal i Folketinget imod?

Kl. 13:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 13:13

Finansministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg tror, man kan sige, at det, vi arbejder for, er at sikre en gennemslutlighed og sikre nogle regler og sikre en tidligere reaktion, så vi undgår det morads, vi er havnet i i øjeblikket.

Kl. 13:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er kommet et ønske om en kort bemærkning ind fra fru Pia Adelsteen.

Kl. 13:13

Pia Adelsteen (DF):

Det er blot et enkelt spørgsmål, for ministeren nævnte, at man i forbindelse med alle de her stramninger forsøger at forebygge den dominoeffekt, det kan have, når der opstår – hvad kan man sige? – uhensigtsmæssige finansielle problemer, sådan som det skete i USA med boligboblen og konkursen af Lehman Brothers. Og det, jeg vil spørge om, er, om ministeren mener, at de øgede sanktioner, der kommer mod ikkeeurolande, men som jo altså ikke eksisterer uden for EU-området, vil have en medvirkende effekt i forhold til at undgå sådan en dominoeffekt.

Kl. 13:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 13:14

Finansministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jamen jeg tror, at vi må erkende, at vi alle sammen hænger sammen. Island, som ikke er medlem af EU eller af euroen, har jo også i forbindelse med deres hjælp lånt, dels fra de nordiske lande, dels fra IMF, og skullet leve op til nogle krav. Så der er jo ikke noget unikt i det her. Sagen viser bare, at lande, som ikke har orden i deres egen økonomi, bliver ekstremt sårbare, hvis ikke de kan klare deres forpligtelser, og det er det, som både lande uden for EU og uden for euroen og lande inden for EU har lært, altså at det er de barske vilkår, at det er markedet. Det, vi har oplevet i forbindelse med Grækenland, Portugal, Irland osv. er jo, at man ikke har været tidligt nok inde, det er gået for langt, og det er det, vi prøver at forebygge.

Kl. 13:15

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Pia Adelsteen.

Kl. 13:15

Pia Adelsteen (DF):

Men kunne man ikke have forebygget det med de eksisterende sanktioner, hvis man havde brugt dem? Altså, en ting er den svindel, som grækerne har udført i forhold til at give forkerte oplysninger – og nu kan man jo frygte, at der er andre lande, der måske også har gjort det – men en anden ting er, om man, hvis man havde brugt de sanktioner, der eksisterer på nuværende tidspunkt, så ikke kunne have forhindret det. For der er jo netop, som finansministeren siger, mange lande, over for hvem vi overhovedet ikke har sanktionsmuligheder, fordi de i øvrigt ikke er en del af EU, men som stadig væk vil kunne

påvirke os. Altså, vi vil jo stadig blive påvirket af dem, hvis der er noget, der går galt, og hvis de fører en uansvarlig økonomisk politik.

Kl. 13:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 13:16

Finansministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det, fru Pia Adelsteen siger, er nok rigtigt til en vis grad, nemlig at havde man været tidligere ude, havde man været mere konsekvent. Men nu er skaden sket, og derfor består opgaven jo i at lave en troværdig politik, så de såkaldte markeder får tillid til, at man nu vil føre en ansvarlig politik. Det er jo markedet, der, om man så må sige, i øjeblikket tester Irland og tidligere Grækenland ved at kræve meget høje renter. Så jeg tror, at svaret er både ja og nej: Ja, i den forstand at vi kunne have forebygget noget, hvis vi havde brugt de midler, der stod til rådighed, på et tidligere tidspunkt, og nej, i den forstand at vi nu er nødt til at gøre noget mere, fordi der er en tillid, der skal genopbygges.

Kl. 13:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til finansministeren. Hr. Per Clausen som ordfører for forespørgerne.

Kl. 13:17

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Et eller andet sted er det jo alligevel utroligt, hvor kort en hukommelse borgerlige politikere tror vi har. Nu forsøger finansministeren at tegne et billede af, at finanskrisen, omfattende arbejdsløshed og omfattende økonomiske problemer i en lang række lande skyldes, at økonomien ikke bliver styret nok af EU.

Realiteten er jo, at finanskrisen opstod, fordi der var en finansspekulationsboble, der brast først i USA og derefter i en række andre lande – faktisk over hele verden. Hvis man endelig skulle sige noget meget præcist om, hvad vi kan lære af finanskrisen og euroens rolle i den, er det, at det tilsyneladende er sådan, at eurolande tilkalder sig en særlig opmærksomhed fra spekulanternes side i form af forsøg på at destabilisere de landes økonomi. Det er senest sket i Irland, og Irland er vel hovedgrunden til, at man er kommet i vanskeligheder. Det er i hvert fald entydigt den krise, finansspekulationen kastede os ud i. Og det var et meget omfattende forsvar for de irske banker, den irske stat kastede sig ud i. Realiteten er, at der ikke er noget, der tyder på, at en strammere EU-styring af økonomien i de enkelte EU-lande ville have betydet noget som helst positivt i forhold til at forhindre den globale krise, vi lider under nu.

Det andet, jeg vil sige, er, at der ikke er nogen grund til at blive forvirret over, at ministeren taler om tilfældige EU-papirer, som regeringen af en eller anden grund har videresendt til Folketingets Europaudvalg, for man kan nøjes med at se på, hvad regeringen har bedt om og fået mandat til at arbejde videre med.

Regeringen har bedt om og fået mandat til, at det, der danner udgangspunkt for det danske arbejde med en finanslov, sendes til godkendelse i EU, inden man for alvor går i gang med at lave en finanslov. Man har søgt om og fået mandat til at arbejde for, at der skal indføres en hurtigere og mere effektiv kontrol af den danske stats finanser. Man har søgt om og fået mandat til at udvide EU's kontrol til at omfatte makroøkonomi. Man har søgt om og fået mandat til at arbejde for, at Danmark skal omfattes af sanktioner, som i euro har samme omfang og idømmes af de samme grunde, som hvis eurolandene sanktioneres. Men for at overholde juraen i forbeholdet siger man, at det ikke skal ske i form af en bøde, men i form af tilbageholdelse af indtægter.

Det går også igen både i det, den socialdemokratiske ordfører sagde, og det, Venstres ordfører sagde, nemlig at det for nogle partier her i Folketinget har afgørende betydning, at forskellen på at være med eller ikke være med i euroen reduceres så meget som muligt. Og derfor er det eneste saliggørende og afgørende for disse partier og ministeren, at man også kan få en juridisk afgørelse af, at man ikke har brudt med euroforbeholdet.

Socialistisk Folkeparti står fuldstændig alene med det synspunkt, at euroforbeholdet og forsvaret for det også handler om politik. Det er jeg enig med SF i, men jeg synes bare, at man fra SF's side skal være klar over, at det ikke er det signal, der kommer fra et flertal i Folketinget. Det er ikke det signal, der sendes med de mandater, som regeringen har fået med ned i EU, og det er ikke det signal, der kommer fra finansministeren i dag.

Så det fornuftige og kloge ville være, at de partier, der er samlet om at være imod, at Danmark opgiver euroforbeholdet, samles om at støtte Enhedslistens forslag til vedtagelse i stedet for at forsøge at sløre kendsgerningen: at euroforbeholdet er sat på udsalg.

Kl. 13:20

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren for forespørgerne.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og forhandlingen er slutet, og vi skal til at stemme, og som vi ved fra i morges, kan vi ikke stemme om. Derfor tager vi os god tid til at gennemføre afstemningen rigtigt.

Kl. 13:20

Afstemning

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der stemmes om forslag til vedtagelse nr. V 6 af Flemming Møller, Kim Mortensen, Pia Olsen Dyhr, Helle Sjelle og Lone Dybkjær.

Der kan stemmes fra nu af. Vi tager det som sagt stille og roligt. Hvis nogen stemmer forkert, får de også mulighed for at stemme om.

Jeg kan måske for konversationens skyld, mens vi tager det roligt, sige, at hvis nogen synes, at de blev kaldt meget tidligt ned til afstemning, er det, fordi det er meget svært at forudse, at folk meget sent beder om nye korte bemærkninger. Hvis man alligevel har gjort sig klart, at man vil have en kort bemærkning til en minister, kan man i hvert fald mindske ventetiden for kollegaerne ved at plote den ind med det samme. Det er bare et råd til en anden gang.

Vi prøver at slutte afstemningen nu.

For stemte 82 (V, S, SF, KF, RV og LA), imod stemte 19 (DF og EL), hverken for eller imod stemte 0.

Forslag til vedtagelse nr. V 6 er vedtaget.

Herefter er forslag til vedtagelse nr. V 5 af Per Clausen (EL) bortfaldet.

Dermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

8) Forespørgsel nr. F 1:

Forespørgsel til socialministeren om ældres betaling for ydelser på plejehjem:

Vil ministeren redegøre for, om regeringen ønsker en situation, hvor ældre på plejehjem får forskellig mad, pleje m.m., afhængigt af hvor mange penge de har råd til at betale?

Af Line Barfod (EL), Per Clausen (EL), Johanne Schmidt-Nielsen (EL) og Frank Aaen (EL).

(Anmeldelse 07.10.2010. Fremme 12.10.2010).

Kl. 13:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren for forespørgerne, fru Line Barfod, for begrundelse.

Kl. 13:23

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Line Barfod (EL):

Vi har rejst denne forespørgsel, fordi vi mener, det er afgørende at få en diskussion af, hvad det er for nogle værdier, der ligger til grund for den måde, vi behandler vores ældre på.

Ønsker vi, at vores ældre skal behandles efter, hvor mange penge de har, sådan at man siger: Hvis du har mange penge, kan du få, og hvis du ikke har særlig mange penge, må du tage til takke med et meget, meget skrabt tilbud? Ønsker vi, at vores ældre skal være i en situation, hvor de sidder på et plejehjem, og at de, der har råd, får serveret kaffe og kage til dessert, mens de, der ikke har råd, bare må se på? Ønsker vi en situation, hvor man faktisk siger, at vores ældre er nogle, som vi selvfølgelig skal passe, men hvor det nærmest er, som om de bare skal opbevares på et plejehjem, og de skal lige have den kost, der skal til, for at man kan sige, at det er sundt og ernæringsrigtigt, men ellers skal de bare opbevares på et plejehjem, mens vi venter på, at de dør? Eller ønsker vi faktisk, at alderdommen også skal være en vigtig del af ens liv, og at man også, når man er ældre og er kommet på plejehjem, skal have muligheden for et godt liv, skal have muligheden for at føle sig respekteret og værdsat, og skal have muligheden for at blive behandlet på lige fod med andre, og at man, uanset om man er arbejdsmand eller akademiker, får den samme gode behandling?

Det er det, der er formålet med denne forespørgsel, som jeg bl.a. har rejst, fordi der var en konkret sag med et plejehjem, hvor man altså, fordi kommunens økonomi var trængt, gik ind og sagde: Hvis man ønsker kaffe, hvis man ønsker dessert, så skal der betales ekstra. Og socialministeren har svaret, at det må kommunerne godt. Jeg mener, det er afgørende, at vi her i Folketinget får en diskussion af de grundlæggende værdier. Så jeg ønsker ikke en diskussion af, hvad der skal være med i et godt og sundt madtilbud, jeg ønsker en diskussion af de grundlæggende værdier, hvorvidt vi skal behandle alle ældre med værdighed og ikke efter størrelsen på deres pengepung.

Kl. 13:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak for begrundelsen. Så er det socialministeren for besvarelse af forespørgslen.

Kl. 13:25

Besvarelse

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Madservice handler ikke kun om at levere mad til ældre mennesker, der ikke længere kan købe ind og tilberede deres måltider. Tilrette-

læggelsen af madservice og måltider handler også om omsorg, men madservice kan kun styrke den ældres livskvalitet, hvis der er respekt om de ældres ret til selvbestemmelse.

En ældre mand, Gunnar Jørgensen, der har rundet de 92 år og bor i en plejebolig i Odder, udtrykker det på den her måde, og jeg citerer:

Da jeg kom hertil, fortalte jeg, at jeg gerne selv ville koge min havregrød om morgenen. Det giver en vis frihed, synes jeg, så hver morgen står der en gryde og havregryn fremme til mig i køkkenet.

Jeg synes, denne beskrivelse giver et fint billede af, at vi skal være bevidste om, at mennesker i forskellige livssituationer har forskellige behov og forskellige ønsker til mad. Vi skal bruge denne viden til at skabe mad og måltider af kvalitet og til at imødekomme de individuelle behov. Det er vigtigt at kunne give de ældre en god hverdag, også når deres hjem er blevet en plejebolig.

Regeringen har skabt rammerne for, at kommunerne kan levere en ordentlig ældreomsorg, der også skal omfatte mad og pleje af ordentlig kvalitet, og som er tilpasset den enkeltes behov. De ældre borgere betaler ikke for pleje, når denne hjælp gives på baggrund af et varigt behov. De ældre betaler for maden, og sådan har det været i en lang årrække.

Regeringen gør en målrettet indsats for at sikre en høj kvalitet i ældreplejen og valgfrihed for de ældre. Vi har målrettet forbedret de ældres vilkår. Som en del af finanslovaftalen for 2009 indførte vi med Dansk Folkeparti og Liberal Alliance pr. 1. juli 2009 et loft over beboernes betaling for madservice i plejebolig, plejehjem og botilbud på 3.000 kr. pr. måned for fuld forplejning. Det gjorde vi for at give de ældre en garanti for, hvor meget de maksimalt kunne komme til at betale for fuld forplejning, uanset deres indkomst og deres formueforhold.

Der har været medieomtale af Lyngby-Taarbæk Kommune, som lader deres beboere i plejeboliger m.v. betale for en del af madservicetilbuddet såsom dessert, som tidligere indgik i kommunens tilbud om fuld forplejning. Jeg har en formodning om, at det er denne kommunes praksis, der har ansporet den debat, vi har i dag.

På madserviceområdet har kommunalbestyrelsen ret til at tilbyde valgmuligheder mellem forskellige menuer og andre måltidstilbud, som beboerne kan vælge ud over tilbuddet om fuld forplejning. Det har kommunerne hele tiden kunnet som en del af det at tilbyde madservice i plejeboliger og plejehjem, og det er der jo derfor sådan set ikke noget nyt i. Prisloftet har ikke ændret dette forhold. Det, som kommunalbestyrelserne som udgangspunkt skal sørge for, er at tilbyde beboerne fuld forplejning til 3.111 kr. pr. måned på 2010-niveau, og at tilbuddet er fuldt tilstrækkeligt og dækkende i forhold til den enkelte beboers behov. Og i øvrigt skal forplejningen også have den rette næringsværdi.

Det er et kommunalt ansvar og en kommunal pligt at tilrettelægge en madserviceordning, så det er simpelt hen et lovkrav, der skal efterleves. Det er fortsat den enkelte kommunes ret at træffe beslutning om serviceniveauet for madservice. Og jeg er ikke i tvivl om, at beboerne i landets plejeboliger og plejehjem er tilfredse med, at der både er variation og en sikkerhed for, at der altid er et tilbud til 3.111 kr. pr. måned. Det betyder også, at regeringen støtter op om, at man som kommune har friheden til at gøre en ekstra indsats. Jeg vil i den forbindelse gerne bemærke, at beboerne i plejeboliger og plejehjem i Lyngby-Taarbæk Kommune betalte 4.231 kr. pr. måned for fuld forplejning, før loftet blev indført. Så tilbuddet nu om fuld forplejning er blevet meget billigere for beboerne, også selv om desserten kommer oveni.

Jeg kan oplyse, at det faktisk er sådan, at ca. 28.000 af de 45.000 beboere, der bor i plejeboliger og på plejehjem, har fået en lavere egenbetaling med indførelsen af loftet. Heraf har de 26.000 fået nedsat deres takst med mere end 100 kr. pr. måned. Og når man kigger på, hvad f.eks. en enlig ældre har skullet betale for de kommunale

madordninger 10 år tilbage i tiden, og hvad de har haft til rådighed af penge, kan man se, at så følger pengepungen fint med udviklingen i prisen på madservice. Og som jeg nævnte tidligere, har loftet virket. Mange ældre betaler nu mindre for maden, end de gjorde tidligere.

Vi ved også, at ældre i plejeboliger er tilfredse med deres madservice. Fire ud af fem ældre var tilfredse eller meget tilfredse, viser en undersøgelse fra 2009. Og det er godt, for vi ved, hvor meget måltider og mad betyder for god livskvalitet, ikke bare for ældre, men for os alle. Og en borger i dårlig ernæringstilstand har vanskeligheder ved at klare sig selv og har også dermed et større plejebæbehov.

Kommunerne har her en vigtig opgave med løbende at være opmærksomme på beboernes ernæringstilstand, sundhed og livskvalitet. De ældre udgør en helbredsmæssigt både differentieret og relativt svækket gruppe, der kan svækkes yderligere, hvis man ikke løbende yder den rette ernæringsindsats. Regeringen prioriterer derfor en målrettet udvikling af den kommunale ernæringsindsats. Ved satspuljeforhandlingerne for 2007 afsatte regeringen sammen med satspuljepartierne 12 mio. kr. i 2007-2010 til udvikling af madområdet for at sikre, at madtilbuddene tager højde for de ældres individuelle ønsker og behov. Der skal være noget at vælge imellem, og maden skal have en god ernæringsmæssig kvalitet og kunne købes til en rimelig pris.

Kl. 13:32

Sammen med satspuljepartierne stiller regeringen ved årsskiftet en række redskaber til rådighed for kommunerne. Det er resultatet af projektet »God mad – godt liv«. Redskaberne skal sikre, at beboerne får den helt rigtige forplejning, der stemmer overens med deres behov. Vi har også sørget for at udvikle fire nye kurser, der er gratis for kommunerne at benytte. Kurserne styrker medarbejdernes viden om de ældres ernæringsbehov, lærer dem at vurdere de ældres ernæringstilstand, og hvordan de kan skabe gode rammer for måltiderne, og endelig er der kursus om tværfagligt samarbejde mellem køkken og medarbejderne i plejen. Projektet byder på meget mere, eksempelvis forslag til, hvordan personalet sørger for gode og hyggelige måltidssituationer og inddrager beboerne i menuplanlægningen.

Jeg synes, vi har fået en række rigtig gode produkter ud af det her projekt. Det viser resultaterne i Roskilde Kommune, som har været med i projektet, også. Roskilde Kommune har vendt kostpyramiden om, og siden nytår er beboerne generelt begyndt at tage på i vægt. I januar i år var 21 pct. af beboerne på centeret kritisk undervægtige; det antal var faldet til 14 pct. i september måned her i år. Og i samme periode er antallet af normalvægtige steget fra 24 pct. til 32 pct. Det er en rigtig, rigtig god udvikling.

Resultaterne er bl.a. skabt ved, at personalet to gange dagligt tilbyder forbrugerne små energirige fristelser. Indsatsen er en del af centerets kostprojekt, som har fået antallet af beboere med normalvægt til at stige. Kommunens løbende fokus på at vejlede beboerne i at få den optimale ernæring har dermed givet resultater. Dertil kommer, at 90 pct. af beboerne nu spiser sammen, hvor det før kun var 50 pct. af beboerne. Det tyder på, at man i kommunen lægger vægt på, at de ældre bevarer deres glæde ved at spise og drikke. Eksempelvis viser, hvor vigtigt det er, at man som kommune er bevidst om, at mad handler om oplevelser, kvalitet og omsorg og ikke kun om økonomi. Vi kender det jo alle sammen: Et godt måltid i godt selskab er en rigtig dejlig og meget livsbekræftende oplevelse.

Nu kan det jo lyde dyrt, men redskaberne er netop udviklet med det formål, at kommunerne ikke skal have penge op af lommerne for at bruge de her redskaber. Tværtimod er der gevinster at hente både for beboerne og kommunerne.

Det er min forventning, at andre kommuner tager de her redskaber til sig, og jeg vil gøre en indsats for, at kommunerne kommer godt i gang. Til marts næste år afholder Socialministeriet to konferencer, hvor politikere, embedsmænd og praktikere inviteres til at

høre om redskaberne og drøfte deres anvendelsesmuligheder. Det ser jeg meget frem til.

Regeringen har altså indført et prisloft for mad og kompenseret kommunerne for det. Vi har samtidig aftalt med kommunerne, at loftet ikke påvirker rammerne for deres muligheder for at fastholde og udvikle niveauet for den mad, der leveres til de ældre beboere. Og vi har udviklet nogle konkrete redskaber til, at kommunerne kan arbejde med kvaliteten på området. Rammerne er med andre ord i orden.

60 pct. af beboerne på plejehjem og i plejebolig har særlige ernæringsbehov. Derfor kan man ikke gå ind fra centralt hold og bestemme, hvad fuld forplejning skal være. Det vil derfor også fremover være mest hensigtsmæssigt at lade det være op til den enkelte kommunalbestyrelse at beslutte, om tilbuddet om fuld forplejning eksempelvis skal omfatte dessert.

Kl. 13:36

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ministeren. Så er det fru Line Barfod som ordfører for forespørgslerne.

Kl. 13:36

Forhandling

(Ordfører for forespørgslerne)

Line Barfod (EL):

Jeg vil starte med at sige, at jeg er enig med ministeren så langt, at jeg absolut ikke mener, at det er på Christiansborg, vi skal sidde og lægge madplan for hvert enkelt plejehjem og bestemme, om man skal have dessert, eller man skal have havregrød, eller hvad man skal have at spise på det enkelte plejehjem. Det mener jeg ville være fuldstændig vanvittigt at begynde på.

Men det, jeg stillede forespørgslen for at få svar på, og som jeg ikke mener at jeg har fået svar på fra ministeren, var, og nu læser jeg teksten på forespørgslen op:

»Vil ministeren redegøre for, om regeringen ønsker en situation, hvor ældre på plejehjem får forskellig mad, pleje m.m., afhængigt af hvor mange penge de har råd til at betale?«

Det er jo det, der er det helt afgørende at få diskuteret i Folketinget: Hvad er det for en udvikling, der er i fuld gang? Er det en udvikling, som regeringen ønsker, og er det derfor, man laver en række tiltag, der fremmer den udvikling?

Eller ønsker man den ikke? Og så skal vi gøre noget for at forhindre den udvikling og i stedet vende tilbage til, at hver enkelt ældre bliver behandlet ud fra sine behov og ikke ud fra, hvor mange penge man har.

For det er jo det, der er hele problemet, hvis man begynder på den her differentiering af ydelserne efter, hvad folk har råd til at betale for. Så får vi en situation, hvor vores ældre bliver behandlet forskelligt, afhængigt af om det er en jord- og betonarbejder, som ikke har kunnet spare særlig meget op til sin pension, eller det er en, der har haft egen virksomhed, har tjent rigtig, rigtig mange penge og har masser stående, eller det er en tidligere kommunaldirektør eller andet, som har mange penge på pensionen og derfor råd til at betale for ekstra ydelser. Det er jo det, der er det vigtige at få diskuteret, nemlig om vi ønsker den opdeling mellem rige og fattige, og at de så får forskellig pleje.

Det er jo den udvikling, som regeringen og Dansk Folkeparti i den grad har fremmet ved den måde, man styrer kommunerne på, både ved de alt for stramme økonomiske rammer, som simpelt hen ikke giver mulighed for, at kommunerne kan levere en ordentlig ydelse til alle, og ved at man laver styring på taxameter, ved at man laver styring ud fra, at det skal opfattes, som om det er varer. Der tales om en leverandør, man skal vælge den ene eller den anden leverandør, når man er ældre osv., og der skal være konkurrence mel-

lem forskellige plejehjem. Det fremmer jo, at man ser på, hvor meget den enkelte ældre har råd til at betale, i stedet for at se på, at de her mennesker skal behandles ud fra deres egne behov.

Jeg er fuldstændig enig i, at man skal have ret til som ældre at bestemme i sit eget liv. Man skal have ret til selv at koge havregrød, hvis det er det, man gerne vil. Man skal have ret til ikke at ville spise dessert, hvis man ikke har lyst til at spise dessert. Man skal have ret til at spise salat, hvis det er det, man har lyst til. Men det afgørende er, om det er noget, der udspringer af ens egne ønsker, eller det udspringer af, hvad det er, man har råd til. Og det er der, jeg mangler svar fra ministeren. Jeg håber, vi får det, at ministeren går på talerstolen igen senere i debatten og vi så får svaret på den forespørgsel, som jeg har stillet.

Jeg håber også, vi får nogle svar fra regeringen og Dansk Folkeparti på, hvad det egentlig er for en udvikling, man ønsker på området. For lige nu er det, der sker, i stigende omfang, at man får forskellig behandling efter, hvad man har råd til. Det, jeg er bange for, er jo selvfølgelig, at det breder sig fra, at man ikke får dessert, til, at det er et spørgsmål om, hvor tit man kan få vasket hår, hvor ofte man kan komme ud at gå en tur, hvor meget man ellers kan få lov til at få af den ekstra omsorg, som ikke er fuldstændig nødvendig for, at man overlever, men som er det, der gør, at man kan have et godt liv.

Jeg har jo flere gange tidligere i Folketinget fremsat forslag om, at vi skulle gennemføre nogle revolutionerende principper inden for ældreplejen, at vi skulle foreslå, at ældre skulle have ret til selv at bestemme, hvornår de vil i seng, have ret til selv at bestemme, hvornår de vil op igen, have lov til selv at bestemme, hvad de vil have at spise, have lov til selv at bestemme, hvad de vil have på af tøj osv. Jeg er godt klar over, at det er langt, langt ud over, hvad regeringen og Dansk Folkeparti kan forestille sig, men jeg mener nu alligevel, det er vigtigt at diskutere, om man også som ældre skal have ret til at bestemme i sit eget liv.

Ofte når vi diskuterer ældrepleje, bliver plejehjemmet Lotte jo med rette fremhævet for at være et godt sted, men det, der er væsentligt at holde fast i, er, at der har man jo netop valgt ikke at følge de mange stramme regler, som regeringen og Dansk Folkeparti har lagt ned over, hvordan man skal styre plejehjem og ældrepleje. Hvis man slapper ældreplejen løs i de andre kommuner og også der lod ældreplejen få lov til ikke at følge reglerne, lod plejehjem og ældrepleje få lov til ikke at skulle bruge en stor del af ressourcerne på en masse bureaukrati, som i stort omfang skyldes, at man ønsker at styre ældreplejen, som om det var private virksomheder, men i stedet lod de ansatte og de ældre og deres pårørende selv få lov til at tilrettelægge arbejdet, ville vi kunne få en langt bedre ældrepleje, end vi har i dag, hvor det var mennesker og deres ønsker til deres eget liv, der var i centrum.

I morges kunne vi høre om Odder Kommune, hvor man faktisk har lavet et forsøg med at lade de ansatte selv tilrettelægge deres arbejde, og det giver langt større arbejdsglæde. Lad os få det udbredt, og lad os gøre det på et grundlag om, at man som ældre skal have mulighed for at bestemme i sit eget liv, og at man skal behandles ud fra de ønsker og behov, man har, og ikke ud fra, hvor mange penge man tjener, og hvor meget man har stående på sin pensionsopsparing. Jeg håber virkelig, det er det, vi kommer til at få en debat om i dag, for det er det, jeg synes der er afgørende at få diskuteret.

Så skal jeg på vegne af Socialdemokraterne, SF, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og Christian H. Hansen (UFG) fra Fokus fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget finder, det er afgørende, at alle ældre får en god behandling og en værdig alderdom, uanset hvor mange penge de har.

I forlængelse heraf finder Folketinget det uværdigt, hvis ældre på samme plejehjem behandles mærkbart forskelligt på grund af deres økonomiske situation.

Derfor pålægger Folketinget regeringen at sikre kommunerne gode rammer økonomisk såvel som lovgivningsmæssigt, så kernevel-færdsydelserne ikke forringes.

Ligeledes ønsker Folketinget, at der gennemføres en undersøgelse af konsekvenserne af kommunernes budgetmæssige ændringer på ældreområdet.

(Forslag til vedtagelse nr. V 7).

Kl. 13:43

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Det fremsatte forslag til vedtagelse af fru Line Barfod m.fl. vil indgå i den videre forhandling.

Det er hr. Erling Bonnesen, der har ordet som ordfører for Venstre.

Kl. 13:43

(Ordfører)

Erling Bonnesen (V):

Tak. Inden for de seneste 9 år er der blevet gennemført en række forbedringer af ældres rettigheder og valgmuligheder. Det er sket både ved et generelt løft af ældreområdet og ved konkrete tilsagn til gavn for de svageste ældre. Siden 2001 har ældreområdet fået et tiltrængt økonomisk løft. Kommunerne har fra 2002 og fremefter fået et særligt tilskud oveni på 500 mio. kr. til et generelt løft af ældreplejen. Fra 2006 er der lagt yderligere 500 mio. kr. oveni til styrkelse af kvaliteten i ældreplejen. Til samme formål blev der i finanslovaftalen for 2010 afsat yderligere 300 mio. kr.

Ser man på kommunernes regnskaber på ældreområdet siden 2001, kan der over årene konstateres en stigning. De samlede udgifter til ældreområdet i kommunerne er steget med ca. 4,1 mia. kr. fra 2001 til 2009. Siden 2004 har ældrechecken betydet, at de folkepensionister, der har mindst at gøre med, har fået væsentlig bedre økonomiske vilkår, og senest blev ældrechecken forhøjet til 10.300 kr. i 2009. Folkepensionister uden væsentlige supplerende indtægter eller formue har også mulighed for at modtage helbrestillæg, varmetillæg og personligt tillæg til dækning af udgifter.

Sidste år indførte vi et loft over egenbetaling for fuld forplejning for beboere i plejebolig og på plejehjem. Prisloftet betyder, at beboerne har ret til en forplejning til maksimalt 3.111 kr. pr. måned. Før prisloftet blev indført, betalte plejhjemsbeboere enkelte steder over 4.000 kr. pr. måned. Formålet med prisloftet over maden er, at alle beboere på plejehjem og i plejeboliger m.v. har ensartede prisvilkår for fuld forplejning og får et tilbud herom til en rimelig pris og af en rimelig kvalitet uanset indkomst og formueforhold.

Kommunerne er kompenseret for det indførte loft via regulering af bloktilskuddet, og som KL og regeringen er enige om i aftalen om kommunernes økonomi for 2010, påvirker loftet derfor ikke rammerne for kommunernes muligheder for at fastholde og udvikle niveauet for den mad, der leveres til ældre i plejeboliger og på plejehjem. Det er den enkelte kommune, der træffer beslutning om serviceniveauet for madservice, og kommunen kan komme med forskellige måltidstilbud med forskellig egenbetaling. Vi forventer selvfølgelig, at kommunerne lever op til deres ansvar og sørger for, at madservicen til de ældre er præget af god kvalitet og er tilpasset den enkeltes ernæringsbehov.

På vegne af Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Kristendemokraterne skal jeg hermed fremsætte følgende

Forslag til vedtagelse

Alle ældre borgere på plejehjem skal i dag tilbydes en behovsbestemt ernæring og pleje baseret på en konkret individuel vurdering.

Det gælder uanset formue og indkomstforhold. I 2009 indførte regeringen og DF et loft over egenbetaling for fuld forplejning i plejebolig m.v. Kommunerne er kompenseret for dette loft. Loftet blev indført på grund af for høje økonomiske byrder for ældre i nogle kommuner.

Folketinget konstaterer, at der også fremover er afsat midler til at fastholde serviceniveauet. Centralt står kommunalbestyrelsernes muligheder for at udvikle kvaliteten i ældreplejen. Kommunalbestyrelserne har ansvaret for serviceniveauet, de ældres trivsel og for at sørge for, at de ældre får en god hverdag.

Folketinget opfordrer til, at der fortsat arbejdes med at sikre og udvikle rammerne for kvalitetsudvikling, ernæring og pleje, herunder med udgangspunkt i den kommende kommission om ældres livskvalitet m.m.

(Forslag til vedtagelse nr. V 8).

Kl. 13:47

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Det fremsatte forslag til vedtagelse af hr. Erling Bonnesen m.fl. vil indgå i de videre forhandlinger.

Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 13:47

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne høre fra Venstres ordfører, om Venstre mener, at det er i orden, hvis mennesker på samme plejehjem får forskellig behandling, afhængigt af hvor mange penge de har, og om Venstre f.eks. mener, at det er i orden, at man får serveret dessert, afhængigt af om man har råd til at betale for den eller ej, selv om man sidder ved det samme bord?

Kl. 13:48

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:48

Erling Bonnesen (V):

Vi har netop fra regeringens og flertallets side sikret prisloftet over mad, sikret, at alle uanset indkomst- og formueforhold er sikret fuld forplejning for et beløb på de her 3.111 kr., og det er lige præcis for at sætte en tyk streg under, at der skal være god forplejning til alle uanset indkomst- og formueforhold. Det synes jeg er en god ting, og det synes flertallet er en god ting.

Hvordan man så får defineret indholdet af »fuld forplejning« er jo et kommunalt ansvar, og der er forskellige måder at gøre det på, og jeg synes, at det er godt, at man nogle gange kan definere det på en måde og andre gange på en anden måde med forskellige tilbud. Sådan skal det jo være med kommunalt selvstyre.

Kl. 13:49

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Line Barfod.

Kl. 13:49

Line Barfod (EL):

Betyder det, at Venstre synes, at det er helt fint, hvis man i en kommune, fordi man er økonomisk hårdt presset, vælger at sige, at her er der altså noget, som dem, der har råd, kan få, og så er der nogle, der ikke har råd, som så ikke kan få det?

Kl. 13:49

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:49

Kl. 13:51

Erling Bonnesen (V):

Jeg kan jo med glæde konstatere, som det også er fremgået af min ordførertale, at kommunerne har fået flere penge, også til ældreområdet. Også når vi kigger i kommunernes egne regnskabstal, bruger kommunerne flere penge til ældreområdet.

Det er jeg glad for, og det tror jeg at hele flertallet, der står bag pris loftet, er glad for. Det sikrer netop lige præcis, at alle kan få sund, nærende kost og fuld forplejning inden for et økonomisk overkommeligt beløb, og det troede jeg faktisk også var Enhedslistens synspunkt på et tidspunkt. Men jeg kan så forstå nu, at det har man forladt. Man skal åbenbart så bare sige, at kommunerne kan få lov til at hæve priserne på mad til hvad det skal være. Det må Enhedslistens selv svare for.

Jeg synes, at det er godt, at vi har fået sat loftet, hvor vi har det, for så sikrer vi, at alle uanset indkomst- og formueforhold lige præcis kan få sund og nærende kost og fuld forplejning. Hvis man så derudover vil tilbyde nogle ting, må det stå for kommunernes egen regning, men det afgørende er, at der er tale om fuld forplejning, og det kan man så definere på forskellig måde.

Vi kan så også konstatere, at langt de fleste ældre sådan set er godt tilfredse. De steder, hvor man ikke er det, må man gå til sin kommunalbestyrelse og så prøve at få den til at se på det.

Kl. 13:50

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Lise von Seelen for en kort bemærkning.

Kl. 13:50

Lise von Seelen (S):

Tak. Hr. Erling Bonnesen nævner flere gange, at der er kommet flere penge til området, og derfor har det fået et løft. Det kommer jo helt an på, hvor mange flere opgaver området skal løfte samtidigt, om der reelt er flere penge til området.

Er det helt forbigået ordførerens opmærksomhed, at rigtig mange kommuner melder ud og siger, at de bliver nødt til at lave serviceforringelser, fordi det er så svært at få budgettet til at hænge sammen, at det er nødvendigt at reducere på den pleje og omsorg, der er til de ældre i kommunen? Er det helt forbigået ordførerens opmærksomhed?

Kl. 13:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:51

Erling Bonnesen (V):

Nej, det er det ikke, men det glæder mig da, at også Socialdemokraternes ordfører sætter fokus på, at der er tilført flere penge til ældreområdet, så der er mere at gøre godt med, og så man har nogle muligheder for at prioritere det. Så kender vi jo godt den sang, der er om det, nemlig at man skal skære ned, men vi ved jo også, at budgetterne hvert eneste år kun er gået en vej, og det er opad, og så skal man selvfølgelig have det til at hænge sammen og få det i balance. Men vi kan bare konstatere, at den balance finder sted på et stadig højere niveau. Så der er flere penge, ja, og det synes jeg da var godt at få bekræftet.

Kl. 13:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Lise von Seelen.

Lise von Seelen (S):

Det er jo en utrolig mistillid, ordføreren tilkendegiver over for kommunalbestyrelserne, altså at det bare er sådan et spilfægteri, som de opfører for os her i forbindelse med budgetlægningerne, og at de ikke er kommet i tanker om nogle af de her – for mig at se lidt vanartede ideer – fordi de er så hårdt presset på økonomien. Men det er altså ikke noget, der betyder noget. Det er bare, fordi de har sådan en leg i gang. Ordføreren mener altså, at de har rigeligt med penge at gøre godt med.

Jeg noterede mig også, at ordføreren sagde, at det er kommunernes ansvar, at pengene er til rådighed, men det er vel også regeringens, Folketingets, ansvar, at der er penge til rådighed på finansloven, sådan at man kan fastholde et serviceniveau.

Jeg synes stadig væk, at ordføreren bør sige, hvad han mener om, at de her kommunalbestyrelsesmedlemmer ømmer sig og siger, at det her er for svært.

Kl. 13:52

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:52

Erling Bonnesen (V):

Jamen fra Folketingets side har vi helt naturligt et ansvar for, at der er nogle samlede økonomiske rammer til rådighed i kommunerne, så de kan løfte de opgaver, de er blevet pålagt, og som jeg også sagde i min ordførertale, glæder jeg mig over, at de rammer faktisk er udvidet. Vi har faktisk danmarkshistoriens suverænt største kommune- og velfærdsbudgetter nogen sinde, og det var det, jeg mente med ordene, at der er lidt spil omkring det.

Fra kommunal side vil man selvfølgelig altid gøre, hvad man kan, for så at sige at få kradset så mange kroner som muligt over på sin side af bordet i en forhandling, sådan er det. Men jeg kan da glæde mig over, at resultatet så også er blevet, at der er gode rammer til rådighed for de ældre.

For så vidt angår det med tilfredsheden, om der nu skal være én ret eller to retter, er det, det handler om, jo, om der er fuld forplejning, og om det er sund, næringsrig kost. Det er det, vi har stillet krav om og har forventning om her fra Folketingets side, og det er det, der er forventningerne til det. Er man så ikke tilfreds med det konkrete madtilbud, man får i den enkelte kommune, og her måske oven i købet et enkelt sted, jamen så er det jo lige præcis på det kommunale bord i den konkrete kommune, man skal servere den diskussion.

Kl. 13:53

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Anne Marie Geisler Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 13:54

Anne Marie Geisler Andersen (RV):

Jeg vil bare spørge ordføreren, om ordføreren mener, prisloftet giver mening, når kommunerne nu kan redefinere begrebet fuld forplejning. Giver prisloftet mening, når der er mulighed for at redefinere, hvad fuld forplejning er?

Kl. 13:54

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:54

Erling Bonnesen (V):

Jamen dengang vi skulle tage stilling til at indføre prisloftet – og det synes jeg sådan set var ærgerligt – var det jo nødvendigt, og vi fik

lagt en overligger, fordi vi igen kunne se, at nogle ganske få kommuner ikke kunne finde ud af det, men lod priserne stige helt ublu og alt, alt for voldsomt, ud over hvad der er rimeligt. Derfor var det nødvendigt, at vi gik ind fra folketingsflertallets side, satte en overligger og sagde: Kun hertil. Den er så nu reguleret til 3.111 kr., og vi ved, at for det beløb kan man tilvejebringe fuld forplejning med god og næringsrig kost. Hvad det konkrete kosttilbud så skal være, synes jeg vi skal overlade til kommunerne og beboerne at finde ud af, ellers bliver detailreguleringen da alt for voldsom.

Kl. 13:55

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Anne Marie Geisler Andersen.

Kl. 13:55

Anne Marie Geisler Andersen (RV):

Men mener ordføreren, at prisloftet virker efter hensigten, når nu kommunerne selv kan definere, hvad der er indeholdt i det? Hvor langt kan man gå, hvor meget kan man pille ud af begrebet fuld forplejning, før et prisloft ikke længere giver mening?

Kl. 13:55

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:55

Erling Bonnesen (V):

Jeg har redegjort for, at jeg syntes, prisloftet var ærgerligt, men det var nødvendigt, for så var den økonomiske ramme på plads, så vi sikrede, at alle uanset indkomst- og formueforhold kan sikres at få tilbudt fuld forplejning.

Så kan jeg også med glæde konstatere, at langt, langt de fleste kommuner jo godt kan finde ud af at sammensætte retter og tilbyde deres ældre beboere det, der skal til. Der er måske nogle enkelte steder, man ikke er tilfreds, og her må man så gå til kommunalbestyrelsen og få det diskuteret, hvis der er et flertal for at lave det om. Det er faktisk til den konkrete kommune, man skal rette sin henvendelse, og jeg synes ikke, vi i Folketingssalen skal blande os i, om man skal have fuld forplejning serveret som en, to, tre eller fire portioner.

Kl. 13:56

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Peter Westermann for en kort bemærkning.

Kl. 13:56

Peter Westermann (SF):

Jeg vil gerne spørge, om hr. Erling Bonnesen og Venstre i øvrigt mener, det er beklageligt, hvis nogle ældre ikke får mulighed for nærende mellemmåltider eller dessert, særlig i en situation, hvor 60 pct. af de plejkrævende ældre er underernærede.

Kl. 13:56

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:56

Erling Bonnesen (V):

Hvis spørgeren lige tænker på den tekst, der står om fuld forplejning og ernæringsrigtig kost, så dækker det jo, om jeg så må sige, lige præcis det, som ordene siger: fuld forplejning og ernæringsrigtig kost. Om det så er fordelt på en, to, tre, fire retter, eller hvad det nu er – det er det, man skal forholde sig til i kommunerne. Det synes jeg ikke vi skal gøre os til detailryttere over her i Folketinget og definere, for vi ved jo også, at når man kommer og besøger ældre rundtomkring, er der nogle, der gerne vil have én stor hovedret og sådan set ikke ønsker desserten, mens andre siger, at de gerne vil have lidt

mindre hovedret og så have en dessert ved siden af og få det kombineret på den måde. Derfor synes jeg, det er ganske fortræffeligt, at det er kommunalbestyrelserne, der har ansvaret for at tilrettelægge det, så man så godt som muligt kan tilgodese alle ældres individuelle behov for, hvordan der skal serveres. Men det, der er afgørende, er, at økonomien er i orden for den enkelte. Det er den med prisloftet, og så er det defineret som fuld forplejning med ernæringsrigtig kost.

Kl. 13:57

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Peter Westermann.

Kl. 13:57

Peter Westermann (SF):

Desværre er vi jo i en situation, hvor der netop nu bliver opkrævet ekstragebyr på mellemmåltider og desserter, fordi det i mange kommuner ikke bliver regnet som en del af den fulde forplejning. Det betyder altså, at der er nogle ældre, der ikke får den kost, de burde have.

Hr. Erling Bonnesen brystede sig så af budgetterne på ældreområdet i de enkelte kommuner, og derfor undrer det mig, hvis Venstre ikke kan støtte en undersøgelse af konsekvenserne af kommunernes budgetmæssige ændringer på ældreområdet. Hr. Erling Bonnesen mener jo, at budgetterne åbenbart har det bedre, mens det er vores påstand, at der er blevet færre penge, men skulle vi så ikke få det afklaret gennem en undersøgelse, så vi ved, hvad vi har at forholde os til i virkeligheden?

Kl. 13:58

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:58

Erling Bonnesen (V):

Jamen jeg tror, at spørgeren overser det forhold, at teksten jo lige præcis siger fuld forplejning og ernæringsrigtig kost. Det er jo sådan set det, det handler om, og det er sådan set svaret på det. Inden for prisloftet skal kommunerne tilbyde fuld forplejning med næringsrig kost, tydeligere kan det næsten ikke siges.

Kl. 13:58

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Lise von Seelen som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 13:58

(Ordfører)

Lise von Seelen (S):

Tak for det. Vedrørende ældres betaling af ydelser på plejehjemmene ser vi lige nu i den kommunale verden rigtig mange forskellige udgaver af besparelser, som er forbundet med regeringens nulvækst. Kommunerne har været igennem en budgetlægning for 2011, som har berørt rigtig mange områder. Mange af dem rammer skævt, og det får altså nogle både menneskeligt og økonomisk meget negative konsekvenser.

Vi har set eksempler på, at uligheden for ældre holder sit indtog i selv de mest basale ting i hverdagen. Der har været eksempler på, at besparelserne vil betyde, at mennesker på samme plejehjem ikke vil blive behandlet lige, at de vil kunne sidde omkring det samme bord og skulle indtage et måltid, hvor nogle vil få en anden udgave, en billigere udgave, end dem, der kan få den fulde pakke.

Som svar på spørgsmål nr. S 2656, der handler om loftet over madordningen, svarede socialministeren:

»Formålet med loftet er, at alle beboere på plejehjem og i plejeboliger ... har ensartede prisvilkår for fuld forplejning, uanset indkomst- og formueforhold.«

Det er jo afgørende, at ministeren lever op til det udsagn og sikrer, at det er det, der sker på det enkelte plejested, at der er gode rammer, der sikrer, at fællesskaber har gode vilkår for at udvikle sig, for vi ved nemlig godt, hvad der er afgørende for ældre mennesker, hvad det er, der bringer dem i trivsel, og det er lige præcis, at de indgår i positive sociale miljøer. Vi ved godt, at for ældre mennesker er måltiderne ofte dagens højdepunkt, og der indtages der rigtig mange både sociale og ernæringsmæssige vitaminer. Det er afgørende at betragte de ældres bolig som et hjem. Jeg tror, alle har hyldet den tankegang, at et plejehjem selvfølgelig skal være et hjem, og i et hjem er man almindeligvis fælles om de samme standarder, og derfor skal det selvfølgelig også være det kodeks, der er gældende på et plejehjem.

Ministeren giver i samme svar udtryk for, at den ældre kan klage, såfremt den ældre ikke mener, at det med måltiderne er i orden. Det er fint nok, men vi skal ikke bygge vores system på et klagesystem; det ville være uhensigtsmæssigt. Vi skal selvfølgelig bygge på et konstruktivt system, hvor de ældre føler sig trygge og i gode hænder.

I 2009 havde vi en forespørgsel om ældrepolitik, og ved den lejlighed beskrev vi de områder, der er afgørende for, at ældre mennesker er i trivsel, og hvad der er afgørende for, at ældre mennesker kan fastholde selvbestemmelse og være selvhjulpne så lang tid som overhovedet muligt. Der er sådan set ikke sket ændringer af de grundlæggende ting siden 2009, men mulighederne for at opnå det er blevet forandret og forringet i kommunerne, og derfor synes vi, det er rigtig, rigtig vigtigt at få undersøgt, hvad konsekvensen af de sidste års budgetlægninger har været i forhold til hele ældreområdet.

Vi vil især gerne vide, hvad konsekvenserne for budgetlægningen i 2011 vil være, fordi vi jo har hørt, at der her er rigtig, rigtig mange kommuner, som virkelig synes, de har haft vanskeligt ved at få det til at hænge sammen. Vi kan alle sammen blive klogere på udviklingstendenser på ældreområdet, og vi Socialdemokrater er altså meget spændte på at se, hvor ministerens smertegrænse befinder sig, når vi taler om omsorgen for de ældre medborgere og sikringen af, at deres fællestilbud ikke opdeles og bliver forskellige for dem, der har penge på bankbogen, og dem, der ikke har.

Derfor er vi meget optagede af og håber meget, at socialministeren vil være imødekommende på det punkt. Lad os nu blive klogere på, hvad det her betyder, for det handler om meget, meget mere end talgymnastik, det handler om trivslen og velfærden for de ældre, der bor på vores plejehjem. Det, der giver dem glæde ved livet, er fællesskaber, og derfor er det meget, meget vigtigt, at vi fokuserer på det og ikke så meget på tal i kolonner. Tak.

Kl. 14:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Vivi Kier for en kort bemærkning.

Kl. 14:03

Vivi Kier (KF):

Tak. Jeg blev så glad, for de sidste bemærkninger fra ordføreren gik på, at det ikke kun var talgymnastik. Det glæder mig rigtig, rigtig meget, for jeg synes faktisk, det er et rigtig vigtigt tema, vi diskuterer i dag – det er jeg enig i – altså hvordan det er, vi gerne vil have at vores ældre medborgere har det. Så den debat er rigtig fin.

Jeg har bare et spørgsmål, for jeg blev sådan lidt i tvivl, da jeg hørte ordførertalen: Går Socialdemokraterne ind for, at man lavede et loft over den her betaling, eller er man imod?

Kl. 14:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:03

Lise von Seelen (S):

Jamen jeg er sikker på, at fru Vivi Kier sagtens kan huske, at vi Socialdemokrater var med på det. Og Socialdemokraterne er optaget af, at vi så indfrier de forventninger til, at det her loft sikrer, at man kan få de her fælles oplevelser i forbindelse med det, der vedrører måltiderne. Men vi ser det egentlig også som en anledning til at drøfte andre områder end alene ernæring og kost, for ernæring og kost er jo én ting, men det hænger sammen med hele det sociale liv, de ældre har der, hvor de bor.

Kl. 14:04

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Liselott Blixt som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 14:04

(Ordfører)

Liselott Blixt (DF):

At være ældre og bo på plejehjem er en af de oplevelser, som man ikke gør af lyst, men fordi man er blevet plejekrævende og har brug for den pleje, som man kan få sådan et sted. Man har levet et liv, hvor man mange gange har arbejdet hårdt og har været en del af og betalt til det samfund, som man lever i. Men for nogen kommer der en tid, hvor man ikke kan passe godt nok på sig selv i sin egen bolig. Derfor flytter man på plejehjem for at få den hjælp, som man nu engang har behov for.

Et af behovene for at kunne klare dagen er behovet for den nødvendige ernæring. Der er mange ældre, der taber sig, og derfor er det ekstra vigtigt, at de får den rigtige kostsammensætning, fra de står op om morgenen, og til de går i seng. En fuld forplejning er derfor noget af det, som de ældre betaler til på vores plejehjem, og maden er mange gange noget af det, de ser frem til som en af dagens oplevelser. Det gælder også ostemaden til kaffen og for den sags skyld kagen.

Men prisen for maden var efterhånden røget op på en pris, som vi ikke kunne være bekendt i Danmark. Enkelte kommuner tog op imod 5.000 kr. for fuld forplejning, og jeg må sige, at det er mere end det, jeg har brugt til en familie på fire. Derfor var det et must for Dansk Folkeparti at få lagt et loft, så de ældre ikke skulle betale de tårnhøje priser.

Vi var derfor glade, da det lykkedes for os at få gennemført et loft over, hvor meget man maks. skal betale for en fuld forplejning, som gjorde det muligt for den ældre også at have lidt ekstra penge til andre fornøjelser. I år er loftet på 3.111 kr., og det er for fuld forplejning. For Dansk Folkeparti betyder det en alsidig og nærende kost med alt, hvad der hører til. At de så i nogle kommuner kommer med gode ideer til, hvordan de kan få flere penge fra de ældre, mener vi er uforskammet. Tænk, at de vil være sig selv bekendt.

I min kommune har vi i de sidste år på tværs af partierne været enige om, hvor vigtig en del af dagligdagen maden er. Vi har derfor sammen fået lavet en ordning på vores plejehjem, så maden laves på stedet. Vi mente alle, at det er vigtigt, at de ældre kan følge med i madlavningen, være med til at bestemme maden, kan dufte den og dermed få appetit til den mad, der bliver lavet. Vi skelede til andre kommuner, der havde en god ordning, og vi kopierede den, så nu har beboerne deres egen pengekasse, og de kan selv bestemme, hvad de vil have at spise, om der skal være dessert, eller om der skal være frugt. Om lørdagen står den på sild og snaps, der er øl i køleskabet og vin, når det er nødvendigt. Hvis viljen er der hos kommunalpolitikere, er det ikke svært. Vi skal helst ikke derhen, hvor det er staten, der skal regulere ned i den mindste detalje, men vi skal holde et vågent øje med, hvad der sker ude omkring.

Som den tidligere ordfører nævnte, er der også andre ting, som man skal holde øje med. Jeg forstår f.eks. ikke, at man som plejehjemsbeboer skal betale for TV-pakker, uanset om man bruger fjernsynet eller ej. Der er mennesker, der er så syge, at de ikke ser fjernsyn, men alligevel skal de betale 400 kr. om måneden. Det mener jeg er ganske urimeligt, og jeg mener, at det er nogle af de ting, der bør kigges på. Kommunalpolitikere har her et ansvar, som de må være bevidste om, og jeg mener, at vi som folketingspolitikere må gå tilbage i egne rækker og sørge for, at det sker.

Der var en tidligere ordfører – jeg tror, at det var ordføreren for Enhedslisten – der nævnte, at man skulle stille det hele frit. Det har vi gjort i finansloven. Der har vi netop sørget for, at der er nogle kommuner, der kan melde sig som frikommuner og på den måde uden skelen til regler prøve at se, om de kan få det til at køre på den måde, som de har lyst til, uden at skulle tænke over, hvad der er blevet lavet herindefra. Vi ser frem til, at der er nogle kommuner, der melder sig. Tak.

Kl. 14:09

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 14:09

Line Barfod (EL):

Ordføreren talte om ansvaret for kommunalpolitikere, og selvfølgelig har kommunalpolitikere et ansvar for det, de gør. Mener ordføreren også, at folketingspolitikere og ministre har et ansvar? Jeg synes, at det meget ofte ender med en ansvarsfralæggelse herinde, og derfor vil jeg gerne høre, om ordføreren mener, at folketingspolitikere og ministrene også har et ansvar, når der indføres så stramme rammer, at ældreudgifterne pr. ældre er faldet med næsten 5 pct. fra 2007 til 2009? Det viser f.eks. den seneste forskning, og der er intet, der tyder på, at det er blevet bedre siden 2009. Har man et ansvar for det og dermed også et ansvar, hvis der er kommuner, der så vælger at gøre forskel på folk og sige, at nogle kan få dessert og nogle kan ikke, afhængigt af om de har råd til at betale?

Kl. 14:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:10

Liselott Blixt (DF):

Jeg mener, at vi alle sammen har et ansvar, men at vi har et ansvar der, hvor vi er. Jeg havde ønsket mig, at det ikke havde været nødvendigt, at vi var gået ind og havde lavet et loft, men at der var kommunalpolitikere ude i kommunerne, der selv kunne se, hvad der var nødvendigt, for at de ældre kunne give en fornuftig pris for det, de modtager på plejehjemmet. Der har vi været nødt til at gå ind og sige: Jamen så laver vi en lov på det her område. Det var det ansvar, vi tog.

Vi prøver hele tiden at undgå at gå ind og detailregulere ned i mindste detalje, og alligevel er der et ansvar, vi tager og bliver nødt til at tage, når vi ser, at det er nødvendigt. Men jeg håber og tror på, at de kommunalpolitikere, der har ansvaret i den kommune, de sidder i, også tager det på sig.

Kl. 14:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Line Barfod.

Kl. 14:10

Line Barfod (EL):

Kommunalpolitikere skal tage deres ansvar på sig, men hvad er det for et ansvar, fru Liselott Blixt tager på sig? Hvad er det for et an-

svar, som Dansk Folkeparti tager på sig, for at man har lavet så snævre økonomiske rammer ude i kommunerne, at vi har oplevet, at udgifterne pr. ældre er faldet med næsten 5 pct. over de seneste år, og at man altså ude i kommunerne ser sig nødsaget til, som vi ser her, at skære ned på ældreplejen på plejehjem, ved at man så siger, at dem, der har råd, kan få ekstra, og dem, der ikke har råd, må undvære en del ting? Vi ser flere steder, at man ude i kommunerne er i gang med at genvisitere dem, som stadig bor i deres eget hjem og får hjemmepleje, for at skære ned på, hvor meget hjemmepleje de kan få osv. Hvilket ansvar har Dansk Folkeparti for det?

Kl. 14:11

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:11

Liselott Blixt (DF):

Vi har da et stort ansvar, og det påtager vi os også gerne. Jeg har det ansvar, at jeg faktisk har et dobbeltmandat, som mange ikke bryder sig om. Jeg sidder i en kommunalbestyrelse, og jeg sidder i et socialudvalg, hvor jeg er med til at prøve at gøre det bedre for de ældre mennesker, vi har, uanset de rammer eller med de rammer, vi får. Men vi kan jo se gang på gang, at andre politikere mener, at det er i orden at skære ned på ældreområdet. Man vil hellere bruge penge på nogle andre ting for at lave fingeraftryk, eller hvad man nu påtænker at lave i en kommune. Jeg kan komme med mange eksempler, men så synes jeg, at vi kommer lidt uden for det, forespørgslen handler om.

Kl. 14:12

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lise von Seelen for en kort bemærkning.

Kl. 14:12

Lise von Seelen (S):

Tak. Fru Liselott Blixt siger ironisk, at der er nogle, der får gode ideer om at lave sådan nogle ting – at man har den ulighed i et måltid. Det synes ordføreren de skulle skamme sig over.

Har ordføreren en idé om, hvad der kunne få kommunalbestyrelser til at træffe den type beslutninger, der gør, at man skaber den her ubalance i en social begivenhed, som et måltid er på et plejehjem?

Kl. 14:12

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:12

Liselott Blixt (DF):

Nu har jeg kigget på et bestemt eksempel i Lyngby-Taarbæk Kommune, og der kan jeg gætte mig til, hvad problemet var. Vi gik ind og lavede et loft over prisen, fordi Lyngby-Taarbæk Kommune var oppe i en pris, der nærmede sig de 5.000 kr. om måneden, og det syntes vi i Dansk Folkeparti var alt for urimeligt. Uanset hvad man spiser, spiser en ældre person, som ofte er småtspisende, ikke for 5.000 kr., og derfor lavede vi et loft.

Det har bevirket, at de har kunnet mærke det på deres pengekaske, fordi de jo har budgetteret med deres madpenge. Grunden til, de så begynder at tage ekstra, er, at de vil se, om de kan nå op på det samme. Og det mener jeg er forkert, for så har de misforstået, hvad lovforslaget gik ud på.

Kl. 14:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lise von Seelen.

Kl. 14:13

Lise von Seelen (S):

Jeg forstår, at ordføreren betragter det som sådan en form for eftertænkning, at man sådan forsøger at lave den slags tilretninger, der skaber den ulighed. Men lad nu det være.

Jeg vil gerne spørge, om ordføreren kan se for sig, hvad der sker, hvis den slags ubalancer, der kan spolere rigtig meget i et socialt fællesskab, overføres til andre områder, hvor de folk, der ikke har penge med, bliver sat ud på et sidespor. Kan ordføreren følge den tankegang, at det er vores pligt at forebygge, at noget sådant måtte ske? For alle har ret til at være en del af et fællesskab, når de flytter ind på plejehjem, hvor der er så mange områder, de er afhængige af andre mennesker på.

Kl. 14:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:14

Liselott Blixt (DF):

Jeg kan kun give Socialdemokraternes ordfører ret. Det var også derfor, jeg i min ordførertale sagde, at vi skal holde øje med, hvad der sker på området. Jeg vil bare ikke her og nu sige, at vi skal ind og detailregulere ned i mindste detalje, hvad kommunen skal, men vi skal også sørge for, at det ikke glider ud på et sidespor. Alle har ret til at få en ordentlig ældrepleje, når de kommer på plejehjem, så jeg er helt enig.

Kl. 14:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Peter Westermann som SF's ordfører.

Kl. 14:15

(Ordfører)

Peter Westermann (SF):

For SF er det essentielt, at vi sikrer god og værdig pleje til de ældre i vores samfund. I den sammenhæng spiller kosten en helt central rolle. Kvaliteten af maden skal være i top, og den skal indtages i sociale omgivelser. Kosten betyder så meget for den ældres trivsel og velvære i hverdagen, og nærende kost i sociale omgivelser går hånd i hånd med høj livskvalitet, især hos de ældre, hvor vi ved, at sandsynligheden for sygdom og underernæring er meget stor, hvis de ikke får en sund og varieret kost.

Vi skal være med til at sikre, at kommunerne kan give de ældre den bedst mulige pleje, og nej, det sker ikke ved regeringens nulvækst og skattestop, som tværtimod har den effekt, at plejehjem nu tvinges til kreative løsninger for at få hverdagen til at hænge sammen. Det har vi set i Lyngby-Taarbæk Kommune, som det er blevet nævnt tidligere i debatten, hvor de ældre er blevet opkrævet et ekstragebyr på 426 kr., hvis de bl.a. vil have frugt i løbet af dagen. Det er et problem, for det kan have store sundhedsmæssige og ernæringsmæssige konsekvenser for den gruppe af ældre, som gennem den forskelsbehandling afskæres fra de små måltider.

Hele 60 pct. af de ældre på landets plejehjem er i dag undervægtige, og for dem er det vigtigt at have muligheden for at få flere små måltider i løbet af dagen. Det er problematisk, hvis nogen bliver udelukket fra at få serveret frugt, brød, saftvand, kage, og det har bestemt ikke været hensigten med prisloftet på egenbetaling. Tværtimod har det været at tilgodese alle ældre og beskytte dem mod stigende madpriser, uanset hvor mange penge de har, og uanset hvilken kommune de bor i. Man kan frygte, at det bliver de svageste ældre – både sundhedsmæssigt og økonomisk – som betaler prisen, når kommunerne sætter en ekstra takst på kosten ud over de tre hovedmåltider.

Vi vil i SF garantere, at alle ældre får en værdig hverdag. Det skal selvfølgelig også gælde, når de kommer på plejehjem. Vi skal være i stand til at tilbyde de ældre omsorg og pleje, som tilfredsstiller deres individuelle behov, hvad enten det er rengøring eller mad. Vi er derfor nødt til at stille os det spørgsmål, om de ældre reelt tilbydes fri forplejning under prisloftet, når flere er nødsaget til at betale et ekstra gebyr for at få den kost, som er hensigtsmæssig for dem.

Jeg tror sådan set, at alle her i salen er indstillet på at give landets ældre de bedste tilbud og en service af høj kvalitet, men i øjeblikket er det bare ikke muligt for alle kommuner at gøre dette, i hvert fald ikke uden at hæve egenbetalingen for den enkelte ældre og dermed bryde prisloftet. Det er bekymrende, hvis kommuner rundt i landet er nødsaget til at omgå de givne regler for at kunne tilbyde ældre en ordentlig service. Det vil i sidste ende gå ud over de ældre, som kommer til at betale ekstra for ydelser, som burde være inden for prisloftet, og det vil gå særlig hårdt ud over dem, som ikke vil kunne finansiere en øget egenbetaling.

Så jeg må desværre konkludere, at konsekvensen af regeringens skattelettelser og nulvækst har været, at de svageste i samfundet endnu en gang kommer til at betale ved ikke at kunne få den nødvendige kost. Det er endnu et udtryk for, at vi ser regeringen skubbe regningen videre til kommunerne og i sidste ende lade de svageste, i det her tilfælde de ældre, betale, hvis de kan, og ellers må de mangle nødvendige kosttilbud, hvis de ikke kan.

Kl. 14:18

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

En kort bemærkning fra fru Liselott Blixt.

Kl. 14:18

Liselott Blixt (DF):

Det drejer sig igen om de kommuner, der tager ekstra for saft, kager og dessert, og jeg kunne godt tænke mig at høre, hvor mange kommuner der tager ekstra for de her ydelser.

Kl. 14:18

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 14:18

Peter Westermann (SF):

Jeg vil holde fast i, at én kommune, der tager ekstraydelser for hensigtsmæssig kost for ældre, er én kommune for meget. Det, vi har diskuteret i dag, er bl.a. Lyngby-Taarbæk Kommune, hvor det er hele 426 kr. ekstra, man opkræver den ældre om måneden. Det er jo et aneligt beløb, når vi har et prisloft på 3.111 kr. Derfor mener jeg sådan set, at én kommune, der gør det, er én kommune for meget. Men der er givetvis mange flere, og det er netop derfor, at vi i den her forespørgsel, vi har stillet, gerne vil have undersøgt, hvad de budgetmæssige konsekvenser af kommunernes prioriteringer på ældreområdet er på de enkelte plejehjem i forhold til øget egenbetaling på kost.

Kl. 14:19

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Liselott Blixt.

Kl. 14:19

Liselott Blixt (DF):

Nu var det bare, fordi jeg hørte ordføreren nævne kommunerne, og for mig at se er det i flertal. Jeg kender også til Lyngby-Taarbæk Kommune, og det er der, hvor vi har set problemet nogle gange.

Men så kunne jeg da godt tænke mig at høre ordføreren: Hvis og såfremt Socialistisk Folkeparti i en fremtid – forhåbentlig om lang tid – kommer i regering, hvor mange penge vil man så rulle ud i

hjemmeplejen til kost, pleje, praktisk hjælp osv.? Har man et tal på det?

Kl. 14:22

Kl. 14:20

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:20

Peter Westermann (SF):

Hvordan de ekstra penge, vi vil tilføre velfærdsområdet, bliver ud-møntet, vil selvfølgelig være op til den enkelte kommunalbestyrelse, men der vil komme markant flere penge til ældreområdet, hvis man indfører den økonomiske plan, som vi sammen med Socialdemokraterne har vedtaget. Der vil simpelt hen ikke ske de nedskæringer. Der vil ikke ske skjulte brugerbetalingsstigninger og omgåelse af det prisloft, som vi jo med et meget bredt flertal i Folketinget har vedtaget.

Derfor synes jeg sådan set, fru Liselott Blixt må anerkende det og gribe i egen barm, når hun kan se, at den politik, hun har været med til støtte over finansloven, fører til den her slags nedskæringer, som hun jo ligesom jeg ikke synes er hensigtsmæssige. Så det kunne jo være rart, om man ville støtte en politik, der i stedet for ville investere massivt meget mere i velfærdsområdet.

Kl. 14:20

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Vivi Kier for en kort bemærkning.

Kl. 14:21

Vivi Kier (KF):

Jeg hørte i ordførerens tale, at kreative løsninger godt nok var af det dårlige. Det synes jeg da var rigtig, rigtig trist. Jeg synes, det er rigtig, rigtig dejligt. Jeg følger med i, hvad der sker ude i mange kommuner, som kommer med rigtig mange kreative bud på nytænkning på hele det her område. Men det forstår jeg SF også synes er skidt.

SF siger så, at de er garant for, at de ændrer på det, og at de poster masser af penge i det. Nu ved vi jo alle sammen godt, at masser af penge fra SF's side er lig med skatteforhøjelser; det har de vedtaget. Så kan jeg jo vende den om og sige, at jeg mener, at det at flå folk i skat er det samme som en vældig øget brugerbetaling.

Kl. 14:21

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:21

Peter Westermann (SF):

Nu skal det med de kreative løsninger jo nok tages med en smule ironi. Det var i hvert fald sådan, det var ment – jeg er ked af, hvis det ikke klingede ud over talerstolen her – for jeg synes sådan set, at det, som vi ser Lyngby-Taarbæk Kommune har gjort med et markant øget brugerbetalingsbidrag på kosten til de ældre, sådan set er kreativitet i den udspekulerede ende.

Når det så kommer til beskatning, er det netop essentielt, at lige præcis den her gruppe ikke vil komme til at betale mere i forhold til den nuværende situation. Derfor vil de jo ikke blive ramt på pengepungen. Bevares, hvis de var i den erhvervsaktive alder og tjente over 1 mio. kr. om året, ville de nok komme til at betale en smule mere, men det er næppe dem, der bor på plejehjem.

Kl. 14:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Vivi Kier.

Vivi Kier (KF):

Nu synes jeg ellers at kunne huske, at S og SF's forslag faktisk kostede pensionisten penge, og at man derfor skyndte sig at fjerne det fra sin hjemmeside, men lad det nu ligge, fordi det slet ikke er det, jeg synes vi skal diskutere i dag.

Vi skal nemlig diskutere de ældre, og jeg bliver jo en lille smule bekymret, fordi jeg kan forstå, at man fra SF's side synes, at vi herinde fra Christiansborg skal bestemme det hele og detailregulere. Jeg vil gerne spørge ordføreren, hvem man synes det er, der skal lægge serviceniveauet. Er det os herinde, der er bedst til det, eller er det ude i kommunerne? Og har man overhovedet tillid til, at kommunalpolitikkerne kan noget, eller er det alligevel bedre, at vi centralstyrer det herindefra og pålægger dem nogle flere regler?

Kl. 14:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:23

Peter Westermann (SF):

Vi har stor tillid til, at kommunalbestyrelserne kan noget, men det kræver, at man giver dem noget at arbejde med. Der peger pilen jo desværre tilbage her til Folketinget, hvor et flertal år efter år har vedtaget finanslove, der betyder, at der skal skæres ned på velfærdsområdet, og nu betyder det, at ældre på landets plejehjem skal betale markant mere for at få serveret et glas saft eller et stykke frugt eller et stykke kage. Derfor har vi et markant ansvar for de rammer, vi giver kommunalbestyrelserne, når de skal kunne finde ud af, hvilke løsninger der kan laves på de enkelte områder og også på de enkelte plejehjem. Men det her er jo et resultat af de nedskæringer, vi har set, og når vi så vil investere mere, får kommunalbestyrelserne altså lidt mere at lege med.

Kl. 14:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Vivi Kier som ordfører for De Konservative.

Kl. 14:24

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Ældre mennesker er ligesom den øvrige befolkning ikke en ensartet gruppe, og også ældre har forskellige ønsker og behov for at kunne leve et for dem godt liv. Så har vi en særlig gruppe ældre medborgere, som har brug for støtte og hjælp til at kunne klare hverdagens udfordringer, og en del af de her ældre bor på plejecentre og plejehjem. Det er et sted, hvor den ældre kan få opfyldt de basale behov, og hvor også mad er en væsentlig del af det at leve et godt liv. Ældre har ikke den samme store appetit, og det er derfor vigtigt, at maden på et plejecenter lever op til, at der på baggrund af en individuel konkret vurdering kan tilbydes en behovsbestemt ernæring.

I 2009 indførte vi, som så mange andre før har snakket om, et loft over egenbetalingen for mad i plejeboliger. Det er et loft, der skyldes, at der var nogle kommuner, som havde opkrævet helt urimeligt høje priser. Som jeg husker det, var der bred tilslutning til forslaget.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi holder fast i, hvem der har ansvaret for hvad, og det er altså kommunalbestyrelsens ansvar at sikre kvaliteten og lægge serviceniveauet for en god ældrepleje, herunder også for en god og varieret kost. Jeg finder det vigtigt, at ældre mennesker også får reelle valgmuligheder, og alle undersøgelser har jo vist, at det øger tilfredsheden med de tilbud, der gives den ældre. Jeg må konstatere, at der i alle de tilfredshedsundersøgelser, der indtil nu er

lavet, er markant stor tilfredshed blandt de ældre medborgere, der modtager hjælp i en eller anden form.

Jeg mener, at det er vigtigt, og derfor synes jeg, at forespørgselsdebatten er vigtig, at vi hele tiden har fokus på, hvad det er for nogle livsvilkår, vi tilbyder. Vi skal som medlemmer af Folketinget sikre nogle rammer, som gør det muligt for kommunerne at tilbyde de ældre, at de kan leve et godt, helt og fuldt liv.

Jeg glæder mig rigtig meget over, at det i forbindelse med finansloven blev vedtaget at nedsætte en kommission, som skal se på livskvalitet og selvbestemmelse for ældre borgere i plejebolig. Det er et arbejde, der skal være færdigt til næste efterår. Jeg kunne godt have det ønske, at man specifikt undersøger såvel kvaliteten som tilfredsheden med de mange forskellige madtilbud, som jeg ved eksisterer i alle mulige forskellige kommuner, for så kan vi måske blive lidt klogere på, hvordan vi kan gøre det endnu bedre, og hvordan kommuner kan lære af hinanden.

For mig som konservativ er mottoet i den ældrepolitiske debat: Leve livet hele livet.

Kl. 14:26

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 14:26

Line Barfod (EL):

Det lyder jo fint, at ældre skal kunne leve livet hele livet. Det tror jeg at de fleste af os meget hurtigt kan blive enige om. Men skal det kun gælde for dem, der har råd? Det er jo det, jeg synes er så afgørende at få diskuteret, nemlig om der skal være forskelsbehandling på baggrund af, om man har råd til at betale eller ej. Skal man kunne opleve, at man sidder ved bordet, og at naboen får dessert, fordi naboen altså har flere penge? Man har selv knoklet hele livet, men har ikke nogen pension, og så får man ikke noget. Mener fru Vivi Kier, at det er den situation, vi skal have på plejehjemmene?

Kl. 14:27

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:27

Vivi Kier (KF):

Jeg synes, det er rigtig ærgerligt, at det er det her ene eksempel fra Lyngby-Tårnbæk Kommune, som vi alle sammen kender til, der bliver det, vi diskuterer. Jeg glædede mig faktisk meget over fru Line Barfods begrundelse, som netop signalerede, at det var rammerne og det store overblik, vi skulle diskutere.

Jeg må så sige, at vi jo har sagt, at det er en fuld forplejning. Jeg hørte også fru Line Barfod sige, at det ikke er os herinde, der skal definere, hvad der er fuld forplejning. Jeg synes bare, det er værd at huske på, at der, indtil vi indførte det her loft over egenbetalingen, var vidt forskellige opkrævninger i kommunerne, og man anvendte også tilkøbsydelse.

Jeg er en af dem, der rigtig tit færdes på et plejehjem, for jeg har faktisk min mor på et plejehjem. Og jeg kunne da godt ønske, at en af de ting, som man kunne købe til, var, at de, der gerne ville have et glas rødvin til maden, kunne det. Men de ting må vi lade ligge ude i kommunalbestyrelserne. Til det at sidde her og vurdere, hvad der er fuld forplejning, må jeg sige, at der er så mange forskellige behov, der skal tages hensyn til. Min mor er en af dem, der betaler mindre, fordi hun får noget helt andet og meget lidt kost.

Kl. 14:28

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Line Barfod.

Kl. 14:28

Line Barfod (EL):

Nu har jeg ikke talt for, at vi skal lave detailregulering af, hvad fuld forplejning skal bestå i. Jeg spørger til det helt principielle, nemlig om der skal være forskelsbehandling på baggrund af, hvad man har råd til at betale, eller om man skal have på baggrund af, hvad man har behov for. Det er det, jeg mener er det fundamentale princip, som vi skal diskutere i forhold til vores ældrepleje. Det vil jeg meget gerne høre De Konservatives holdning til.

Kl. 14:28

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:29

Vivi Kier (KF):

Hvad enten det gælder mad, pleje og omsorg, eller hvad der nu måtte være behov for, når man ikke mere selv kan, er det klart, at det skal gælde for alle. Det har ikke noget med pengepungen at gøre. Det mener jeg ikke. Det har vi også helt klart og tydeligt skrevet ind i det. Jeg har set, at der er nogle kommuner, der laver nogle helt fantastiske madtilbud, og jeg ville ønske, at andre kommuner ville lære lidt af dem og tage lidt ved lære af, hvordan man kan gøre de her ting.

Jeg mener rent faktisk, at den allerstørste udfordring, vi har på hele det her område, ikke handler om økonomi. Jeg ved godt, at oppositionen har en vældig interesseret i at sige, at den her regering har skåret ned og er forfærdelig, men den debat synes jeg egentlig at vi skal lade ligge, for vi bliver aldrig enige, og jeg synes, at vi kan bevise det modsatte. Men den allerstørste udfordring, vi står over for, er, at vi inden for de næste 3-4 år kommer til at mangle så mange hænder i hele vores ældrepleje. I Odense Kommune, som jeg kommer fra, kommer man til at mangle 450 mennesker alene på ældreområdet i 2014 – og det er lige om lidt.

Det er en kæmpe udfordring, men det glæder mig rigtig meget, at jeg ser nogle kommuner, som tør tage den nye velfærdsteknologi til sig, og som afprøver alle mulige nye ting, som både gør, at den ældre kan få lidt mere privatliv, og også frigør nogle hænder, så vi stadig væk har nogle, der kan drage omsorg for vores ældre medborgere.

Kl. 14:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lise von Seelen for en kort bemærkning.

Kl. 14:30

Lise von Seelen (S):

Tak. Der fremstår næsten sådan et billede af, at hvis man nu har det her tilbud, som er fælles for de mennesker, der bor et sted, så udelukker man derved valgfrihed. Det mener jeg er en fejlsluttelse. Jeg mener sagtens, at der kan være stor valgfrihed, selv om man får det samme tilbudt. Jeg vil gerne spørge ordføreren, om ordføreren deler det synspunkt – altså på baggrund af det, som ministeren har svaret på det spørgsmål – at prisvilkårene skal være ens uanset indkomst og formue.

Kl. 14:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:30

Vivi Kier (KF):

Jeg synes, det var et meget kryptisk spørgsmål, som fru Lise von Seelen stillede. Men jeg vil her gerne erkende, at vi har været med til at lægge et loft, fordi der var nogle ublu priser. Det prisloft, vi har

lagt, skal indbefatte, at alle de mennesker, der bor på et plejehjem, plejecenter, eller hvad det nu måtte hedde, får fuld forplejning, og at de får en ernæringsmæssigt god og fornuftig kost. Det forventer jeg at kommunerne kan leve op til.

Kl. 14:31

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lise von Seelen.

Kl. 14:31

Lise von Seelen (S):

I de tilfælde, hvor kommunen så meddeler os, at det her med at få økonomien til nå sammen er så svært, at man skaber de her uhen-sigtsmæssigheder, vil ordføreren så være med til det, som vi ser som en idé i vores forslag til vedtagelse? I stedet for at vi gang på gang står her i salen og siger, at det her er vi ikke enige om, skulle vi så ikke prøve at få lavet en undersøgelse, der helt stilfærdigt undersø-ger, hvad konsekvensen er af de her budgetmæssige forandringer, der er gennemført ude i kommunerne? Så kunne vi måske slippe for det spilfægteri, der finder sted her i salen, og så kunne vi snakke me-re om indhold. Så skulle vi ikke få den undersøgelse?

Kl. 14:32

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 14:32

Vivi Kier (KF):

Jeg kan jo kun undre mig, for så er vi igen tilbage ved, at Socialde-mokraterne kun synes, at det handler om økonomi. Igen er det kun økonomien, vi skal kigge på. Jeg er ikke enig i, at de har fået det så frygtelig, frygtelig hårdt ude i kommunerne; jeg er enig i, at de har en udfordring, og at det kan være svært; og derfor mener jeg ikke, at det alene er økonomien, vi skal kigge på.

Så bliver jeg så overrasket over, at man på baggrund af én sag i én kommune nu vil lave en kæmpestor undersøgelse. Igen vidner det om, at man ikke har ret meget tillid til det kommunale selvstyre. Igen er det os herinde i Folketinget, der skal trække nogle nye ting ned over hovedet på dem og bestemme, fordi vi ved bedst herinde. Jeg troede egentlig, at vi var nået dertil, hvor vi sagde, at det kom-munale selvstyre skal have lov til at fungere, og er der en enkelt sag, en enkelt historie, som vi ikke synes om, jamen så lad os tage den der snak med kommunen, men lad os lade være med at gøre det til genstand for noget, vi så igen skal beslutte og bestemme.

Kl. 14:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Liselott Blixt.

Kl. 14:33

Liselott Blixt (DF):

Jamen jeg vil så fortsætte der, hvor ordføreren slap. For jeg vil vende tilbage til mit tidligere spørgsmål til den tidligere ordfører: Kender fru Vivi Kier til andre kommuner, der på den her måde ligesom Lyngby-Taarbæk har taget ekstra priser for ekstra ydelser såsom en dessert eller en kop kaffe eller en banan midt på dagen? Hvis fru Vi-vi Kier ikke kender til andre kommuner, undrer jeg mig noget over, at man herindefra bruger tid på det, eller at der skal laves undersø-gelser ud fra, hvad én kommune gør. Skal vi lovgive eller lave un-dersøgelser i 97 kommuner ekstra på baggrund af, hvad én kommu-ne gør forkert?

Kl. 14:33

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Vivi Kier (KF):

Jeg sagde det muligvis ikke så tydeligt, men jeg prøvede i mit svar lige før at sige, at vi skal passe på, at vi ikke kommer til at føre poli-tik herinde ud fra ene og alene enkeltsager, som vi kører op til store debatter. Derfor blev jeg så glad, da fru Line Barfod rejste sig op og sagde: Skal vi prøve at se på helheden, på, hvordan vi sikrer nogle gode rammer og nogle gode vilkår for vores ældre? Der ville jeg jo rigtig gerne have, at vi også prøvede at tage debatten om, hvad vi gør om ganske, ganske få år, hvor vi virkelig kommer til at mangle hænder ude på arbejdsmarkedet og vi kommer til at mangle hænder i vores ældrepleje. Er vi gearet, er vi klar til at finde nye, kreative løs-ninger i ordets bedste forstand? Det oplever jeg at nogle kommuner har taget på sig og er i fuld sving med. Dette er en langt, langt større udfordring, vi står med.

Kl. 14:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Vi går vi-dere i ordførerrækken, og så er det den radikale ordfører, fru Anne Marie Geisler Andersen.

Kl. 14:34

(Ordfører)

Anne Marie Geisler Andersen (RV):

Det Radikale Venstres udgangspunkt for denne forespørgsel er, at vi ønsker at sikre kommunerne selvstyre, samt at de har de nødvendige økonomiske rammer til at sikre en ordentlig velfærd, ikke mindst til samfundets udsatte og ældre borgere. Førstnævnte kan sikres ved at afskaffe unødige regler eller i det mindste ved at lade være med at indføre mere kontrol, detailstyring og bureaukrati. Sidstnævnte kun-ne sikres ved at lave de nødvendige reformer.

Forespørgslen her er rejst på baggrund af en specifik situation, som man har kunnet læse om i medierne. På et plejehjem i Lyngby-Taarbæk indgår forretten og desserten ikke længere i det måltid mad, som alle beboerne får. Det skal der nu betales ekstra for. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at kommunerne er pressede rent økono-misk, og ifølge serviceloven må man på plejehjemmene maksimalt tage 3.111 kr. for fuld forplejning. Det betyder, at man ikke kan hæ-ve betalingen. Derfor har man i stedet nogle steder redefineret ud-trykket fuld forplejning. Plejehjemsbeboerne kan fortsat få både for-ret og dessert, men nu til en pris af 213 kr. Og også på den frugt, som man tidligere fik om formiddagen, er der kommet egenbetaling, hvilket synes at trække i den helt forkerte retning, hvad angår at si-cre en sund alderdom.

Når kommunerne på den måde går ind og erstatter delelementer af den fulde forplejning og det, der før udgjorde kerneydelsen, med muligheden for tilkøb, kan man ikke andet end at synes, at prisloftet lidt mister sin betydning. For grunden til, at man i sin tid indførte prisloftet, var jo netop, at prisen mange steder var blevet så høj, at mange ældre havde svært ved at betale. Og det var også en af grun-dene til, at vi i Det Radikale Venstre trods vores principielle mod-stand mod denne form for detailregulering alligevel støttede regerin-gens forslag. Et andet argument var, at priserne var svært gennem-skuelige. Men hvis kommunen blot reducerer kerneydelsen og tager betaling for alt derudover, er vi jo lige vidt. Så kan priserne samlet set sagtens ligge over de 3.111 kr., og priserne bliver sværere at gen-nemskue. Jeg kunne forstå på socialministeren, at det var i orden, så længe prisen bare ikke blev højere end det, den var, før prisloftet blev indført.

Det er netop på grund af scenarier som det nævnte, at vi i Det Ra-dikale Venstre er meget lidt begejstret for, at kommunen kan sælge tilkøbsydelser på centrale velfærdsområder, for hvad bliver så det næste? Skal det være en del af kerneydelsen, hvis man gerne vil ha-

ve lagt rent på så ofte som tidligere, eller hvis man gerne vil have støvsuget i hjørnerne, eller kræver det også egenbetaling? Det ligger lige for at frygte, at eksemplet fra Lyngby-Taarbæk blot er et udtryk for, hvad der venter os nu, hvor kommunerne står over for at skulle levere nulvækst i de kommende år.

Principielt set er vi i Det Radikale Venstre modstandere af, at Folketinget skal vedtage diverse prislofter over ældres mad og i den grad detailstyre kommunerne. Det strider mod vores ønske om at afbureaukratisere samt at styrke det kommunale selvstyre. Ligeledes er der en risiko for, at kommunerne indskrænker kerneydelsen. Det allerbedste ville uden tvivl være, at man sikrede kommunerne en økonomi, som gjorde det muligt for dem at levere en ordentlig velfærd uden at måtte skære i kernevelfærdsydelse til samfundets ældre eller udsatte borgere.

Kl. 14:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Og så er det socialministeren.

Kl. 14:38

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Jeg vil først og fremmest sige tak for en god og en væsentlig debat om, hvordan vi skal indrette vores samfund i forhold til nogle af vores ældste og nogle af vores svageste borgere her i samfundet.

Jeg har nogle kommentarer til nogle af de bemærkninger, der er faldet i den her debat. I forhold til det, som fru Line Barfod sagde om loftet, altså at loftet betyder, at de ældre behandles forskelligt, vil jeg blot pointere, at hvis man skal sikre, at man giver en god, ernæringsrigtig kost til de ældre og sørger for, at de har muligheder for at have et godt liv, så skal man også sikre, at den enkelte ældres behov er dækket. Og så kan det godt være, at man bliver nødt til at give noget forskelligt til de ældre, når de sidder omkring middagsbordet. F.eks. kan det godt betyde, at den underernærede ældre beboer på et plejehjem skal have noget anderledes mad end den ældre beboer, der sidder ved samme bord, men som er overvægtig. Det er vigtigt, hvis man skal gå ind og sikre nogle gode kår for vores ældre, at man tager udgangspunkt i, at de har nogle individuelle behov.

Fru Line Barfod og fru Anne Marie Geisler Andersen sagde noget om loftet, og at man så kunne komme i en situation, hvor man lige pludselig skulle betale ekstra for at få den fulde kerneydelse, og der vil jeg blot sige, at fuld forplejning netop er at sikre, at den ældre får den mad, der skal til, for at den ældre kan få et godt liv med ernæringsrigtig kost og have den vægt, som den ældre bør have i forhold til sundhedstilstanden. Og der vil jeg blot pointere, at før loftet blev indført, den 1. juli 2009, kunne de ældre på et plejehjem egentlig godt komme i en situation, hvor de skulle betale for en anden eller en ekstra ydelse, som lå ud over den pakke, man havde for fuld forplejning dengang. Det, der blot er sket nu, er, at man har sat et loft for fuld forplejning, plus at kommunerne sådan set også er blevet kompenseret for det over DUT'en.

Så er fru Lise von Seelen optaget af forholdene på vores plejehjem og vores plejeboliger osv. ud over den her diskussion, vi har haft om økonomi og madordningen på vores plejehjem og plejeboliger. Og der er jeg fuldstændig enig med ordføreren i, at det er vigtigt, at vi kigger ud over økonomidebatten og også ser på, hvordan vi sikrer en god livskvalitet for de ældre. Det er bl.a. baggrunden for, at vi i forbindelse med finanslovaftalen for 2011 har besluttet at nedsætte en ældrekommission, der netop skal handle om livskvalitet og selvbestemmelse for de ældre i plejeboliger og på plejehjem. Og det er noget, jeg venter mig meget af, og jeg glæder mig meget til at se resultatet fra den kommission.

Så har hr. Peter Westermann talt meget om kreative løsninger, og at loftet har medført kreative løsninger, ved at man skal betale ekstra gebyr. Nej, loftet gælder altså fuld forplejning, ernæringsrigtig kost, som tager udgangspunkt i den enkelte ældres behov, og kommuner-

ne er fuldt kompenseret for det. Og i forhold til kommentarerne om, at der er blevet skåret ned og skåret ned, må jeg blot pointere over for ordføreren, at der faktisk er blevet tilført midler til ældreområdet gang på gang gennem de seneste 9 år. Der bliver sådan set brugt rekordmange penge på ældreområdet, og der er også tilført så mange midler, at det beløb, der bliver brugt på den enkelte person over 80 år, er steget år for år. Det er noget, som jeg har fra de kommunale regnskabstal.

Men som sagt: Tak for en god og vigtig debat.

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er et par korte bemærkninger, først fra fru Line Barfod.

Kl. 14:42

Line Barfod (EL):

Ministeren siger, at man kan få forskellig mad, afhængigt af hvad man har af forskellige behov, det er jeg med på. Men det er ikke det, forespørgslen handler om, og jeg mangler stadig at få et svar fra ministeren på, om ministeren mener, at man skal have forskellig mad, afhængigt af hvor mange penge man har råd til at betale. Det er det, der er det fuldstændig fundamentalt afgørende: Skal vi have en situation i Danmark, hvor ældre, der har råd til at betale, får mere og bedre end dem, der ikke har råd til at betale ekstra?

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 14:42

Socialministeren (Benedikte Kiær):

For loftet for fuld forplejning på 3.111 kr. i 2010-priser gælder, at man giver den ældre en kost, som er ernæringsrigtig, og som lever op til det, som den ældre har behov for. Jeg nævnte i den forbindelse også, at vi har sat et rigtig godt projekt i gang, der hedder »God mad – Godt liv« – og her var Roskilde Kommune en af de kommuner, der deltog i det projekt – som viser, at man inden for det her loft sagtens kan give de ældre beboere en god og ernæringsrigtig mad, som tager udgangspunkt i, hvad der er behov for, og hvor der også er plads til små ernæringsrigtige mellemmåltider, hvis nogen er undervægtig, og hvor man faktisk også har kunnet sikre sig, at vægten hos de ældre borgere der, hvor der har været undervægtighed som et problem, er steget.

Så når det viser sig, at de i en kommune faktisk godt kan give de ældre en god og ernæringsrigtig kost inden for loftet, jamen så burde det også kunne gælde i andre kommuner, og fordi det er en enlig svale, hvor de måske lige har gradbøjet det lidt, synes jeg ikke, at man skal lade det gælde i forhold til alle de andre kommuner.

I øvrigt skal Lyngby-Taarbæk Kommune, uanset hvordan de vender og drejer det, sikre, at de ældre får fuld forplejning for, hvad der gælder inden for loftet på 3.111 kr.

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Line Barfod.

Kl. 14:43

Line Barfod (EL):

Jamen det underer mig noget, at ministeren nu står og siger, at Lyngby-Taarbæk har gradbøjet det. Ministeren har jo selv i et svar til mig på spørgsmål nr. S 2656 sagt, at der ikke er noget til hinder for, at kommunalbestyrelsen kan tilbyde beboerne dessert ud over tilbuddet om fuld forplejning. Så derfor spørger jeg igen, for jeg har stadig ikke fået noget svar fra ministeren: Mener ministeren, at vi skal have

en ældrepleje, hvor man får forskellig mad og forskellig omsorg i det hele taget, ud fra hvor mange penge man har?

Det er det, der er det spørgsmål, som er rejst i forespørgslen, og jeg har stadig ikke fået noget svar fra ministeren.

Kl. 14:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det socialministeren.

Kl. 14:44

Socialministeren (Benedikte Kiær):

I forhold til Lyngby-Taarbæk har de selv trukket det, som de også havde sat på med saftvand, og det var sådan set det, jeg henviste til.

Med hensyn til, hvad man får af kost for det, der gælder inden for loftet på 3.111 kr., skal man have den kost, som passer til det behov, man har, og det skal gælde for alle de ældre, uanset hvilket plejehjem eller plejebolig man bor i.

Kl. 14:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der en kort bemærkning fra fru Lise von Seelen.

Kl. 14:45

Lise von Seelen (S):

Tak. Deler ministeren mit synspunkt, med hensyn til at der er kolossal stor forskel på, om det er af sundhedsmæssige årsager, at de ældre får forskellig ernæring, eller om det er på grund af forskellig bankbog eller pengepung?

Kl. 14:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ministeren.

Kl. 14:45

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Uanset hvor meget eller hvor lidt der står på bankbogen, skal man, når man betaler 3.111 kr. for fuld forplejning, have det, der er rigtigt for en i forhold til ens ernæringsmæssige tilstand. Baggrunden for, at satspuljepartierne sammen med regeringen har lavet det projekt, der hedder »God mad – Godt liv«, er jo netop, at man kan give kommunerne nogle gode redskaber til, at de kan sikre sig, at de ældre beboere får den kost, der skal til for at give god livskvalitet og et godt liv.

Kl. 14:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Lise von Seelen.

Kl. 14:46

Lise von Seelen (S):

Jeg forstår ministerens glæde over den ældrekommission, som skal se dagens lys. Jeg kender ikke kommissoriet, og jeg ved ikke, om der i kommissoriet faktisk er en dækning af det, der står i vores forslag til vedtagelse om, at vi meget gerne vil se konsekvensen af de sidste års udvikling på området. Hvis man alene kigger på selve indholdsdelen og gerne vil holde økonomien uden for – det kunne man jo godt forestille sig – vil ministeren så være med til, at man i parallelet til ældrekommissionen lavede en sådan undersøgelse, så man faktisk blev fri for den vedvarende diskussion, vi har med hinanden, om, at kommunerne fortæller os, at ældreplejen er under økonomisk pres i deres budgetlægninger?

Kl. 14:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det socialministeren.

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Det, der gælder for denne ældrekommission, var det, jeg nævnte før, med hensyn til hvordan man sikrer, at der er god livskvalitet.

Med hensyn til hvordan økonomien har været igennem de seneste år, må jeg blot henvise til, at hvis vi ser på regnskabstallene år for år, er der udelukkende sket en stigning, og ser vi, hvor mange udgifter der bliver brugt pr. ældre over 80 år, er der også udelukkende sket en stigning år for år. Så det er ikke der, jeg mener problemet er. Jeg mener, det er i forhold til, at vi sikrer os, at de ældre beboere også har selvbestemmelsesret og har mulighed for at kunne bestemme over deres eget liv i plejeboligerne og på plejehjemmene, og det er noget af det, som ældrekommissionen skal ind at kigge på.

Kl. 14:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til socialministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne i anden omgang.

Jeg gør alle, alle medlemmerne i hvert fald, opmærksom på, at der er en forhandling i gang, og det er ordføreren for forespørgerne, der nu er i gang med anden omgang. Hvis der er nogen, der ikke skal lytte, går man ud ved siden af. Værsgo, fru Barfod.

Kl. 14:48

(Ordfører for forespørgerne)

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke for debatten, selv om jeg er ked af, at det ikke lykkedes at få et svar fra socialministeren på det spørgsmål, som var rejst i forespørgslen. Jeg synes, at det er et problem, når ministeren ikke vil svare på det, forespørgslen handler om, heller ikke selv om jeg spurgte efter det, og heller ikke selv om jeg spurgte til det i en kort bemærkning, for jeg synes, at det er helt afgørende at få regeringens holdning til, om man mener, at vi skal have en udvikling i ældreplejen i Danmark, hvor man får forskellig mad og forskellig behandling, ud fra hvor mange penge man har. Jeg mener, at det er et skråplan.

Det kunne jeg forstå at flere andre ordførere i debatten også mener. Det fremgår jo også af det forslag til vedtagelse, der er fremsat af oppositionen, at vi ikke ønsker, at der skal ske forskelsbehandling af de ældre, på baggrund af hvor mange penge de har. Men hvor socialministeren ikke ville svare på forespørgslen, så svarede Venstres ordfører jo ret klart, at Venstre i hvert fald synes, at det er helt fint, at ældre, der har råd, kan få dessert, og ældre, der ikke har råd, må undvære. Det kan man jo så forestille sig også breder sig til andre områder. Så er det i hvert fald slået fast, og så kan man jo se, hvor forskellen er i dansk politik på, om man ønsker, at vi skal have en ældrepleje, hvor ældre får behandling ud fra deres behov, eller om man ønsker, at de skal få det ud fra deres pengepung.

Til den debat, der også har været om økonomien på ældreområdet, vil jeg bare gøre opmærksom på de seneste tal, der er kommet fra AKF, der viser, at fra 2007 til 2009 er udgiften pr. ældre, altså ikke de samlede udgifter, men udgiften pr. ældre, faldet med næsten 5 pct. Det er altså ganske alvorligt, og der er intet, der tyder på, at det i 2010 er gået den modsatte vej. Tværtimod har rigtig, rigtig mange kommuner jo genåbnet deres budgetter, er gået i gang med at genvisitere ældre, sådan at man siger, at de ikke længere skal have den samme ældrepleje, som de fik før. Vi ser også kommuner gå i gang med løsninger som det, man har set i Lyngby-Taarbæk Kommune, hvor man begynder at differentiere, hvilken mad de ældre får, efter hvad de har råd til at betale for.

Det er flere gange i debatten blevet sagt, at vi kun har hørt om et eksempel fra et plejehjem i Lyngby-Taarbæk Kommune, men problemet er jo, med den trængte situation kommunerne står i, at når først én kommune finder på den slags, ser vi hurtigt, at det breder

sig. Det var jo det, der gjorde, at Folketinget følte sig nødsaget til at indføre et prisloft generelt for mad, fordi flere og flere kommuner hævede priserne på mad til ældre.

Vi risikerer, at det breder sig i kommunerne, og at man skærer ned på, hvad der er med ind under prisloftet, og så lægger man flere og flere ting over til at være noget, som de, der har råd, kan betale for, og så får vi altså situationen, hvor jord- og betonarbejderen, der sidder ved bordet, og som ikke har nogen pension, må se på uden at have råd til dessert, mens direktøren, der sidder ved siden af, og som har en stor pension, har råd til at få dessert. Det synes jeg ikke er et værdigt ældreliv, og det håber jeg at vi kan få gjort op med. Tak.

Kl. 14:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til fru Line Barfod.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet, og der skal så stemmes om de fremsatte forslag til vedtagelse.

Kl. 14:51

Afstemning

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der stemmes om forslag til vedtagelse nr. V 8 fremsat af Erling Bonnesen (V), Liselott Bloxt (DF), Vivi Kier (KF) og Per Ørum Jørgensen (KD), og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte 53 (V, DF, KF), imod stemte 46 (S, SF, RV, EL og LA), hverken for eller imod stemte 0.

Forslag til vedtagelse nr. V 8 er vedtaget.

Herefter er forslag til vedtagelse nr. V 7 af Line Barfod (EL), Lise von Seelen (S), Peter Westermann (SF), Anne Marie Geisler Andersen (RV) og Christian H. Hansen (UFG) bortfaldet.

Hermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

9) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 15:

Forslag til folketingsbeslutning om fremme, beskyttelse og overvågning af gennemførelsen af FN's konvention om rettigheder for personer med handicap.

Af socialministeren (Benedikte Kiær).

(Fremsættelse 04.11.2010).

Kl. 14:53

Forhandling

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Forhandlingerne er åbnet. Den første, der får ordet, at Venstres ordfører, hr. Erling Bonnesen.

Kl. 14:53

(Ordfører)

Erling Bonnesen (V):

Tak for det. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at bekæmpe diskrimination og for at sikre mennesker med handicap styrkede rettigheder. Derfor realiserede vi i Danmark FN's handicapkonvention sidste år, og der er allerede sat flere initiativer i gang for at følge konventionen

helt til dørs herhjemme, og i forbindelse med satspuljen 2009 blev der afsat 2 mio. kr. til at sætte fokus på handicapkonventionen.

Formålet med bevillingen var herigennem at fremme handicappede borgers kendskab til og mulighed for udøvelse af egne rettigheder. Herudover var det formålet at yde bistand til kommunalbestyrelserne i deres arbejde med konventionen i relation til den kommunale handicappolitik.

Der blev også nedsat et embedsmandsudvalg, der skulle afdække, hvem der bedst kan varetage opgaven med at fremme, beskytte og overvåge, at gennemførelsen af konventionen finder sted. Og det er på baggrund af deres rapport, at den opgave nu foreslås varetaget af Institut for Menneskerettigheder.

Ved at placere opgaven hos Institut for Menneskerettigheder vil den indgå i sammenhæng med instituttets arbejde med de øvrige menneskerettighedskonventioner og indtænkes i alle instituttets opgaver på menneskerettighedsområdet. Det mener vi er en fornuftig placering af opgaven, og Venstre støtter beslutningsforslaget.

Kl. 14:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er den socialdemokratiske ordfører, og det er fru Yildiz Akdogan.

Kl. 14:55

(Ordfører)

Yildiz Akdogan (S):

Danmark tiltrådte i august sidste år FN's handicapkonvention. Der er ingen tvivl om, at konventionen er det mest markante skridt på vejen mod anerkendelse af personer med handicap som ligeværdige borgere i vores samfund. I forlængelse af konventionen ser vi dog meget gerne, at Danmark ligesom lande som Sverige, Finland og Island tilslutter sig tillægsprotokollen, der sikrer, at konventionen bliver mere forpligtende for de involverede lande.

I Socialdemokratiet ser vi positivt på beslutningsforslaget. Hensigten med forslaget er at fremme gennemførelsen af konventionen. Vi ser ligeledes positivt på den fremlagte struktur, der indebærer, at det bliver Institut for Menneskerettigheder, der skal overvåge implementeringen og fortolkningen af FN's handicapkonvention i Danmark. Generelt er det dog kritisabelt, at der snart 1½ år efter konventionens ikrafttræden ikke er sket mere på området. Regeringen har været alt for passiv i bestræbelserne på at implementere konventionen, og det er ikke imponerende, at vi her 1½ år efter kun skal tage stilling til overvågningsopgaven. Vi så gerne, at der blev udarbejdet en mere konkret handlingsplan for implementeringen af konventionen, så vi sikrer, at mennesker med handicap får den tilværelse, som konventionen lægger op til.

Regeringens ageren på området har generelt ikke været befordrende for personer med handicap. Ud over den førnævnte passivitet i implementeringsprocessen har regeringens kommunale nulvækstpolitik især ramt handicappede mennesker, der oplever, at kommunerne ikke har råd til at give dem de ydelser, de ifølge loven har ret til. Ligeledes har regeringen beskåret compensationen til tabt arbejdsfortjeneste til familier, der selv passer deres handicappede barn. Vi mener, at det skal være slut med at behandle personer med handicap som andenrangsborgere, og vi savner i den grad mere handling fra regeringens side på området.

I forhold til den konkrete opgave, som er omfattet af beslutningsforslaget, nemlig overvågningsopgaven, ser vi som nævnt fordele ved, at det bliver Institut for Menneskerettigheder, der kommer til at løse dele af opgaven, da de har erfaring og også har vist vilje til også at tage mennesker med handicap med i deres vurdering. I samme ombæring er det dog vigtigt at bemærke, at det er en stor opgave at overvåge, beskytte og fremme rettigheder for mennesker med handicap, hvilket stiller store krav til instituttet. Dette indebærer bl.a., at

instituttet sikrer, at al kommunikation og dialog med patientorganisationer foregår, så alle kan deltage.

Vi mener i tråd med Danske Handicaporganisationer, at ministeren skal arbejde på, at bestyrelsen for Institut for Menneskerettigheder også kommer til at indeholde en eller flere repræsentanter fra de organisationer, der repræsenterer personer med handicap. Hvorvidt opgaven kræver flere ressourcer, som Danske Handicaporganisationer fremfører i deres høringssvar, må vi nødvendigvis tage løbende stilling til, efterhånden som vi får erfaring med det arbejde, der bliver udført.

Men når alt det her er sagt, er det også vigtigt at fremhæve, at vi fra Socialdemokratiets side stemmer for beslutningsforslaget. Trods de nævnte bemærkninger er det et skridt i den rigtige retning. Vi håber bare blot, at ministeren tager de bemærkninger, der blev nævnt i talen, til sig.

Kl. 14:58

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det Dansk Folkepartis ordfører, og det er fru Tina Andersen. Undskyld, fru Tina Petersen. Det er ikke sådan med alle de folketingsmedlemmer, man kender. Undskyld.

Kl. 14:58

(Ordfører)

Tina Petersen (DF):

Jeg kan jo så starte med at sige, formanden er tilgivet.

Lad os springe ud i det. Danmark ratificerede den 24. juli 2009 konventionen, som omhandler rettigheder for personer med handicap, og hermed forpligtede man sig til at etablere overvågning af gennemførelse af konventionen. Forpligtelserne indebærer en række tiltag vedrørende den nationale gennemførelse af overvågning. Bl.a., som der står i artikel 33, stk. 2, skal delstaterne opretholde, styrke, udpege eller opstille rammer, herunder, hvor det er mest hensigtsmæssigt, en eller flere uafhængige funktioner, med henblik på at fremme, beskytte og sågar overvåge gennemførelsen af konventionen.

Baggrunden for det fremsatte forslag fra ministeren står i bemærkningerne til B 194, som nogle ganske få af os var med til at behandle den 13. december 2006. Her lagde Dansk Folkeparti ikke skjul på, at vi ønskede en national ordning om, hvorledes vi kunne fremme og overvåge og ikke mindst beskytte de handicappede borgere i Danmark. Efterfølgende nedsatte ministeriet et tværfagligt embedsmandsudvalg bestående af repræsentanter for Socialministeriet, Finansministeriet, Justitsministeriet og Udenrigsministeriet. Konklusionen i dag af den fremlagte rapport fra april 2010 beskriver nøje de krav og muligheder, man har for at handle nationalt.

Med forslaget vælger man, at Center for Ligebehandling af Handicappede skal nedlægges pr. 31. december 2010. En del af medarbejderne fra centeret overføres til Institut for Menneskerettigheder, og dermed styrker man så handicapområdet. Den resterende del af medarbejderne i Center for Ligebehandling af Handicappede udgør så et nyt sekretariat for Det Centrale Handicapråd. Dermed udgør Institut for Menneskerettigheder og Det Centrale Handicapråd sammen med Folketingets Ombudsmand kernen i den her overvågning af gennemførelsen af konventionen i fremtiden. De skal selvfølgelig videreføre det nuværende arbejde med at følge og selvfølgelig overvåge og arbejde med at udvikle og skabe ligebehandling og skabe de rammer, som er med til netop at fremme og beskytte og overvåge FN's handicapkonvention i Danmark.

Dansk Folkeparti kan tilslutte sig det fremsatte forslag.

Kl. 15:01

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til fru Tina Petersen. Så går vi videre i ordførerrækken til SF's ordfører, og det er fru Anne Baastrup.

(Ordfører)

Anne Baastrup (SF):

Jeg skal ikke komme ind på selve beslutningsforslaget. Det har vi jo haft lejlighed til at diskutere løbende. Vi synes, det er en god model, som vi i fællesskab har fundet frem til.

Men jeg synes, diskussionen omkring dette beslutningsforslag, det, at vi nu laver en overvågning af gennemførelsen af FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, må give os alle sammen en anledning til lige at overveje, hvordan det egentlig er, det ligesom går for tiden. Forleden kunne man læse i en avis, hvordan mennesker med handicap bliver overfaldet, får smadret vinduer i deres bil, på alle mulige måder oplever en chikane og en ubehagelig tone, når de er i det åbne rum. Det, der er ved at ske, er simpelt hen så forfærdeligt, at vi må stå sammen om at standse den meget ubehagelige udvikling.

Vi havde i formiddags en deputation i anledning af det lovfor-slag, hvor man skal spare, jeg ved ikke hvor mange hundrede millioner kroner, på dækning af tabt arbejdsfortjeneste til forældre, der får et barn med et handicap, får et barn, der udsættes for en ulykke, får et barn med en alvorlig sygdom. Der fortalte man, at organisationen fik henvendelser fra forældre, der oplevede, at når de var ude at handle med deres barn, blev de mødt med ubehagelige tilråb og beskeden på, at de kunne gå hjem og vugge. Det var meget ubehageligt for de her forældre, som har fået et barn med et handicap.

Hvordan vi får sat en positiv debat i gang, ved jeg ikke helt, men jeg tror, det er frygtelig vigtigt, at de partier, der er aktive her i Folketinget og deltager i den handicappolitiske debat, er på vagt over for den udvikling, der er ved at ske. Derfor må vi jo også se frem til, at den her overvågningsinstitution, som vi nu får lavet omkring handicapkonventionen, er opmærksom på den udvikling, der er ved at ske, og at den i sine beretninger og i sin praksis konstant holder øje med, hvordan tonen er i debatten. Det at få et barn med et handicap er alvorligt nok. Hvis man så oven i købet udsættes for hån og det, der er værre, så hører alt op.

Men vi støtter naturligvis beslutningsforslaget.

Kl. 15:04

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er den konservative ordfører, fru Vivi Kier.

Kl. 15:04

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Fra konservativ side kan jeg fortælle, at vi også støtter det her forslag. Som det er blevet sagt, nedlægges Center for Ligebehandling af Handicappede, en del af centeret omdannes til sekretariat for Det Centrale Handicapråd, og varetagelse af opgaven med at fremme, beskytte og gennemføre handicapkonventionen kommer til at ligge i Institut for Menneskerettigheder.

Fremover er det både Institut for Menneskerettigheder, Det Centrale Handicapråd og Folketingets Ombudsmand, som følger udviklingen, således at FN's konventioner efterleves.

I forlængelse af det, som fru Anne Baastrup lige har sagt, vil jeg gerne sige, at vi som politikere selvfølgelig fortsat skal arbejde videre med den danske handicappolitik. Vi har et ansvar for, at flere handicappede får en uddannelse, at flere handicappede får adgang til arbejdsmarkedet, at tilgængeligheden bliver gjort bedre, at omsorg og pleje er i orden, og selvfølgelig har vi også et ansvar for tonen i den debat, der med jævne mellemrum dukker op; det er noget, vi fortsat skal arbejde med, og det ansvar vedkender jeg mig som konservativ. Vi behøver jo bare tænke tilbage på sommerens debat om hjemmehjælpere i en del af Københavns Kommune, hvor man må sige at

stort set alle landets hjemmehjælpere blev lagt for had. Der har vi også et ansvar for, at vi får talt ordentligt med hinanden om at turde sætte det her tema til debat.

Fra konservativ side tilslutter vi os forslaget.

Kl. 15:06

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det den radikale ordfører, fru Anne Marie Geisler Andersen.

Kl. 15:06

(Ordfører)

Anne Marie Geisler Andersen (RV):

Det her lovforslag er en konsekvens af, at Danmark den 24. juli 2009 ratificerede FN's handicapkonvention, og dermed forpligtede vi os til at etablere en funktion til overvågning af gennemførelsen af konventionen.

Med forslaget giver Folketinget sit samtykke til, at opgaven med at fremme, beskytte og overvåge gennemførelsen af FN's handicapkonvention om rettigheder for personer med handicap varetages af Institut for Menneskerettigheder.

Opgaven med at fremme, beskytte og overvåge implementeringen af handicapkonventionen består bl.a. i at informere om og udforme i menneskerettigheder, forme holdninger, skabe aktivitet på området, rådgive generelt om rettigheder og klagemuligheder, lave udredninger og undersøgelser, gennemgå eksisterende og kommende lovgivning, rådgive regeringen om dennes forpligtelser efter konventionen, lave høringsvar og meget mere.

Ifølge konventionens artikel 33 skal det civile samfund og især mennesker med handicap samt disses organisationer inddrages og deltage fuldt ud i overvågningsprocessen. Dette skal ifølge lovforslaget ske via Det Centrale Handicapråd, hvilket vi undrer os lidt over. Hvorfor skal dette ikke også ligge under Institut for Menneskerettigheder? Måske socialministeren kan opklare det.

Radikale Venstre støtter lovforslaget; høringsvarene er generelt positive. Vi bakker desuden også op om Danske Handicaporganisationers ønske om, at handicaporganisationerne får en fast repræsentant i Institut for Menneskerettigheders bestyrelse, og vi noterer os, at regeringen på baggrund af dette snarest vil ændre lovgrundlaget for Institut for Menneskerettigheder.

Til sidst vil jeg nævne, at vi i Radikale Venstre ser meget frem til, at konventionens indhold for alvor kommer til at afspejle sig i den danske lovgivning. Og i forlængelse af SF's indlæg vil jeg sige, at det jo netop er en af opgaverne for Institut for Menneskerettigheder, at de skal være med til at forme holdninger på området, og det er der mere end nogen sinde brug for.

Kl. 15:08

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det Enhedslistens ordfører, og det er fru Line Barfod.

Kl. 15:08

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

I Enhedslisten er vi selvfølgelig også positive over for forslaget, men ligesom SF's ordfører og andre er vi dybt bekymrede over den udvikling, vi ser i øjeblikket, med hensyn til behandlingen af handicappede. Man er begyndt at have en offentlig debat, hvor man udråber de handicappede til at skulle være dem, der er skyld i, at der mangler penge rundt omkring – det er højst ubehageligt, at man kan finde på at komme frem med en sådan debat – og vi har hørt fra handicappede og deres familier, at det betyder, at de oplever at blive udsat for tilråb på gaden osv. Det burde alle politikere være enige om at få sat en stopper for. Men vi kan godt blive bange for, hvor udviklingen

går hen på handicapområdet, når vi ser lovforslag som f.eks. det, vi har behandlet for nylig, og hvorom vi i dag har haft en række deputationer i Socialudvalget, om, at man, med den begrundelse at man skal spare penge, vil sænke kompensationen til forældre, der påtager sig at gå hjemme og tage sig af deres handicappede barn, så de fremover kommer til at få mindre end dagpenge. Derfor er der altså virkelig behov for, at vi begynder at få nogle forbedringer på det her område i stedet for forringelser. Det ville forhåbentlig også kunne være med til, at man igen behandler handicappede ordentligt.

Med hensyn til selve indholdet i forslaget forstår jeg simpelt hen ikke spørgsmålet om tilgængelighed eller rettere ministerens kommentar i høringsnotatet. Jeg synes, det er fuldt ud relevant at sige, at det sted, hvor man lægger spørgsmålet om ligebehandling af handicappede, skal der også være tilgængelighed for handicappede. Det skal være muligt at komme derhen og komme ind og snakke med dem, der sidder med området. Men så er man da nødt til at sætte nogle penge af til at sikre den tilgængelighed, og så nytter det ikke noget at sige: Jamen vi har et princip om, at alle offentlige bygninger skal være tilgængelige. Det er alle offentlige bygninger ikke – man kan bare se på Folketinget. Derfor mener jeg, at det må være et minimum, at man i hvert fald får sikret, at den ene offentlige bygning, hvor handicappede fremover skal kunne henvende sig, bliver gjort tilgængelig.

Jeg er så lidt usikker på det her med omdannelsen af det tidligere Center for Ligebehandling af Handicappede til nu at være sekretariat for Det Centrale Handicapråd. Jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan få en afklaring af, om man sikrer, at Det Centrale Handicapråd fortsat har den samme uafhængighed som i dag; at de medarbejdere, der bliver overflyttet, ikke kommer til at være underlagt instruktionsbeføjelser fra ministeren, men er sikret en uafhængighed, så Det Centrale Handicapråd fortsat kan være et råd, der kan tage sager op, og som også kan give os den rådgivning, vi som politikere har behov for.

Jeg er også fuldstændig enig med Danske Handicaporganisationer i, at det altså er et problem, at man ikke fra regeringens side laver en plan for, hvordan vi egentlig får implementeret handicapkonventionen, og hvad vi gør for at sikre, at vi lever op til konventionen. Det er noget af det, som jeg mener vi bliver nødt til at arbejde på at få, så vi er sikre på, at vi ikke bare i ord skriver under på en konvention, men rent faktisk også vil leve op til den.

Kl. 15:11

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det socialministeren.

Kl. 15:11

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Lad mig begynde med at sige tak for en meget positiv modtagelse af beslutningsforslaget om, at Institut for Menneskerettigheder får tilagt opgaven med at fremme, beskytte og overvåge gennemførelsen af FN's konvention om rettigheder for personer med handicap.

Jeg vil så lige knytte nogle kommentarer til de bemærkninger om tonen i debatten, der er faldet fra fru Anne Bastrup. Jeg kan ikke være mere enig i, hvor vigtigt det er, at vi sikrer, at der er en god tone i handicapdebatten. Jeg bliver også rigtig ked af det, og det rører mig også meget dybt, når jeg hører eksempler på, at personer med handicap har prøvet at blive stoppet på gaden og har fået tilråb. Det er vores ansvar som politikere at være med til at bane vejen for, at der er en ordentlig og en god tone i debatten, og jeg er glad for at høre, at fru Anne Bastrup også har stort fokus på det. Vi må alle sammen samles om at sørge for, at tonen bliver ordentlig, for vi skal behandle alle med respekt og ordentlighed i det her samfund.

Der kom så nogle bemærkninger fra fru Anne Marie Geisler Andersen om at inddrage handicaporganisationerne i den her overvågningsopgave. Det, der kan siges med hensyn til det her beslutnings-

forslag, er, at vi ikke med beslutningsforslag kan inddrage Danske Handicaporganisationer i bestyrelsen for Institut for Menneskerettigheder. Det er noget, vi bliver nødt til at løse, efter vi har vedtaget dette beslutningsforslag, ved at vi går ind og ændrer lovgrundlaget for instituttet. Men det er noget, vi må se på, efter vi har fået vedtaget det her beslutningsforslag.

Baggrunden, for at vi har fremsat beslutningsforslaget, er, at Danmark i sommeren 2009 ratificerede FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. Ifølge konventionen skal der nemlig etableres en funktion til overvågning af gennemførelsen af konventionen. Jeg mener, at det er en rigtig beslutning at placere opgaven i Institut for Menneskerettigheder. Det betyder også, at Danmark lever op til FN's anbefalinger om at bruge et nationalt menneskerettighedsinstitut, hvis et sådant findes. Institut for Menneskerettigheder fungerer i en dansk sammenhæng som et nationalt menneskerettighedsinstitut, og instituttet er tillige akkrediteret i henhold til Parisprincipperne, som først og fremmest skal sikre instituttets uafhængighed.

Samtidig med at vi placerer opgaven i Institut for Menneskerettigheder, styrker vi instituttet på handicapområdet, ved at det nuværende Center for Ligebehandling af Handicappede opdeles, således at cirka halvdelen af medarbejderne i centeret overføres til Institut for Menneskerettigheder. Den anden halvdel af medarbejderne overføres til et nyt sekretariat for Det Centrale Handicapråd, som får en vigtig rolle som dialogforum. Institut for Menneskerettigheder, Det Centrale Handicapråd og Folketingets Ombudsmand kommer herefter sammen til at udgøre rammerne for at fremme, beskytte og overvåge gennemførelsen af FN's handicapkonvention.

Endelig kan jeg oplyse, at der i den indgåede satspulje for 2011 er enighed om at afsætte midler til en styrkelse af overvågningsindsatsen i Institut for Menneskerettigheder samt Det Centrale Handicapråds virksomhed.

Lad mig her til slut sige, at jeg også ser meget frem til udvalgsbehandlingen af forslaget, og jeg kan give tilsagn om, at vi fra Socialministeriets side vil bidrage til en god og grundig udvalgsbehandling.

Kl. 15:15

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til socialministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

10) 1. behandling af lovforslag nr. L 44:

Forslag til postlov.

Af transportministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsættelse 27.10.2010. (Omtrykt)).

Kl. 15:15

Forhandling

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Forhandlingerne er åbnet. Den første, der får ordet, er Venstres ordfører, og det er hr. Kristian Pihl Lorentzen.

(Ordfører)

Kristian Pihl Lorentzen (V):

I forbindelse med postomdelingen i Danmark har Venstre følgende tre overordnede mål: For det første at vi ubetinget sikrer en fortsat landsdækkende postbefordring af god kvalitet til enhedstakster i kraft af befordringspligten, for det andet at vi sikrer et åbent, velfungerende og konkurrencebaseret postmarked i forbindelse med gennemførelsen af EU's tredje postdirektiv, og for det tredje at vi håndterer udfordringen med den kraftigt dalende brevmængde i Danmark.

Med dette forslag til postlov opfylder vi lige netop disse tre mål. Lovforslaget er baseret på en bred politisk aftale fra maj i år, en aftale, hvor partierne tog ansvar for at sikre en god postservice på land og i by, samtidig med at vi netop tager højde for den kraftigt dalende brevmængde. Teknologiens landvindinger kan nu for alvor mærkes på postmarkedet. Elektronisk post, sms og mms erstatter almindelige breve i stor stil. Det er positivt, at vi i Danmark også udnytter de nye muligheder for effektiv og hurtig kommunikation, men det betyder en kraftigt faldende brevmængde, og det presser naturligvis Post Danmarks økonomi. Det er vi nødt til at forholde os til her i Folketinget, idet vi ubetinget vil bevare den udgiftskrævende befordringspligt, der jo er central for sammenhængskraften i vort land. Og det skal ske, uden at posten skal på finansloven med store udgiftsposter hvert eneste år. De penge kan vi bruge til andre gode formål.

Med dette lovforslag sikrer vi en god landsdækkende postbefordring, samtidig med at Post Danmark sikres en robust økonomi i årene frem som den befordringspligtige virksomhed. Desuden skaber vi nu ens vilkår for alle postmodtagere. Eksempelvis sikres det, at alle borgere, der ikke selv er i stand til at afhente deres post i brevkassen, kan få posten leveret direkte til døren uafhængigt af alder og boligform. Et andet eksempel er, at der fra 1. januar 2012 er krav om placering af postkasse i skel for alle parcelhuse og villaer, også dem, der er opført før 1973. For landejendomme skal postkassen fremover placeres i det naturlige skel til ejendommen, dog maksimalt 50 m fra stuehuset.

For at få økonomien til at hænge sammen i lyset af den kraftigt dalende brevmængde har det været nødvendigt at tillade en højere porto, der er i bedre harmoni med de reelle omkostninger ved udbringningen. For et såkaldt A-brev, der omdeles fra dag til dag, stiger portoen fra 5,50 kr. til 8 kr. Til gengæld bliver det nemmere at sende B-breve, der fordeles inden for 2-3 dage. I dag kan B-breve kun sendes fra posthuset, men fremover kan de puttes i postkasserne landet over. Der forudser jeg, at rigtig mange vil benytte sig af B-brevene fremover, fordi portoen jo er markant lavere, nemlig 6 kr.

Portostigninger er absolut ikke Venstres livret, men vi er og bliver nødt til at sikre det økonomiske grundlag for at bevare befordringspligten i hele landet. Venstre hilser det meget velkommen, at vi med lovforslaget bryder med det monopol, som Post Danmark hidtil har haft på fordeling af breve op til 50 g. Den fulde åbning af markedet giver nye konkurrerende postvirksomheder mulighed for at komme på banen, hvorved der kan skabes en sund konkurrence til gavn for borgere og virksomheder. Vi kan nu se frem til et mere dynamisk postmarked, hvor servicen i højere grad tilpasser sig postbrugernes behov og ønsker.

Sammenfattende er der tale om et godt lovforslag, der glædeligvis er baseret på en bred politisk aftale mellem de fleste af Folketingets partier.

Kl. 15:20

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er foreløbig to korte bemærkninger. Først er det hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Det her er jo det sidste led i en omfattende liberalisering af posten i Danmark. Jeg er sikker på, at hr. Kristian Pihl Lorentzen vil være enig med mig i, at formålet med at liberalisere – i hvert fald i Vestsres udgave – er at gøre, at ting bliver bedre og billigere.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Kristian Pihl Lorentzen, hvordan han synes, det er gået, når vi snakker om post. Tror hr. Kristian Pihl Lorentzen, at de mennesker, der benytter sig af det danske postvæsen, mener, at der de sidste 10 år er sket klare forbedringer af servicen, og at det f.eks. er blevet billigere at sende breve?

Kl. 15:20

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:20

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Nej, det er desværre ikke blevet billigere at sende breve, men nu har brevene jo også været omfattet af et monopol, så det var et dårligt eksempel. Vi kan derimod se på pakkeområdet, at der jo dér er en god og sund konkurrence imellem f.eks. postvæsenet og fragtmænd osv., så der har vi et velfungerende frit marked. Men for brevenes vedkommende er det rigtigt, det er blevet langt dyrere at sende et brev. Det er selvfølgelig en kedelig udvikling, men det bunder jo netop i, at brevmængden er dalet kraftigt med 3-4 pct. om året. Det er et meget kraftigt fald, og i 2009 så vi et direkte dyk, hvor brevmængden faldt med 10 pct., selvfølgelig også under indtryk af den globale finanskrisen.

Så det er rigtigt, at brevene ikke er blevet billigere at sende, men det er der en god forklaring på. Nu får vi så lukket op for en konkurrence, også på brevområdet.

Kl. 15:20

Kl. 15:21

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 15:21

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå på hr. Kristian Pihl Lorentzen, at han er enig med mig i, at hvis man ser på den service, som brugerne af Post Danmark har oplevet de sidste 10-15 år, så har været tale om en systematisk forringelse. Priserne er også steget, men jeg kan forstå på hr. Kristian Pihl Lorentzen, at nu, når brevposten bliver liberaliseret, så vil det blive bedre. Jeg forstår det bare ikke, for hvis jeg læser bemærkningerne til lovforslaget, er der ingen antydninger af, at det skulle blive billigere at sende breve i Danmark fremover, tværtimod er der meget, meget voldsomme prisstigninger.

Så realiteten er, at vi her har et interessant eksempel på en liberalisering, der har ført til dårligere service, og at tingene er blevet meget, meget dyrere.

Kl. 15:22

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:22

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Det, hr. Per Clausen også er nødt til at forholde sig til, er, at der er klart færre breve, og det står jo klart, at hvis man skal fordele udgifterne på langt færre breve, bliver omkostningen pr. brev jo højere. Det er jo den virkelighed, vi står midt i.

Men det, der er utrolig vigtigt, og det, vi har gjort med den her aftale, er, at vi definerer befodringspligten, så danskerne er sikre på, hvilken service de har krav på, f.eks. med hensyn til, hvor postkas-

serne skal stå, hvor langt der må være til et posthus og et postbetjeningssted osv. Det går vi ind og sikrer med befodringspligten, og det er et vigtigt politisk ansvar, som vi har taget på os med postloven.

Så er det klart, at vi er nødt til at få økonomien til at hænge sammen og tage ansvar for det. Det har desværre affødt, at vi får portostigninger.

Kl. 15:23

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra fru Malene Søgaard-Andersen.

Kl. 15:23

Malene Søgaard-Andersen (SF):

Tak for det. Nu nævner hr. Kristian Pihl Lorentzen jo selv det her med at få bragt posten til døren, og at det bliver gældende for alle personer, som har en funktionsnedsættelse eller et handicap. Det er jo rigtig positivt, men jeg vil bare gerne lige høre, hvordan hr. Kristian Pihl Lorentzen forholder sig til, at det altså kun gælder den post, der er adresseret, og ikke den post, der er uadresseret.

Kl. 15:23

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:23

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jamen det er klart, at der, hvor vi går ind med en befodringspligt, er for den adresserede post. Med hensyn til den uadresserede post er der mange aktører på området, og derfor kan vi jo ikke gå ind med en lovgivning og give garantier på det område. Det ligger simpelt hen i befodringspligten.

Kl. 15:23

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Malene Søgaard-Andersen.

Kl. 15:23

Malene Søgaard-Andersen (SF):

Tak for det. Men så undrer det mig lidt, for Post Danmark skriver faktisk i deres høringsvar, at de finder det meget uheldigt, at det ikke også gælder uadresseret post. Jeg tænker da også, at det er meget mærkeligt, at fru Jørgensen med et bevægelseshandicap godt kan få leveret brevet fra banken til døren, men hun kan ikke få leveret telefonbogen til døren. Har hr. Kristian Pihl Lorentzen tænkt sig at gøre noget for, at det kan blive ændret, eftersom Post Danmark også finder det uheldigt.

Kl. 15:24

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:24

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg synes, det er en af de ting, som vi skal prøve at kigge på under udvalgsbehandlingen. Nu har vi jo førstebehandling i dag, så lad os kigge på det, og hvis SF for en gang skyld har fået en god idé, er vi klar til at kigge på den. Så det er vi med på at kigge på under udvalgsbehandlingen.

Kl. 15:24

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste er hr. Jens Christian Lund som ordfører for Socialdemokraterne.

Kl. 15:24

Kl. 15:29

(Ordfører)

Jens Christian Lund (S):

Da den ordfører, der normalt er ordfører på postområdet, er fraværende, vil jeg læse hans ordførertale op.

Postmængden i Danmark har oplevet et markant fald. Alene i de seneste måneder, som vi har opgørelser fra, var faldet dramatisk: 18,3 pct. i maj, 15,4 pct. i juni, 9,2 pct. i juli, 9,5 pct. i august og 12,4 pct. i september. Men årsagen til faldet på brevmarkedet skyldes ikke kun den økonomiske krise. Det er en udvikling, der ikke mindst drives af den teknologiske udvikling. Den omfattende digitalisering har netop gjort det billigere, hurtigere og nemmere at være borger og erhvervsdrivende her i landet. Danmark er et foregangsland for digital kommunikation mellem borgerne og det offentlige, og det betyder også, at vi sender meget lidt post til hinanden.

Udviklingen vil fortsætte, der vil fortsat være et fald i brevmarkedet. Derfor stod vi med udfordringen mellem enten at foretage de svære ændringer, der nu ligger foran os med det foreliggende lovforslag, eller at lave dramatiske serviceforringelser til ulempe for især de samfund, der ligger uden for byerne, og det vil vi ikke. Der er med andre ord ikke nogen lette løsninger for posten i Danmark.

Med det foreliggende lovforslag vil taksterne nemlig stige, da de nu vil blive fastsat ud fra, hvad det rent faktisk koster at bringe posten ud. I de nuværende takster er der nemlig ikke dækning for omkostninger forbundet med omdeling fra dag til dag. Portoen for det nuværende A-brev, der omdeles fra dag til dag, vil derfor stige. Socialdemokraterne erkender derfor blankt: Ja, det ville være meget lettere ikke at lægge navn til den beslutning, der betyder en stigning af portoen. Men at sikre post til hele landet er en udfordring, vi gerne vil tage på os hos Socialdemokraterne, hvorfor det endelige lovforslag bærer vores fingeraftryk.

Forbrugerne vil få nemmere adgang til at sende de mindre omkostningsfulde B-breve, som vil kunne lægges direkte i postkassen og leveres inden for 2-3 dage. På den måde sikres et reelt og prisbilligt alternativ for almindelige forbrugere og små virksomheder m.v. I Socialdemokratiet vil vi også sikre, at alle dele af landet fortsat sikres god postbetjening. Derfor må der eksempelvis ikke blive længere til et postbetjeningssted i provinsen. For posten skal jo som bekendt ud, og havde vi indrettet os sådan, at nye virksomheder ville kunne skumme fløden på de mest lukrative dele af markedet, ville det gå ud over det, der af nogen uskønt kaldes for Udkantsdanmark.

Ved at indføre en udligningsfond garanteres det, at nye aktører på postmarkedet i forhold til deres størrelse skal bidrage til at sikre, at alle i Danmark kan modtage post. Den måde, implementeringen af postdirektivet nu gennemføres på i Danmark, betyder altså, at vi afbøder den risiko, der kunne være ved, at andre aktører på postmarkedet ville kunne skumme fløden der, hvor der var mest post at udbringe. Men vi må også sige, at de kraftigt faldende postmarkeder verden over understreger, at den liberalistiske tankegang, der ligger bag EU's postdirektiv, er forfæjlet og gammeldags. Fremtidens udfordring bliver at udvikle posten, f.eks. ved at understøtte dag til dag-levering af fysiske varer købt via fjernhandel.

Min nedgangen i postmængden er desværre et ubehageligt faktum for de mange medarbejdere i Post Danmark, der gør et forbilledt arbejde. Der vil være medarbejdere, der skal forlade Post Danmark, og derfor har det været helt afgørende for Socialdemokraterne, at vi sikrer disse medarbejdere bedst muligt, hvad angår videre- og efteruddannelse. Dette spørgsmål var faktisk kernespørgsmålet for Socialdemokraterne i forhandlingerne.

Vi vil i det kommende udvalgsarbejde naturligvis gennemgå alle de kompetente høringssvar, der er afgivet for at kvalificere dette lovforslag, men vi vil kunne støtte de intentioner, der ligger i forslaget.

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er så er Dansk Folkepartis ordfører, og det er hr. Kim Christiansen.

Kl. 15:29

(Ordfører)

Kim Christiansen (DF):

Den 27. maj 2010 indgik regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre en politisk aftale om den fremtidige postlovgivning. En del af den aftale er dikteret af EU, som så meget andet, vi foretager os i denne sal – og det er i det her tilfælde liberaliseringen af postmarkedet. Med liberaliseringen afskaffes Post Danmarks monopol på små forsendelser. Og selv om man kan sige, at DF generelt ikke bryder sig om implementeringen af EU-direktiver, er vi nok også nået til en erkendelse af, at den her liberalisering var uundgåelig, så derfor har opgaven for Dansk Folkeparti bestået i at afbøde de værste tænkelige konsekvenser for borgerne.

Det har været vigtigt at bevare befordringspligten, som andre har været inde på, således at danskerne i alle dele af Danmark stadig væk kan få deres post 6 dage om ugen – også selv om der skulle komme andre udbydere end Post Danmark. For at sikre befordringspligten har vi jo netop etableret en udligningsfond, som aktørerne skal indbetale til, så skulle der blive helt urimelige økonomiske konsekvenser af at bære befordringspligten, har man altså en økonomisk buffer, så man kan kompensere for dette. I øvrigt er Post Danmark pålagt befordringspligten frem til 2013.

Et andet punkt, der har været diskuteret meget, har været det her med de ældres ret til at få posten til døren, og der synes jeg faktisk vi måske har lavet en lille forbedring, for nu er det ikke alene et alderskriterium, der afgør, om man kan få sin post til døren, nu handler det ene og alene om, hvorvidt man selv er i stand til at hente den nede på gaden. Er man ikke det, kan man altså få post bragt til døren, også selv om man kun skulle være 58 år. Så det er et af de steder, hvor jeg synes vi har opnået noget fornuftigt med hensyn til befordringspligten.

I lovforslaget gives der mulighed for, at postvirksomhederne kan oprette og anvende modtagerdatabaser via oplysninger fra cpr-registret. I høringssvarene kan vi så også se, at der er rejst kritik af formen og tilgængeligheden af disse modtagerdatabaser fra bl.a. distributører af ugeaviser og reklamer. Det problem synes jeg vi skulle få kigget på i forbindelse med udvalgsbehandlingen, sådan at loven ikke på nogen måde kommer til at virke konkurrenceforvridende.

Dansk Folkeparti ønsker også, at vi i udvalgsbehandlingen får belyst, hvem der skal betale til udligningsfonden. Der synes jeg også det af høringssvarene fremgår meget tydeligt, at nogle i hvert fald er meget stærkt bekymrede for, om det her kan pålægge enkelte virksomheder, som måske ikke har så meget med befordringspligten at gøre, nogle unødige omkostninger. Det er vi selvfølgelig nødt til at have skabt fuldstændig klarhed over, inden vi når til tredjebehandlingen. Men Dansk Folkeparti går positivt ind i arbejdet og er jo selvfølgelig stadig væk en del af postaftalen.

Kl. 15:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren.

Var der en kort bemærkning? Det var der, det havde jeg overset. Vi starter lige næsten forfra. (*Kim Christiansen (DF)*: Jeg stiger gerne op på talerstolen igen).

Der er en kort bemærkning fra fru Malene Søgaard-Andersen.

Kl. 15:32

Malene Søgaard-Andersen (SF):

Tak for det – bedre sent end aldrig.

Jeg vil bare gerne lige høre hr. Kim Christiansen: Der bliver sagt, at Dansk Folkeparti har forsøgt at undgå de værste tænkelige konsekvenser for borgerne, og det er jo en fin, nobel tanke. Men jeg tænker bare, om Dansk Folkeparti ikke tænker, at det er en stor omvæltning for den handicappede borger, som ikke kan anvende it og dermed internet, og som så lige pludselig kommer til at være tvunget til at benytte sig af breve med den her meget, meget dyre porto.

Kl. 15:33

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:33

Kim Christiansen (DF):

Portostigningen er et problem. Det, jeg sagde i min ordførertale, var, at det har ligget os meget på sinde i Dansk Folkeparti at være med til at modvirke de værste konsekvenser af det her. Det betyder så samtidig også, at vi trods alt er gået med ind og har taget et medansvar – modsat Socialistisk Folkeparti. Det er jo nemt at sidde her i salen og kritisere alt det, der bliver lavet, når man ikke tager et medansvar for tingene.

Det er klart, at ligesom spørgerens vederlag løbende stiger, stiger portoen altså også løbende. Der har vi så er åbnet op for nogle andre muligheder, nemlig B-breve. Dem kan man i dag putte i postkassen; det kunne man ikke førhen, da skulle de afleveres på posthuset. Så det giver nogle muligheder for stadig væk at sende breve til en fornuftig pris. Men det er klart, at med det faldende marked, som andre har været inde på, er vi altså nødt til at betale noget mere for den vare, der skal leveres, hvis vi skal sikre, at også folk på Læsø og Anholt og Bornholm får post.

Kl. 15:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Malene Søgaard-Andersen.

Kl. 15:34

Malene Søgaard-Andersen (SF):

Tak for svaret. Selvfølgelig er det rigtig flot af Dansk Folkeparti at gå ind og tage ansvar, og det ville SF faktisk også gerne, men vi kunne nærmest ikke få lov til at være en del af forliget, har jeg ladet mig fortælle – nu var det jo ikke mig, der forhandlede for SF på det tidspunkt.

Men tilbage til spørgsmålet: Jeg synes, det er meget alvorligt, at man faktisk pålægger nogle dele af samfundet nogle meget store udgifter. Hvad er hr. Kim Christiansens holdning til det? Er det ikke hr. Kim Christiansens holdning, at det er uretfærdigt for de her borgere, som ikke kan benytte f.eks. internet som alle os andre?

Kl. 15:35

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:35

Kim Christiansen (DF):

Det er jo at skyde gråspurve med kanoner. Jeg ved ikke, hvor mange breve det enkelte menneske sender om året, men det findes der simpelt hen nogle statistikker på. Hvis man siger, at prisen på at sende et brev er steget med 1 kr., hvis man går over til B-breve, så kan det da godt være, at udgiften er steget med 30 kr. på et år. Det synes jeg altså ikke er nogen større ulykke. Der synes jeg, at vi har langt, langt større problemer i Kongeriget Danmark, vi bør tage fat på.

Med hensyn til at SF ikke kunne komme med i forliget, vil jeg sige, at det så da er godt, at SF nu i hvert fald har muligheden for så at stemme for forslaget.

Kl. 15:35

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der ikke flere korte bemærkninger, nej. Så går vi videre i ordførerrækken, og det er netop fru Malene Søgaard-Andersen som ordfører for SF.

Kl. 15:36

(Ordfører)

Malene Søgaard-Andersen (SF):

Tak for det. Lovforslaget, som vi førstebehandler her i dag, har egentlig den primære grund at sikre, at Danmark lever op til EU's tredje postdirektiv om fuld liberalisering af postmarkedet. I medierne har der allerede nu været en del skrivelser omkring den nye postlov, og det har altså ikke kun været positive ting, der er kommet fra avisernes spalter.

Jeg har et eksempel med her i dag, som kommer fra Jyllands-Posten den 9. november i år, og her beskriver journalisten postlovens konsekvenser for en ganske almindelig familie. Jeg citerer:

»Hvis familien Jensen i Holstebro efter den 1. april næste år har glemt, at Moster Oda i Hillerød har fødselsdag, og først dagen før får sendt det obligatoriske kort, må der investeres 8 kr. i frimærker. I dag er prisen for at sende samme kort 5,50 kr.«

Det kan måske godt virke lidt banalt, og det kan godt være, at det virker, som om det er langt væk fra virkelighedens verden, men hjemme i min lille familie kunne det faktisk godt ske, at vi ikke fik planlagt det sådan, at vi 3 dage i forvejen kunne få sendt det her famøse postkort.

Bare lige for en god ordens skyld vil jeg, som nogle af de andre ordførere også har gjort, lige ridse sammenhængene op.

Som det er i dag, skal prisen på porto godkendes, og hvis det her forslag til postlov, som det er fremsat, bliver vedtaget, så skal portoen ikke godkendes for A-post. Det betyder, at Post Danmark selv må bestemme, hvor meget det skal koste at sende det her famøse postkort til moster Oda i Hillerød. Grunden til, at det lige nøjagtig er prisen på A- og B-post, der kommer til at stige, er, at det jo er blevet dyrere for Post Danmark at håndtere de her breve. SF vil gerne have, at transportministeren forholder sig til, hvilke konsekvenser sådanne prisstigninger vil kunne få for henholdsvis en ganske almindelig familie på fire som beskrevet i Jyllands-Posten og for pensionisten på 81 år uden adgang til internettet.

Jeg vil for en god ordens skyld lige nævne, at det altså ikke kun er SF og Jyllands-Posten, der har bidt mærke i denne prisstigning. Ja, der er jo også en del ordførere her i salen i dag, der har lagt mærke til det. Der er også en del høringsparter, der har kommenteret det. F.eks. nævner Danske Handicaporganisationer i sit høringssvar, at der er en gruppe handicappede, som prisstigningen vil ramme meget hårdt, og det er de handicappede, som ikke har mulighed for at benytte f.eks. internettet. SF vil gerne vide, hvordan transportministeren forholder sig til den problematik, at prisstigningerne på porto kommer til at ramme nogle grupper i samfundet meget hårdt, og om høringssvarene, der er kommet, vil kunne føre til en ændring af lovforslaget på dette punkt.

Postloven sikrer, at Post Danmark opretholder sin befordringspligt frem til 2013. Det finder vi i SF meget positivt. For os er det også positivt, at der indføres en udligningsordning, som alle aktører på postmarkedet skal betale til, som kan bruges, hvis befordringspligten rammer Post Danmark økonomisk hårdt.

Nu, hvor vi er ved det positive, vil jeg da også nævne, at SF finder det positivt, at nej tak til reklamer-ordningen er blevet indskrevet i loven.

En anden ændring, som loven indfører, er, at postkassen skal opsættes helt ude ved vejen, helt ude ved skel, for at det skal blive lettere for den befordringspligtige, i det her tilfælde Post Danmark, at aflevere posten, og det er jo egentlig i sig selv også positivt.

Loven viderefører også den ordning, at man får posten bragt til døren, hvis man visiteres til denne ordning. Visitationen skal foretages af kommunen. KL skriver i sit høringssvar, at det kan have store administrative konsekvenser for kommunerne, især fordi, som tidligere ordførere også har nævnt, reglerne udvides til at omfatte alle borgere uanset alder og uanset handicap og også ligeegyldigt, hvor gammel ens bolig er, og det var jo tidligere afgørende. KL forventer derfor, at lovforslaget kommer i en såkaldt DUT-høring. SF vil gerne have, at transportministeren forholder sig til KL's kommentarer og deres forventning omkring denne høring.

Ordningsen med, at posten bliver bragt til døren, er der endnu en problematik omkring, som bliver belyst i høringssvarene, denne gang af Ældre Sagen, der beskriver det uhensigtsmæssige i, at uadresseret post ikke bliver bragt til døren. Det vil altså sige, at den, der er visiteret til ordningen, ikke kan få reklamer, telefonbøger og uadresserede magasiner bragt til døren. SF synes, at det er meget uheldigt, og vi vil gerne have, at transportministeren vurderer mulighederne for at tilpasse loven, så der bliver taget højde for denne problematik.

Lovforslaget giver faktisk også mulighed for geografisk differentierede portopriser på bl.a. dagblade, og det kan jo have en rigtig uheldig virkning, f.eks. i forhold til Udkantsdanmark. SF vil gerne vide, hvordan transportministeren har tænkt Udkantsdanmark ind i denne del af lovforslaget samt en vurdering af, hvilke konsekvenser lovforslaget kan få for denne del af Danmark.

SF forholder sig jo så selvsagt ikke positivt til lovforslaget, men vi vil afvente udvalgsbehandlingen, før vi træffer den endelige beslutning.

KL 15:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er den konservative ordfører, og det er fru Henriette Kjær.

KL 15:42

(Ordfører)

Henriette Kjær (KF):

Som flere ordførere har nævnt, behandler vi jo det her lovforslag, dels fordi vi har oplevet en dalende postmængde gennem de seneste år og dermed færre penge i postens kasse, dels fordi vi skal liberalisere posten, som vi er blevet enige om i EU, og det kan der også være meget fornuft i, sådan at man lukker op for konkurrence på det her område. Men det er klart, at vi, når vi kan se, at der kommer en dalende postmængde, også bliver nødt til at ændre på servicen, for den bliver selvfølgelig påvirket af, at der er færre penge at bruge.

Flere ordførere har også nævnt nogle af de ændringer, der vil ske i form af højere porto for at sende et almindeligt brev og et B-brev, der så dog bliver nemmere at sende for almindelige postkunder, ligesom det også bliver pligtigt at stille sin postkasse ude ved skellet for dem med huse og villaer, der er bygget før 1973. Årsagen til den her ændring er jo, at det på den måde bliver meget nemmere for postbuddet at få afleveret posten. Man kan sige sig selv, at hvis postbuddet skal stille cyklen eller knallerten eller parkere bilen, gå ind ad en længere havegang og bukke sig ned for at levere posten i en brevkasse, så tager det sin tid, og derfor er den her ændring faktisk utrolig effektiv og god. Det gælder både i forhold til den tid, posten bruger på at levere breve, og fordi den er med til at sikre et bedre arbejdsmiljø. Huse, der er bygget efter 1973, er jo allerede omfattet af de her regler, ligesom lejligheder har fået fælles postkassesystemer i indgangspartierne.

Det er vigtigt at holde sig for øje, at gangbesværede naturligvis kan få bragt posten direkte til døren, og der arbejdes på en ordning, der er smartere end den nuværende, hvor vi har et mærkat, der hedder »Post til døren«, som man kan sætte på sin postkasse. Det vil så blive erstattet af en løsning, der ikke er synlig, sådan at folk med

skumle bagtanker såsom tyve og andre, der vil ind og benytte sig af, at der er svage mennesker, på den måde ikke kan lure af, hvem der er nemme ofre.

Lovforslaget handler jo også om, at postmarkedet skal liberaliseres og konkurrenceudsættes, og vi Konservative ser gerne, at der kommer konkurrence på det her område og måske dermed også nogle bedre løsninger for postkunderne. Men det kræver, at man er parat til at påtage sig befordringspligten, som jo betyder, at alle skal have post 6 dage om ugen, uanset om postkunderne bor i København K eller på Læsø. Så det bliver selvfølgelig en stor opgave at løfte. Der er dog mulighed for at prøve sig af som virksomhed, der vil ind at konkurrere med posten ved at udvælge sig et mindre distrikt, men det betyder jo så, at man skal betale til den udligningsfond, der bliver lavet, så man dermed er med til at bidrage til, at der også kan blive delt post ud i tyndtbefolkede egne, hvor der ikke er så store gevinster at hente, men hvor det faktisk kan være en udgift at komme af med brevene.

Så at lave både liberaliseringen og at lave de tilpasninger, der er nødvendige, for at posten kan hvile i sig selv, så der ikke skal gives statsstøtte, har ikke været ubetinget nemt, men jeg vil gerne sige tak til de af mine kolleger, der er en del af postforliget. Det er jo aldrig populært at skære ned på servicen, men det har været nødvendigt i det her tilfælde, og jeg synes, vi er landet meget fornuftigt, så vi Konservative kan naturligvis stemme for lovforslaget her.

KL 15:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra fru Malene Søgaard-Andersen.

KL 15:46

Malene Søgaard-Andersen (SF):

Det er jo ved at blive en tradition det her. Jeg er jo nok ikke den eneste, der har læst Jyllands-Posten i dag, hvor fru Henriette Kjær er citeret for at sige, at hun vil se på den her udligningsfond i forhold til private pakkepostfirmaer, som kan blive ramt hårdt økonomisk. Jeg vil gerne lige her i salen have fru Henriette Kjærs kommentar til, hvordan hun har tænkt sig at vi skal arbejde videre med den del af lovforslaget.

KL 15:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

KL 15:46

Henriette Kjær (KF):

Jeg har selvfølgelig tænkt mig at drøfte sagen med transportministeren og høre, hvilke konsekvenser det her eventuelt kan få for de virksomheder, der i dag bringer pakker ud. Der er jo en god, fri konkurrence, som det ser ud lige nu, og den skulle vi nødig ødelægge. Vi skal selvfølgelig sikre os, at de kan blive ved med at konkurrere og have en sund konkurrence på det område og ikke pludselig skal betale en masse penge til en udligningsfond. Sådan som jeg har hørt det, er det på ingen måde heller aktuelt, men vi skal da lige sikre os, at den fri konkurrence kan fortsætte.

KL 15:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Malene Søgaard-Andersen.

KL 15:47

Malene Søgaard-Andersen (SF):

Tak. Jeg synes faktisk, det er rigtig aktuelt. Jeg ved ikke helt, om det var en kommentar til, at det ikke står i lovforslaget. Men der står faktisk i § 19, stk. 2, at postvirksomheder, der ikke er pålagt befor-

dringspligten, og som skal tilbyde en eller flere af de i § 3, stk. 15, nr. 1 eller 3, anførte tjenester eller ydelser, yder et økonomisk bidrag til udligningsfonden, og det er bl.a. pakkepostfirmaer.

Betyder det så, at fru Henriette Kjær vil komme med et ændringsforslag til den her lovgivning?

Kl. 15:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:47

Henriette Kjær (KF):

Nej, det vil jeg naturligvis ikke. Og når jeg siger, at det ikke er aktuelt, er det, fordi det ikke bliver sådan, når den her lov træder i kraft, at man vil opkræve et gebyr til udligningsfonden fra de her pakkefirmaer. Sådan er det ikke ment.

Det er jo sådan i dag, at mængden af pakkepost, der bliver sendt rundt i Danmark, er stigende. Vi bestiller flere og flere varer over internettet, og vi sender flere og flere ting til hinanden, og derfor oplever posten også, at de får flere og flere pakker, der skal sendes rundt, ligesom de private firma har flere og flere pakker at køre med. Derfor er det på ingen måde aktuelt. Hvis der en dag skulle komme den situation, hvor der vil være meget få pakker, præcis ligesom vi nu har meget få breve, skal vi til at diskutere, om der skal indbetales til udligningsfonden.

Kl. 15:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Så er det den radikale ordfører, og det er fru Erika Lorentsen.

Kl. 15:48

(Ordfører)

Erika Lorentsen (RV):

Jeg kan tilslutte mig mange af de positive bemærkninger, der har været om den nye postlov. I Det Radikale Venstre har vi været med til at forhandle lovforslaget på plads, og derfor er vi selvfølgelig også som udgangspunkt positive over for det. Vi vil kigge meget grundigt på alle høringssvarene og se på, hvor der kan indarbejdes nogle ændringer, som kan forbedre lovforslaget, og vi vil selvfølgelig gå åbent ind i det arbejde i udvalgsbehandlingen.

Kl. 15:49

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Per Clausen som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 15:49

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Jeg må indrømme, at jeg er en lille smule skuffet over den fuldstændige mangel på begejstring, der er fra de borgerlige ordføreres side, og jeg er dybt forundret over, at Liberal Alliance ikke er her i dag, for i dag kan man da møde op og konstatere, at liberalisering virkelig er lykkedes på et område. Vi står med en total liberalisering af posten i Danmark, og det burde da være en festdag for alle liberalister i det her Folketing, for nu vil vi jo for alvor kunne se, hvordan man har ret, nemlig at liberalisering fører til langt, langt bedre service og lavere priser. Det er jo den historie, vi altid hører.

Af en eller anden grund må man vel konstatere, at begejstringsudbruddene har været forholdsvis spagfærdige, og at de, der burde være allermost begejstrede, af fornuftige grunde har undladt at møde op her i dag, fordi det måske ville være vanskeligt at bruge denne sag som en forklaring på, at liberalisering er noget rigtig godt. Til gengæld holdt den socialdemokratiske ordfører en rigtig god og præ-

cis tale, da han sagde, at det her er noget rigtig skidt – ikke selve lovforslaget, for det har han jo selv været med til at lave, så det måtte han selvfølgelig tale relativt pænt om – men hele denne tankegang om, at EU har gennemført en liberalisering af posten i hele Europa, og at vi så også vil gennemføre den i Danmark. Det er en rigtig, rigtig dårlig liberalistisk idé, og jeg er helt enig med den socialdemokratiske ordfører i, at sådan er det.

Realiteten er jo, at hvis man spørger danskerne, om de vil nævne et rigtig godt eksempel på et område, hvor det er gået støt tilbage, og hvor det hele tiden bliver rigtig, rigtig meget dyrere, kan jeg garantere for, at så skal man ikke spørge ret mange, før posten topper op som det bedste eksempel, man kan nævne på det. Kendsgerningen er da også, at hvis man ser på det lovforslag, der ligger her i dag, er det jo ikke sådan, at bemærkninger og høringssvar genlyder af begejstring over, at det nu bliver bedre og billigere. Jo, der er én ting, der bliver bedre og nemmere, og det er at sende B-post. Det er jo rigtig godt, at man nu igen, ligesom man kunne tilbage i min ungdom, kan putte et B-brev i postkassen, og så når det frem i løbet af tre-fire dage. Det er, ligesom det var i min ungdom.

Det interessante er, at det at sende dette B-brev fremover vil være dyrere, end det i dag er at sende et A-brev, så direkte at betragte det som en serviceforbedring tror jeg er meget, meget vanskeligt. Nej, kendsgerningen er, at forslaget her kun har én effekt, som man måske kan beskrive som positiv, nemlig at det vil fremme digitaliseringen af vores samfund. Forslaget vil gøre, at de, der endnu ikke har valgt internetløsninger, vil blive presset til at gøre det, og også fordi portostøtteordninger osv. er bortfaldet, er jeg sikker på, at i de små foreninger, der er rundtomkring i landet, er digitalisering nu endegyldigt sat på dagsordenen: Fremover kommunikerer vi kun med vores medlemmer via internettet. Så er der godt nok nogle af medlemmerne, man ikke kommunikerer så godt med, men det jo mennesker, som vi i forvejen ikke behandler så godt i vores samfund, så det er vel bare en logisk konsekvens.

Man kan sige, at forslaget her jo heller ikke er skabt – det har man heller ikke indtryk af, når man læser det og læser bemærkningerne til det – i nogen rigtig begejstring. Man skal faktisk helt om i EU-papirerne, før man finder det med, at det her er indført, for at det skal blive billigere og bedre.

Når alt kommer til alt, er lovforslaget her et forsøg på at gennemføre et EU-direktiv, som nogle kom til at støtte engang, men som de fleste i dag synes er en rigtig dårlig idé. Men så skal man begrænse skaderne, og lad mig igen sige, at man har været omhyggelig med at begrænse skaderne. Det er rigtig, rigtig fornuftigt, at man sørger for at begrænse den fri konkurrence på området ved at sige, at alle skal betale til befordringspligten; det er rigtig godt og fornuftigt.

Men til gengæld må man så sige, at vi her ser et andet mønstreksempel på, hvad liberalisering fører til, nemlig at selvfølgelig fører mere liberalisering og et frit marked til mere bureaukrati. I bemærkningerne til lovforslaget er man så venlig at sige, at man ikke helt kan overskue, hvor meget ekstra bureaukrati det offentlige skal betale til det her, men noget bliver det.

Enden på det her bliver altså, at vi er så glade for liberalisering, vi er så glade for markedsgørelse, og vi er så glade for, at ting skal hvile i sig selv, at vi selvfølgelig ikke vil give noget tilskud til dem, der stadig væk har brug for et velfungerende postvæsen, når det handler om breve. Det kunne vi ikke drømme om, det må hvile i sig selv, og det ville jo blive frygtelig dyrt. Men til gengæld er vi villige til at betale for bureaukrati, kontrolforanstaltninger og andre indgreb, som er nødvendige, for at liberaliseringen ikke skal ødelægge det hele fuldstændigt.

På den måde minder det her jo bare om liberaliseringen af elsektoren og energisektoren og om liberaliseringen af telesektoren: Lovgrundlag, som er uigennemskuelige og uforståelige, og et større og større og stadig stigende bureaukrati. Det er det, der kommer ud af

liberalisering, så Enhedslisten må, på trods af at flere ordførere har nævnt, hvilken heroisk indsats de har udført for at begrænse skaderne, sige, at noget rigtig skidt ikke bliver godt af, at man bruger meget bureaukrati på ligesom at lette lidt på problemerne.

Kl. 15:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Og så er det transportministeren.

Kl. 15:55

Transportministeren (Hans Christian Schmidt):

Det er næppe nogen hemmelighed, at postmængderne gennem de senere år har været faldende. Jeg kunne forstå på den sidste ordfører, at det kan man henføre til en ideologisk tankegang – at det, der gør, at postmængderne falder, har noget at gøre med, hvilken ideologisk tankegang man har. Altså, det forsøg har jeg da alligevel aldrig hørt før, men man må jo gribe til, hvad man synes man kan finde. Overraskende er det jo.

Men en af årsagerne er jo den teknologiske udvikling, fordi vi i stigende grad sender e-mails og sms'er på bekostning af det traditionelle brev. Jeg kan også godt høre, at nogle ønsker sig tilbage til en tilstand, hvor det ikke var sådan, men det er nok en stor opgave, at man skal rulle det tilbage. Og den udvikling er jo tværtimod blevet forstærket som følge af finanskrisen og har øget det årlige fald i brev-mængderne fra 3-4 pct. de senere år til ca. 10 pct. i 2009. Tankevækkende var det jo også, at der godt kunne blive holdt nogle varme indlæg om, hvilken god tid der var engang, men at der ingen bud var på, hvordan man så kan få det igen. Det er jo sådan set lidt fantastisk, at man kan bruge megen tid på at stå og tale om noget, som man så slet ingen bud har på.

Det har til gengæld forligspartierne, og det vil jeg gerne starte med at rose forligspartierne for, for de er gået ind her og har taget ansvar. Det kan være hårdt, for så kan man jo ikke køre med de populistiske temaer og sætninger, men er nødt til at forholde sig til den virkelighed, der er uden for murene her på Christiansborg. At nogen har meget svært ved det helt generelt, har jeg da en forståelse for, men det gør det jo ikke mere rigtigt. Så nogen skal altså gøre det, og det vil jeg godt kvittere for at forligspartierne har gjort.

Vi skal heller ikke være kede af den teknologiske udvikling, der jo i virkeligheden betyder, at den enkelte virksomhed og de enkelte borgere hele tiden får nye og bedre muligheder for at kommunikere, både med hinanden og med de offentlige myndigheder. Man skal vænne sig til det, det skal vi jo alle sammen, men nedgangen i brev-mængderne har imidlertid meget stor betydning for posten og altså særlig for Post Danmarks økonomi og for virksomhedens muligheder for at levere en postservice af fortsat høj kvalitet.

Når man sidder og lytter til nogle af indlæggene, kan man jo høre, at det simpelt hen er svært for nogle at forstå, at udgifter kan være svære at afholde, når man ikke har indtægter. Men der må jeg bare sige, at det altså er set før, og man må ikke lade det komme som et chok. Det kan godt være noget, man kommer til at opleve flere gange: at når man ikke har indtægter, er det svært at blive ved med at have de samme udgifter. Og det er jo det, det drejer sig om her, mere indviklet er det ikke.

For at sikre, at vi så også fremadrettet kan have en økonomisk robust befordringspligtig virksomhed, der kan sikre en landsdækkende postbefordring – for det er jo det, vi taler om – af høj kvalitet, var det nødvendigt at lave tilpasninger i lovgivningen, og det er det, vi har gjort. Og jeg er som sagt meget glad for, at partierne bag postaftalen anerkender den udfordring og har valgt at tage et medansvar for at fremtidssikre postbefordringen. Det vil jeg så vende tilbage til til sidst. Og jeg vil også sige, at det synes jeg også debatten i dag har båret præg af at der er mange der har villet. Det er meget vigtigt for mig, at der er bred opbakning til de rammer for postsektoren, som vi nu har lagt frem for Folketinget.

Nu er der heldigvis også meget andet i lovforslaget end dystre økonomiske udsigter, for faktisk indeholder det også en række forbedringer, som vil være til gavn for såvel den enkelte borger som erhvervslivet. Lovforslaget indeholder en gennemførelse af tredje postdirektiv, som fastslår, at der skal ske en fuld liberalisering af postmarkedet inden den 1. januar 2011, og det indebærer, at den ene ret, som Post Danmark hidtil har haft på breve op til 50 g, ophæves. Derfor er jeg jo slet ikke overrasket over Enhedslistens indlæg, for så snart man ser noget, der bare minder om noget, der har med EU at gøre, kommer der selvfølgelig et langt indlæg om, at så er det pr. definition noget skidt. Der er ikke så meget om, hvad forslaget indeholder; det er jo ikke så aktuelt, men det, at det har noget med EU at gøre, er simpelt hen bare skidt. Og det er selvfølgelig festligt nok, men det har jo bare ikke ret meget at gøre med dagligdagen for mange borgere rundt om i landet, og jeg var selvfølgelig lidt ked af, at det ikke så meget var borgerne, man kom ind på, men at det mere var sådan en ideologisk tale.

Den fulde åbning af markedet giver jo nogle muligheder for nye postvirksomheder til at komme ind på markedet, hvorved der kan skabes en god og sund konkurrence. Det er der jo nogle af os der synes er en god idé, og andre kan slet ikke udstå det. Jeg tror, det kan være med til at give et endnu mere dynamisk marked, så markedet i endnu højere grad kan tilpasse sig og ændre servicetilbuddene efter postbrugernes behov. Og der vil med lovforslaget samtidig blive skabt helt ens vilkår for postmodtagere. Forslaget fastsætter, at alle, der ikke selv kan afhente deres post i brevkassen, sikres levering af post til døren. Og den ordning er uafhængig af modtagerens alder og boligens type, og omfatter også personer i landdistrikter, der ikke selv kan afhente deres post. Det synes jeg altså er en god ting. Pligten til levering til døren er i disse tilfælde en pligt, der gælder for alle postvirksomheder, og i dag gælder den jo kun for Post Danmark, og derfor er det godt, at vi får den udbredt til at komme til at gælde for alle postvirksomheder.

Kl. 16:00

For parcelhusejere bliver der indført et krav om placering af postkassen i skel, for ældre parcelhuse og villaer opført før 1973, og for landbrugsejendomme og lignende skal brevkassen være placeret i et naturligt skel til ejendommen, dog maksimalt 50 m fra boligen.

Det er vigtigt at understrege, at der med liberaliseringen af postmarkedet ikke sker ændringer i postservicen, det, vi kalder befordringspligten. Der vil fortsat blive bragt pakker og breve ud 6 dage om ugen, mandag til lørdag, og Post Danmark skal fortsat anvende en landsdækkende enhedstakst for breve og pakker, der indleveres som enkeltforsendelser. Det er typisk dem, som den almindelige borger og den lille virksomhed sender.

Med hensyn til taksterne vil det bærende princip fremover være, at priserne skal være omkostningsægte. Der skal man huske, at hvis ikke de skal være omkostningsægte, er det jo ikke sådan, at det så pludselig bliver billigere. Den måde, hvorpå nogle får noget billigere, er jo, at man kan få nogle andre til at betale. Altså, det er jo ikke sådan, at det pludselig bliver billigere, fordi vi i Folketinget beslutter, at nu skal det være billigere. Nej, vi kan beslutte os for, at der er nogle andre, der skal betale. Her har vi altså besluttet os for, at det skal være omkostningsægte, det vil sige, at prisen skal afspejle de omkostninger, der er forbundet med distributionen.

Det betyder også, at prisen på et almindeligt brev, der omdeles fra dag til dag, fremover vil stige fra 5,50 kr. til 8 kr. For at sikre forbrugerne et godt og prisbilligt alternativ vil det imidlertid blive gjort nemmere at sende de såkaldte B-breve, som jo i dag skal afleveres på posthuset. Her tror jeg altså at mange vil finde en løsning på deres problem, for fremover kan man aflevere et B-post-brev som et almindeligt brev. B-brevet omdeles på 2-3 dage, og prisen vil være ca. 6 kr. Og jeg tror altså, at det trods alt er de færreste almindelige breve, vi sender, som er af så hastende karakter, at de skal være ude

dagen efter. Jeg noterede mig, at der var en enkelt ordfører, SF's ordfører, der sagde, at det var et famøst postkort. Det gik aldrig helt op for mig, hvori det bestod, men alligevel tror jeg sådan helt generelt, at mange postkort kan klare at være 1 dag eller 2 mere undervejs.

Men jeg medgiver, at hvis man absolut vil have budskabet frem, må man betale de 8 kr. Og jeg synes, vi skal huske på, at man altså nu kan putte B-brevet i en postkasse, man skal ikke længere på posthuset med det. Det er en lettelse, hvilket jeg også har hørt flere sige, og det glæder mig.

Som en yderligere forbrugerbeskyttelse skal Transportministeriet godkende enhedstaksterne på B-breve. Det er jo, fordi det formentlig vil blive noget af det, der er det mest eftertragtede at bruge, og det vil sige, at når man sender B-brevet som en frimærkefrankeret forsendelse, er enhedstaksten godkendt af Transportministeriet.

For pakkeforsendelser indføres der ligeledes valgmuligheder for forbrugerne. Fra den 1. april 2011 vil Post Danmark tilbyde to pakkeprodukter: et pakkeprodukt, hvor pakken omdeles til modtageren, sådan som man kender det i dag, og et nyt og billigere produkt, hvor pakken ikke omdeles, men hvor man får besked om, at pakken er ankommet til posthuset. Det er Post Danmarks vurdering, at det vil betyde, at lette pakker med omdeling vil blive dyrere at sende, mens lette pakker uden omdeling vil blive billigere at sende. Og tunge pakker vil tilmed blive billigere, både med og uden omdeling, end de priser, vi kender i dag. Sådan er vurderingen.

For at sikre forbrugernes rettigheder på et liberaliseret marked bliver det fremover muligt at klage til Trafikstyrelsen over alle postvirksomheder, og ikke som i dag kun over Post Danmark, men altså over alle. Og da det er et vigtigt hensyn, at alle de postvirksomheder, der opererer på markedet, leverer postydelser af høj kvalitet, vil der blive indført en licensordning. Ordningen indebærer, at virksomhederne for at kunne operere på markedet skal leve op til nogle grundlæggende krav til eksempelvis økonomi. De skal også oplyse, præcis hvilken service forbrugeren kan forvente af virksomheden. Alt i alt er det selvfølgelig forbrugerbeskyttende og fornuftigt, og samtidig vil kontrollen med virksomhederne blive styrket, således at det sikres, at virksomhederne overholder gældende vilkår.

Det er min opfattelse, at lovforslaget vil medvirke til at sikre, at vi også fremover vil have en økonomisk robust befordringspligtig virksomhed, så vi som forbrugere fortsat kan forvente postydelser af høj kvalitet. Jeg tror ikke, at der er nogen i Tinget, der kunne tænke sig, at man satte takster op, hvis man kunne undgå det. Sandheden er jo bare, at ser vi uden for murene af Folketinget her, kan vi jo se et marked, hvor det gælder om, at vi i tide får indrettet et system, sådan at vi også har et postvæsen i fremtiden. Det er det, vi har gjort med det her, og det vil jeg endnu en gang gerne kvittere for over for forligspartierne. Jeg synes, det er flot, at man har taget det ansvar på sig, og jeg håber derfor på Tingets velvillige behandling af forslaget.

Kl. 16:05

Formanden :

Der er ønske om en kort bemærkning, og det er fra fru Malene Søgaard-Andersen, værsgo.

Kl. 16:05

Malene Søgaard-Andersen (SF):

Tak for det. Nu nævner transportministeren, trafikministeren – jeg ved simpelt hen ikke, hvad der er galt med mine talegaver i dag – virkeligheden uden for murene på Christiansborg, og det er jo lige nøjagtig dem, som jeg nævnte i forhold til høringssvarene, bl.a. fra Danske Handicaporganisationer, som jo meget klart og præcist gør opmærksom på, at den høje porto på selvfølgelig A-post, men også på B-post, som jo også stiger og bliver dyrere end den A-post, som man kan sende i dag, altså kommer til at ramme de personer, som ikke kommer til at have adgang til internettet, f.eks. af handicapmæssige årsager. Hvordan forholder transportministeren sig til det?

Kl. 16:06

Formanden :
Ministeren.

Kl. 16:06

Transportministeren (Hans Christian Schmidt):

Nu har vi jo netop sikret, at folk med handicap, uanset alder og ikke som det er i dag, får bragt posten til døren. Jeg vil da gerne sige, at hvis der skulle være nogle ting her, som vi kan imødekomme over for handicaporganisationerne, ser jeg gerne på det. Det ligger i en fuldstændig lige linje af det, vi plejer at gøre, så det gør jeg også gerne her. Jeg tror, at langt hen ad vejen vil problemerne løse sig, når vi ser på, hvordan man kan indrette sig, men jeg er altid imødekommende over for at kigge på det. Jeg synes, at det er nogle mennesker, som vi skal tage et særligt hensyn til, fordi de har det noget mere besværligt end mange af os andre. Så det er jeg altid imødekommende over for og tager gerne en debat i udvalget og svarer på spørgsmål, man måtte stille der.

Kl. 16:06

Formanden :
Fru Malene Søgaard-Andersen.

Kl. 16:06

Malene Søgaard-Andersen (SF):

Nu var det jo egentlig ikke det med at få bragt posten til døren, der var den problematik, jeg lige nævnte her. Det var det med at skulle sende post. Jeg kan sende en e-mail til min mor, hvis jeg gerne vil give hende en besked. En person, som har et handicap, der ikke er i stand til at benytte internettet, er afskåret fra den mulighed og derfor tvunget – i anførselstegn – til at benytte sig af den almindelige post. Dermed kommer der til at ligge en større økonomisk byrde på den her person, og det er det, der bliver nævnt i de Danske Handicaporganisationers høringssvar, og det er det, jeg gerne vil have at transportministeren forholder sig til.

Kl. 16:07

Formanden :
Ministeren.

Kl. 16:07

Transportministeren (Hans Christian Schmidt):

Det er nødt til at være noget mere præcist, fordi den diskussion, der bliver rejst her, er jo, at man ikke kan bruge internettet, men godt kan anvende almindelig post, og jeg kan ikke vurdere, hvilke handicap man har der. Men som sagt er regeringen altid af den opfattelse, at den kreds af borgere gør vi gerne en ekstra indsats for, så jeg imødeser gerne spørgsmål og kommer gerne i udvalget, hvor vi kan diskutere det. Det er ikke noget, der bliver et kardinalpunkt i den her lov.

Kl. 16:08

Formanden :
Tak til transportministeren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og forhandlingen er så sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Trafikudvalget, hvis ingen gør indsigelse, og det er ikke tilfældet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

11) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 9:

Forslag til folketingsbeslutning om elektrificering af strækningen Lunderskov-Esbjerg samt åbning af station i Esbjerg øst.

Af Per Clausen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 28.10.2010).

Kl. 16:08

Forhandling

Formanden :

Forhandlingen er åbnet, og den første, der får ordet, er transportministeren.

Kl. 16:08

Transportministeren (Hans Christian Schmidt):

Tak for det. Ja, man kan altså godt starte med at sige, at det nu er tid til igen at drøfte i Enhedslistens beslutningsforslag om Esbjerg-Lunderskov, fordi det selvfølgelig handler om noget, vi har set nogle gange før. I år består forslaget af en elektrificering af Esbjerg-Lunderskov, en opgradering af strækningen til 200 km/t., åbning af en ny station i Esbjerg Øst og udbygning af havnebanen til Esbjerg Havn.

Enhedslistens forslag er på sin vis ganske sympatisk. Der mangler generelt et beslutningsgrundlag, og derudover er forslagens delelementer i vid udstrækning allerede håndteret med transportaftalerne, men jeg synes, at det umiddelbart er ganske sympatisk.

Som udgangspunkt er Enhedslistens forslag om at fremrykke elektrificeringen af Esbjerg-Lunderskov et godt forslag. Regeringen ser positivt på en yderligere elektrificering af jernbanen i Danmark. Derfor kan jeg som så ofte før heller ikke i dag lægge skjul på min ærgrelse over, at den daværende regering i sin tid – SR-regeringen – valgte at satse på dieseltog, som nu skal afskrives, før de udskiftes med mere moderne elmateriel, for det var en ærgerlig beslutning, der blev truffet dengang, men det kan vi altså ikke ændre på nu.

Men på trods af fortidens synder kan det da give god mening at fremrykke elektrificeringen af strækningen mellem Esbjerg og Lunderskov. Ved at elektrificere den relativt korte strækning vil det være muligt at køre med eltog på hele strækningen fra København til Esbjerg, og da strækningen samtidig allerede er delvis immuniseret, vil merudgifterne ved at elektrificere strækningen forud for udrulningen af det nye signalsystem være betydelig mindre end på andre strækninger.

Det er også baggrunden for, at den strategiske analyse af elektrificeringen netop ser på muligheden for at elektrificere Esbjerg-Lunderskov før udrulningen af signalprogrammet. Det er regeringens holdning, at man bør afvente dette analysearbejde, og det er også det, vi har aftalt.

Enhedslisten lægger op til en hastighedsopgradering af Esbjerg-Lunderskov til 200 km/t. Med »Aftale om en grøn transportpolitik« blev forligspartierne enige om at arbejde for markant hurtigere rejsetider mellem de store byer og en etapevis udbygning og opgradering af banenettet. I første omgang handler det om banen mellem Aalborg og København, og det er dog samtidig regeringens holdning, at visionerne om større hastighed på længere sigt bør udbredes til flere strækninger, herunder til Esbjerg.

Derfor vil det også være logisk, at det i forbindelse med en eventuel fremrykning af elektrificeringen af Esbjerg-Lunderskov overvejes, om der bør gøres forberedelser til en senere hastighedsopgradering, så overflødige omkostninger undgås.

Med hensyn til Enhedslistens ønske om en ny station i Esbjerg Øst må jeg konstatere, at Esbjerg Øst ikke hidtil har været prioriteret blandt forligspartierne. Med Trafikstyrelsens kortlægning af den fremtidige stationsstruktur i Danmark opgøres det samfundsøkon-

miske potentiale for en række nye stationslokaliteter, og Trafikstyrelsen vurderer, at der er 12 lokaliteter, som har en bedre samfundsøkonomi end en ny station i Esbjerg Øst.

Men det betyder ikke, at en ny station i Esbjerg Øst er en dårlig idé. Etableringen af en ny station vil kræve en mere tilbundsående undersøgelse, men som nævnt afviser jeg ikke det forslag, for vi kan se masser af eksempler på, at vil man gerne have mere kollektiv trafik, skal man også somme tider gå utraditionelle veje. Så man kan ikke kun holde sig til en analyse eller en tekst.

Endelig er der Enhedslistens forslag om at udbygge jernbaneforbindelsen til Esbjerg Havn. Her tror jeg, at jeg kan glæde hr. Per Clausen og Enhedslisten med, at det med »Aftale om en moderne jernbane«, som Enhedslisten ikke er en del af – desværre, synes jeg, fordi det jo ville have været rart, at alle havde været med – blev det besluttet at reservere 100 mio. kr. som statsligt bidrag til en ny godsbane til Esbjerg Havn. Så det har forligskredsen håndteret og taget hånd om.

I samme aftale blev det besluttet at afsætte 8 mio. kr. til VVM-undersøgelse og beslutningsgrundlag. Og Banedanmark forventer at have beslutningsgrundlag og VVM færdige i 2012.

Så alt i alt må jeg sige, at det her er blevet håndteret af forligskredsen. Det er den tids- og rækkefølge, som vi har aftalt, vi følger, og jeg kan jo godt forstå, når Enhedslisten står uden for forligskredsen, at de så også er nødt til at gøre opmærksom på, at de deler de her synspunkter. Det kan næsten også være positivt, at de påskønner forligskredsens arbejde.

Jeg forstår de gode hensigter med forslaget, men jeg vil ligesom regeringen stadig væk indstille, at beslutningsforslaget afvises med de begrundelser, jeg har givet her.

Kl. 16:13

Formanden :

Tak. Der er en kort bemærkning, og den er fra hr. Per Clausen.

Kl. 16:13

Per Clausen (EL):

Nu var ministeren jo så venlig at gøre opmærksom på, at vi har behandlet et tilsvarende forslag i Folketingssalen flere gange tidligere, så derfor var det vel mig, der skulle erklære mig glad og tilfreds med, at forligspartierne nu langt hen ad vejen er nået frem til samme erkendelse som Enhedslisten, men lad det nu ligge.

Det, jeg godt vil spørge ministeren om, er, hvad der er forklaringen på, at nogle trafikprojekter kan planlægges og igangsættes, uden at man sådan afventer de helhedsanalyser, som i det her tilfælde bliver brugt som argument for at udsætte igangsætningen. For jeg forstår det på den måde, at ministeren i grunden er enig i, at der her er en sag, der er fuldstændig oplagt, og derfor må jeg indrømme, at jeg ikke forstår, hvorfor lige præcis det her projekt er et af dem, der skal afvente, at der bliver lavet sådan en tilbundsående analyse.

Vi har jo motorvejsprojekter og andet, og her mener ministeren godt at man kan handle hurtigt og træffe beslutninger og sige, hvor- når tingene skal laves.

Kl. 16:14

Formanden :

Ministeren.

Kl. 16:14

Transportministeren (Hans Christian Schmidt):

Jo, men jeg er nødt til at spørge spørgeren om noget. For hvis spørgeren gerne vil have, at jeg skal svare på et spørgsmål, der vedrører noget præcist, synes jeg gerne, jeg vil have spørgsmålet, og så skal jeg nok svare.

Formanden :
Hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Jeg vil bare spørge transportministeren om, hvad der er forklaringen på, at han – i virkeligheden i modstrid med de analyser, der er lavet – kan gå ud og sige, at der skal være en motorvej mellem Herning og Holstebro, men at vi, når det handler om det her projekt, som der, tror jeg, ikke kan være nogen som helst tvivl om vil ende med at blive anbefalet af alle, der måtte lave en helhedsanalyse, skal afvente analysen. Og så vil jeg bare for at supplere spørge: Hvornår forestiller transportministeren sig at det her projekt kan gå i gang, hvis vi skal følge det tempo, som forligspartierne ligesom har anlagt i den her sag?

Formanden :
Ministeren.

Transportministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg vil ikke sætte tal på for, hvornår det er, for så har jeg jo allerede begivet mig ind i en vurdering af, hvornår det er færdigt, men det kommer, så hurtigt det overhovedet er klar. For jeg er sikker på, at forligskredsen synes, at det her kunne være et godt projekt – ellers havde vi jo heller ikke medtaget det.

Må jeg så bare sige om motorvejen fra Herning til Holstebro, at det faktisk er sådan, at vi har aftalt en forundersøgelse, vi har reserveret penge til en VVM-undersøgelse, og det, som regeringspartierne så har været ude at sige, og her senest dem, der bakker op om finansloven, er, at vi agter at sætte handling bag ordene og altså lave motorvejen fra Herning til Holstebro. Og må jeg i den forbindelse bare minde om, at der rent statsligt er en rigtig god forrentning på det stykke motorvej – det ved man allerede i dag – og det synes jeg da at vi skal glæde os over.

Formanden :

Tak til transportministeren. Der er ikke flere, der har ønsket korte bemærkninger. Så går vi til ordførerrækken, og den første ordfører bliver hr. Kristian Pihl Lorentzen som ordfører for Venstre.

(Ordfører)

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg vil starte med at slå fast, at Venstre er stærk tilhænger af, at vi får elektrificeret vores jernbaner. Det var vi også for 11 år siden under SR-regeringen, hvor et flertal bestående af Socialdemokratiet, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten indgik en snæver trafikaftale. Det var en aftale, der indebar en entydig satsning på de dieseldrevne IC4-tog, der efterfølgende blev sat i ordrer i Italien af SR-regeringen.

Vi ærgrede os dengang over, at venstrefløjten ikke ville satse på eltog frem for dieseltog. Der er på den baggrund god grund til at glæde sig over Enhedslistens nyvundne sympati for eldrevne tog, der jo er langt mere driftsikre og venlige over for miljøet – bedre sent end aldrig.

Venstre er enig i, at specielt på strækningen mellem Lunderskov og Esbjerg er der teknisk mulighed for at fremskynde indførelsen af eldrevne tog. Det er et sundt projekt, men vi ønsker at afvente resultatet af den strategiske analyse af elektrificeringen af jernbanen, som alle Folketingets partier undtagen Enhedslisten aftalte sidste år. Re-

Kl. 16:14

sultatet vil foreligge i 2011, hvorefter vi kan træffe beslutning om projektet.

Kl. 16:14

Derudover ønsker jeg også at tilkendegive, at udrulning af elektrificeringen i større omfang – må vi erkende – er noget, der starter efter 2020. Årsagen er primært begrundet i det store signalprojekt, som vi skal have udrullet, samt IC4-arven, som jeg før omtalte.

Med hensyn til forslaget om åbningen af en station i Esbjerg Øst noterer jeg mig, at der er 12 andre lokaliteter, som har større potenti-ale for åbning af en station. Det er vi selvfølgelig nødt til at forholde os til.

Gode veje og baneforbindelser til havnene er et vigtigt middel til at nå målet om mere godstransport på skib, de blå motorveje. Derfor er vi i Venstre meget tilfredse med, at der i trafikaftalen fra oktober 2009 faktisk er reserveret 100 mio. kr. som et statsligt bidrag til en ny godsbane til Esbjerg Havn.

Endelig er der forslaget om at øge hastigheden mellem Lunderskov og Esbjerg til 200 km/t. Det falder i grunden i god tråd med Venstres mål om kortere rejsetider med tog. Det er en af de ting, der skal lokke flere passagerer ind i togene, sammen med tog til tiden, der er helt centralt. Men vi ønsker dog at se højere toghastigheder i hele landet som led i en samlet strategi ved kommende trafikaftaler, frem for at vi går ind og ser isoleret på en enkelt strækning.

På denne baggrund kan Venstre ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 16:19

Formanden :

Tak. Der er korte bemærkninger, og de er fra hr. Per Clausen.

Kl. 16:19

Per Clausen (EL):

Jeg vil godt spørge hr. Kristian Pihl Lorentzen, om jeg skal forstå hans indlæg på den måde, at han mener, at man først skal igangsætte elektrificeringen af Esbjerg-Lunderskov efter 2020 – det sagde han var det generelle synspunkt – eller om han er enig med mig i, at der kan være ting, der taler for, at man gør det hurtigere.

Det andet spørgsmål, jeg godt vil stille til hr. Kristian Pihl Lorentzen, er: Er hr. Kristian Pihl Lorentzen ikke enig med mig i, at det jo ikke ville være ret godt, hvis vi, fordi vi ikke får gang i elektrificeringsprocessen eller i hvert fald ikke får truffet en beslutning om det, så risikerer, at man i stedet for at nyinvestere i lokomotiver til godstransport også begynder at investere i diesel, sådan at vi altså får sådan en meget uheldig udvikling, hvor den ene forkerte investering tager den anden med sig.

Kl. 16:19

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 16:20

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jo, som jeg nævnte, er det ønskeligt, at vi kommer i gang med elektrificeringen så hurtigt, det er muligt, men også forsvarligt, og der har vi altså en arv i form af de her dieseltog, som vi i øvrigt er ved at få leveret i øjeblikket, og vi har det store signalprojekt. Derfor vil den store udrulning af eltog i Danmark ske efter 2020, det er min klare overbevisning. Det udelukker jo ikke, da der nu er tekniske muligheder for at gøre noget særligt mellem Lunderskov og Esbjerg, at vi forholder os til det ved de kommende trafikaftaler, det kunne være i 2011 eller 2013, hvor vi tager en drøftelse i trafikforligskredsen om det konkrete projekt. Det skal jeg ikke stå og sige her på forhånd, men der er nogle tekniske muligheder, som ikke findes andre steder i landet, og derfor er det selvfølgelig fornuftigt at kigge på det.

Med hensyn til godstogene er det selvfølgelig fornuftigt at få flest muligt af dem trukket af eltog. Det er helt klart den bedste løsning, også fordi vi gerne vil fremme en grønnere transport.

Kl. 16:20

Formanden :

Hr. Per Clausen.

Kl. 16:20

Per Clausen (EL):

Det er jeg sådan set meget glad for at hr. Kristian Pihl Lorentzen siger. Så vil jeg bare spørge, om han ikke også er enig med mig i, at det netop er, fordi der er nogle muligheder for at lave en transport via tog fra havnen i Esbjerg og havnen i Køge, at man der kan udnytte det, netop hvis man får elektrificeret det her, så det faktisk for alvor kunne give et ryk i forhold til transport med gods via jernbanen, som jeg godt ved vi har et varieret opfattelse af hvor meget kan blive til, men som jeg også fornemmer at hr. Kristian Pihl Lorentzen var enig i at der skal satses på der, hvor det er realistisk, og det ville det jo netop være, når man snakker om København-Køge, når man så også får færdiggjort Køge-Ringsted-forbindelsen.

Kl. 16:21

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 16:21

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg anerkender, at der i Esbjergfingeren, om man så må sige, er nogle særlige muligheder, og det er også det, jeg har nævnt vi er klar til at kigge på. Når vi har resultatet af en samlet analyse i 2011, må vi i forligskredsen gå ind og se konkret på, hvor mange penge vi kan skaffe osv., og hvad der skal prioriteres til den tid. Så det er vi klar til at kigge på, uden at jeg hermed har sagt og har lagt mig fast på, at det er det, vi gør. Det må bero på en forhandling.

I øvrigt kan vi også glæde os over, at der sker en elektrificering af hele sydbanen i forbindelse med Femernprojektet. Det vil også være et væsentligt fremskridt bl.a. for godstransporten i Danmark.

Kl. 16:22

Formanden :

Tak til hr. Kristian Pihl Lorentzen. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det hr. Kim Mortensen som ordfører for Socialdemokratiet.

Kl. 16:22

(Ordfører)

Kim Mortensen (S):

Først en tak til Enhedslisten for at genfremsætte dette beslutningsforslag. Det kan jeg sige på Socialdemokratiets vegne, det kan jeg også sige på egne vegne som valgt og bosiddende i Esbjerg, og man kan godt sige storforbruger af togforbindelsen mellem Esbjerg og København.

Det er også rigtigt, som det har været nævnt, at den socialdemokratiske regering i starten af 1990'erne jo faktisk fremlagde det, der hed »Trafikplan 2005«, hvoraf det netop fremgik, at man skulle igangsætte elektrificeringen, i takt med at man udfasede de gamle dieseltog. Det er nu 16 år siden, og havde man fulgt den plan, så havde vi haft et fuldt elektrificeret jernbanelinje på hovedstrækningerne i Danmark, præcis som man har det i resten af Europa. Så set i bakspejlet var det en kæmpe fejltagelse, at den strategi blev ændret til fordel for indkøb af dieseltog, og at man dermed stoppede elektrificeringen af jernbanen. Det er en fejltagelse, der har betydet, at Danmark nu ligger på en absolut bundplacering, når man sammen-

ligner landene i Europa, efter lande som Bulgarien, Polen og Bosnien-Hercegovina.

Socialdemokratiet er derfor enig med Enhedslisten i, at vi nu skal i gang med at færdiggøre elektrificeringen, hellere i dag end i morgen, og vi er også enige i, at det er strækningen mellem Esbjerg og Lunderskov, det ligger lige for at starte med af de samme indlysende årsager, som Enhedslisten har nævnt i dette beslutningsforslag.

Beslutningsforslaget indeholder ligeledes et forslag om at etablere en udbygning til Esbjerg havn og dermed en forbindelse til den blå motorvej. Også her er Socialdemokratiet enig. Derfor har vi også sammen med forligspartierne i trafikforligskredsen afsat 100 mio. kr. netop til en sporforbindelse til Esbjerg havn, og i de igangværende forhandlinger med den rullende planlægning har vi faktisk også peget på, at tingsmæssigt bør forberedelsen af en beslutning om at elektrificere jernbanen ske, samtidig med at man igangsætter udbygningen af et ekstra spor til Esbjerg havn, og at man koordinerer disse to ting.

Derfor vil jeg godt i dag takke Enhedslisten for, at man har rejst den her debat og sat fokus på, at vi får en hurtigere igangsættelse af elektrificeringen end den aftalte. Det ved jeg at der er mange partier i Folketinget som er enige i. Det har også været nævnt af Venstres ordfører, at en del af det naturligvis handler om at kunne skaffe den nødvendige økonomi.

Socialdemokratiet har i modsætning til Enhedslisten valgt den strategi gerne at ville arbejde inden for trafikforligskredsen, fordi vi tror, at vi får større resultater her end ved at stå uden for. Derfor kan vi ikke give tilsagn om at stemme for Enhedslistens beslutningsforslag, men vi kan informere Enhedslisten om, at de samme synspunkter, som Enhedslisten fremfører med dette beslutningsforslag, er der faktisk taget vare på i forligskredsen, og at de nødvendige undersøgelser nu fremrykkes, sådan at min vurdering og Socialdemokratiets vurdering er, at vi vil være i stand til at træffe de her beslutninger i forbindelse med trafikaftalen i 2011.

Kl. 16:25

Formanden :

Tak. Der er ønske om en kort bemærkning fra hr. Kristian Pihl Lorentzen.

Kl. 16:25

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Når vi skal lægge sporene for fremtiden, om jeg så må sige, er det jo godt at tage afsæt i historien, og det gjorde hr. Kim Mortensen også. Men jeg blev sådan lidt i tvivl om, hvad Kim Mortensen egentlig mente om strategien for elektrificering. Jeg vil gerne spørge hr. Kim Mortensen, om han kan bekræfte, at det var SR-regeringen, der indgik en aftale med venstrefløjen om indkøb af dieseltog i 1999 frem for at satse på eltog på det tidspunkt.

Kl. 16:26

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 16:26

Kim Mortensen (S):

Det er fuldstændig rigtigt, og det var også derfor, at jeg i min ordførtale nævnte, at det jo set i bakspejlet var en kæmpe fejl. Det var faktisk den samme regering med Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, der i starten af 1990'erne startede med at lave en trafikplan, nemlig den, der hed »Trafikplan 2005«. Der var det rent faktisk nævnt som en meget stor fordel at gå i gang med elektrificeringen og starte den, præcis samtidig med at man udfasede de andre. Så kom der en senere beslutning, der handlede om at indkøbe dieseltog, de såkaldte IC4-tog. Det tror jeg en meget stor del af landets befolkning løbende har fulgt med i – med stor underholdningsværdi til følge.

Set i bakspejlet har den beslutning været en stor fejl, og det synes jeg er ærgerligt. Derfor synes jeg også, at man i kredsen af forligspartier her i Folketinget skal få rettet op på det og få igangsat elektrificeringen. Og som jeg peger på, er det naturligste sted at starte at elektrificere den meget korte strækning, der er fra Lunderskov til Esbjerg, så man kan få hele strækningen fra Esbjerg til København og fra Sønderborg til København elektrificeret på et tidspunkt i nær fremtid.

Kl. 16:27

Formanden :

Tak til hr. Kim Mortensen. Der er ikke ønsker om yderligere korte bemærkninger. Så er det hr. Kim Christiansen som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 16:27

(Ordfører)

Kim Christiansen (DF):

Det, vi diskuterer her i dag, er, som der står i forslaget, en let revideret genfremsættelse, og det kan man jo godt være enig med Enhedslisten i.

Når det så er sagt, vil jeg ligesom alle andre selvfølgelig rose tanker om at elektrificere, for det er det, vi skal gøre fremadrettet, det er der slet ingen tvivl om.

Jeg vil så også sige, at det jo er en lidt hypotetisk debat, vi har i dag, for jeg kan se, at en af de lette revisioner i forslaget jo bl.a. består i, at Enhedslisten for en sjælden gangs skyld har redegjort for økonomien i det. De har dog ikke foreslået nogen finansiering, og det er derfor, at jeg mener, at det er relativt hypotetisk. Vi, der er i forligskredsen, har jo opbrugt infrastrukturen i hvert fald frem til 2020, medmindre vi opfinder et eller andet, der kan generere nye midler i kassen. Vi taler altså om en lille milliard kroner for at elektrificere her. Jeg siger ikke, at Dansk Folkeparti ikke vil være med til det, jeg siger bare, at jeg godt vil have, at Enhedslisten måske så konstruktivt går ind i at anvise, hvordan vi skal finansiere det her.

Jeg kan beklage, at Enhedslisten ikke er en del af forligskredsen, for så ville man også gå ind og tage et større medansvar – også i forhold til, hvordan økonomien skal hænge sammen – og så havde Enhedslisten også været vidende om, at der var bevilget penge til Esbjerg Havn, og så kunne man have pillet det ud af forslaget.

Alt i alt er vi meget positive over for elektrificering, men jeg vil sige til hr. Per Clausen, at ting altså koster penge, og dem er vi nødt til at sætte os sammen og finde på en eller anden måde. Vi må finde en måde at fremskaffe noget finansiering på, hvis vi skal føre sådanne gode ideer ud i livet.

Elektrificering er fremtiden, men lad os nu lige få slidt de der 102 IC4-tog op, som er på vej til Danmark. De har dog en levetid på 20 år, så dem skal vi også på eller anden måde have slidt op. Så det ligger ikke lige for at elektrificere den her strækning.

Kl. 16:29

Formanden :

Så er der en kort bemærkning fra hr. Per Clausen.

Kl. 16:29

Per Clausen (EL):

Det er bemærkningen om finansieringen, som jeg synes er lidt spændende, fordi så vidt jeg er orienteret og har kunnet følge med i pressen, har hr. Kim Christiansen indgået aftale om, at man skal have en motorvej mellem Herning og Holstebro, og at man har sat årstal på, hvornår den skal bygges. Man har også sagt, at man vil finde finansieringen, men man har ikke sagt, hvor man finder finansieringen. Man vil sælge et eller andet, som skulle være de der 2 mia. kr. værd, men man er ikke i nærheden af at antyde, hvad det skulle være. Så jeg synes ærlig talt, at man efter at have lavet det nummer, sagt til

hr. Kim Christiansen, måske er lidt bagud på point, når det handler om at snakke om ansvarlig finansiering.

Kl. 16:30

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 16:30

Kim Christiansen (DF):

Med hensyn til motorvejen vil jeg sige, at det er en del af finanslovaftalen, og der er dog angivet, hvordan man ønsker at fremskaffe finansieringen. Det er der ikke i hr. Per Clausens forslag. Der er mig bekendt ikke angivet noget om, at man kunne sælge noget eller gøre andre fornuftige tiltag.

Jeg synes ikke, at man kan gå ud i en finanslov og specificere helt eksakt, hvad det nu er, vi vil sælge, og gå ud at signalere det. Det kræver ligesom, at man får kigget statens forskellige ejerskaber igennem for at se, hvad det er, der kan være sundt fornuft i eksempelvis at privatisere og på den måde tilvejebringe nogle midler. Så jeg synes ikke, at de to ting hænger særlig godt sammen.

Kl. 16:30

Formanden :

Hr. Per Clausen.

Kl. 16:30

Per Clausen (EL):

Det vil sige, at hvis Enhedslisten bare havde skrevet i forslaget, at vi sælger et eller andet, så havde hr. Kim Christiansen været tilfreds. Det tror jeg sådan set ikke, og det ville også have været helt berettiget, hvis han ikke havde været tilfreds.

Det, jeg forstår, er, at hr. Kim Christiansen ikke mener, at der i de midler, som ligger i den såkaldt grønne trafikaftale, er penge til at finansiere den her elektrificering. Det vil sige, at vi altså under alle omstændigheder skal ud at finde pengene uden for trafikaftalen. Så er det jo så herligt, at trafikaftalen giver mulighed for, at de partier, der er med i trafikaftalen, godt kan lave aftaler med de partier, der ikke er med i trafikaftalen, dvs. Enhedslisten, om både at få det her vedtaget, gennemført og finansieret. Det er jo en god mulighed, for det giver faktisk mulighed for, at Enhedslisten kan være med i det her. Så derfor var jeg lidt glad for hr. Kim Christiansens synspunkt på det her område.

Kl. 16:31

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 16:31

Kim Christiansen (DF):

Det er korrekt, at det er forligskredsen, der skal tilvejebringe finansieringen, og det ansvar vil vi naturligvis også påtage os, hvis man på et tidspunkt skulle tage den beslutning, at der skal elektrificeres. Det er der ikke nogen tvivl om; det ansvar skal vi nok leve op til, vil sige til hr. Per Clausen.

Kl. 16:31

Formanden :

Tak til hr. Kim Christiansen. Så er det fru Anne Baastrup som ordfører for Socialistisk Folkeparti.

Kl. 16:31

(Ordfører)

Anne Baastrup (SF):

Enhedslistens forslag er, som flere af ordførerne har sagt, aldeles glimrende. Enhedslisten ønsker elektrificering af strækningen mel-

lem Lunderskov og Esbjerg. Vi presser voldsomt på, og vi satser også på, at det relativt snart bliver sat i gang.

Så er det jo en god idé at få opgraderet farten på banestrækningen fra 180 til 200 km/t. – også det satser vi på.

Vi har løbende diskussioner om at åbne stationer rundt omkring i landet, fordi vi ved, at hvis man skal have passagerer til togene, skal der være stationer dér, hvor folk bor. Og jo tættere man er på en station, jo større er sandsynligheden for, at man tager toget i stedet for bilen.

Endelig sparker Enhedslisten en åben dør ind, idet udbygningen af baneforbindelsen til Esbjerg Havn og tilhørende omladefaciliteter er i fuldt sving.

Så bred støtte fra SF til det her forslag. Det havde jo været rart, hvis Enhedslisten havde været med i forligskredsen, således at Enhedslisten kunne bruge sin megen energi på at støtte SF og Socialdemokraterne og De Radikale i ønsket om mere offentlig trafik og mere kollektiv trafik.

Kl. 16:33

Formanden :

Tak. Der er også her ønske om korte bemærkninger, og det er fra hr. Per Clausen. Værsgo.

Kl. 16:33

Per Clausen (EL):

Det er bare, fordi der nu er al den her klagesang over, at Enhedslisten ikke er med i forliget, og det er jo rart at høre, men jeg er nødt til at sige, at vi ikke bruger bz-metoder i parlamentarisk politik, så da vi ikke blev inviteret, blev vi væk.

Men fru Anne Baastrup kan jo bekræfte, at det forholder sig sådan i det her forlig, at hvis der er nogle ting, man gerne vil have igennem på transportområdet, som man ikke kan blive enige om at finansiere i forligskredsen, så må man gerne lave aftaler med andre partier, hvis man der også skaffer pengene. Så fru Anne Baastrup kan jo i hvert fald være fuldstændig sikker på, at enten lykkes det i forligskredsen at få det her vedtaget, eller også lykkes det forhåbentlig med et andet flertal i Folketinget efter næste valg.

Kl. 16:34

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 16:34

Anne Baastrup (SF):

Vi må se, hvordan det kommer til at gå efter næste valg, men vi satser på det. Skal vi ikke sige det?

Kl. 16:34

Formanden :

Tak til fru Anne Baastrup. Så er det fru Henriette Kjær som ordfører for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 16:34

(Ordfører)

Henriette Kjær (KF):

Jeg hører så til dem, der er meget glade for, at Enhedslisten står uden for trafikforliget. Jeg begræder det ikke; jeg er overbevist om, at vi aldrig ville få bygget det, der minder om en motorvej, hvis Enhedslisten deltog. Så jeg tror, at det er godt, at Enhedslisten udfylder den rolle, som man gør, ved at stå uden for og komme med beslutningsforslag som dette.

Som andre partier allerede har været inde på, kan vi jo kun være enige i, at det ville være fornuftigt med en elektrificering af banen – også den strækning, der her bliver foreslået – men i og med vi er i gang med en analyse af hele elektrificeringsprojektet, som vi ser i

sammenhæng med det nye signalsystem, der skal sættes op på hele banenettet, kan vi ikke støtte det forslag fra Enhedslisten, der ligger her.

Kl. 16:35

Formanden :

Tak til fru Henriette Kjær. Der er ikke ønske om en kort bemærkning her. Så er det fru Erika Lorentsen som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 16:35

(Ordfører)

Erika Lorentsen (RV):

Jeg vil gerne sige tak til Enhedslisten for at fremsætte det her forslag og for at sætte fokus på offentlig transport og på, at vi får elektrificeret vores tog.

I Det Radikale Venstre har vi rigtig stor sympati for det her forslag. Vi deler nemlig Enhedslistens engagement i at forbedre den kollektive transport og nedbringe forureningen fra biler.

I Det Radikale Venstre har vi vurderet, at vi har kunnet arbejde mere aktivt for det formål ved at være en aktiv del af trafikforliget – jævnfør nogle af de kommentarer, som vi har hørt fra ministeren og andre ordførere – og vi synes også, at vi er kommet langt med det. Så på den baggrund, og fordi vi er en del af forliget, kan vi ikke støtte det her forslag.

Kl. 16:36

Formanden :

Tak til fru Erika Lorentsen. Så er det hr. Per Clausen som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 16:36

(Ordfører for forslagsstillerne)

Per Clausen (EL):

Jeg synes, det har været en meget positiv debat, der har været om vores beslutningsforslag her i dag, fordi det jo nu står rimelig klart, at der i 2011 vil blive truffet beslutning om, at man vil igangsætte elektrificeringsprojektet i forhold til Esbjerg-Lunderskov-banen. Det mener jeg man kan være sikker på at to grunde. Enten lykkes det jo forligspartierne, selv om hr. Kim Christiansen fra Dansk Folkeparti havde lidt svært ved at forestille sig det, at finde nogle penge inden for det, der ligger i forliget, eller også er der jo mulighed for at bruge den meget, meget gode formulering, der er i forliget om, at hvis der er ønske om at gennemføre ting, der ikke kan finansieres inden for forliget, er man velkommen til at gå uden for forliget og skabe flertal for, at det kan lade sig gøre.

Så man kan sådan set være fuldkommen sikker på, at det kommer i 2011, og det synes jeg jo er positivt, selv om det da havde været langt bedre, hvis man havde vedtaget Enhedslistens forslag, da vi fremsætte det i 2009, altså sidste år. Det er klart, at det havde været bedre, for det her er der ingen som helst grund til at udsætte. Men jeg synes trods alt, det er godt, at der er så stor tilslutning til forslaget, og at vi derfor kan være sikre på, at det vil ske.

Som det er sagt her, vil man af forskellige grunde udsætte den generelle elektrificering af jernbanenettet til efter 2020. Jeg synes i hvert fald, man skal være opmærksom på en ting her. En del godsoperatører står faktisk over for at skulle udskifte deres materiel, og hvis vi ikke kommer i gang med elektrificeringen af den del af jernbanenettet, der ikke er elektrificeret i dag, risikerer vi altså, at man enten begynder at investere i nyt dieselmateriel, eller også at gods-trafikken via jernbane lider yderligere tilbageslag i forhold til gods-transport på vej, og det synes jeg faktisk ville være rigtig, rigtig skidt.

Så kan man sige, at en beslutning om at gå hurtigt i gang med Esbjerg-Lunderskov-banen vil være et klart signal om, at det faktisk er

den vej, man betræder. Men som jeg tidligere har nævnt, vil det faktisk også betyde konkrete forbedringer i forhold til transport af gods mellem Esbjerg og Køge og også mellem Esbjerg og andre steder, hvor der også er sket elektrificering af jernbanenettet. Det ville være en helt oplagt ting at gøre, og jeg synes, at man bare af hensyn til godsområdet burde sætte det i værk så hurtigt som overhovedet muligt.

Det, som også er fordelen ved Esbjerg-Lunderskov, er jo, at man her kan gøre det nemmere, billigere og hurtigere, end man kan på de øvrige dele af det jernbanenet, der endnu ikke er elektrificeret, fordi man sådan set er gået i gang med det fantastiske udtryk immuniseret, som var lige ved at medføre, at jeg her i anden omgang ikke kunne få beslutningsforslaget igennem Enhedslistens folketingsgruppe, fordi de mente, man ikke kunne fremsætte et beslutningsforslag, hvori den slags fuldstændig uforståelige ord indgik. Men det lykkedes jo at forklare dem, at det altså ikke var muligt at bruge et andet udtryk uden at risikere at blive beskyldt for at være fuldstændig uden indsigt i togdrift i Danmark, og det går jo ikke. Så forslaget kom. Men det har man jo faktisk allerede været i gang med, og derfor vil det være muligt at gennemføre det her rimelig hurtigt.

Det ville jo også have positiv betydning for persontrafikken, og selv om jeg ikke mistænker hr. Kim Mortensen fra Socialdemokraterne for at have personlige interesser i det her, er jeg jo sikker på, at tanken om, at man kan afkorte den tid, det tager at komme med tog fra Esbjerg til København, fra de nuværende ca. 3 timer til omkring 2½ time, bestemt også er attraktivt. Det vil selvfølgelig også være attraktivt i forhold til at flytte personbefordring fra den individuelle biltrafik over på skinner til jernbanetrafik.

Det er jo også sådan, at den tredje fordel ved at få elektrificeret det net, er, at man kan sikre sig, at man kan køre med eltog hele vejen. I dag har man jo et system med sammenkobling af eltog og dieseltog, som bliver adskilt. Det kan også godt lade sig gøre teknisk set, men det ville jo helt klart være en stor fordel, hvis der var mulighed for at køre med eldrevet tog hele vejen fra København til Esbjerg. Man kunne også gøre det fra Esbjerg og sydpå, så det ville være et stort fremskridt.

I Enhedslisten er det vores klare opfattelse – og det er så med hensyn til den del af forslaget, hvor tilslutningen måske ikke var helt så entydig og begejstret, og det overrasker os sådan set ikke, det er spørgsmålet om anlæg af en ekstra station i Esbjerg – at det er meget vigtigt, at vi i de kommende år får etableret flere stationer og også får udvidet jernbanenettet, fordi vi har brug for at sikre, at den lokale og regionale trafik med tog bliver forbedret, samtidig med at der bliver plads til både godstransport og passagertransport over længere afstande. En af forudsætningerne for, at det kan lade sig gøre, er altså, at man får etableret flere stationer.

Men alt i alt vil jeg sige, at jeg synes, det er rigtig dejligt, at der er så stor tilslutning til, at det her projekt skal sættes i værk, og at jeg derfor med nogenlunde sikkerhed kan sige, at i 2011 vil det også blive besluttet. Så må vi se på, om Enhedslisten får lov til at være med til at finde finansieringen, og jeg kan love, at det vil vi meget gerne.

Kl. 16:42

Formanden :

Tak til hr. Per Clausen.

Der er ikke bedt om korte bemærkninger, og så er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Trafikudvalget, hvis ingen gør indsigelse, og det er ikke tilfældet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

12) 1. behandling af lovforslag nr. L 54:

Forslag til lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven. (Sporing af skjult udbytte og andre aktiver, forældelse af konfiskationskrav, hemmelig beslaglæggelse m.v.).

Af justitsministeren (Lars Barfoed).

(Fremsættelse 10.11.2010).

Kl. 16:42

Forhandling

Formanden :

Forhandlingen er åbnet. Og den første, der får ordet, er fru Karen Jespersen som ordfører for Venstre.

Kl. 16:42

(Ordfører)

Karen Jespersen (V):

Hovedformålet med lovforslaget er at forbedre politiets mulighed for at spore skjult udbytte m.v. med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af strafdomme, herunder også i relation til konfiskationskrav, bøder, sagsomkostninger og erstatninger.

Baggrunden for lovforslaget er, at der har været nedsat en tværfaglig enhed hos statsadvokaten, der skulle forbedre muligheden for sporing og beslaglæggelse af udbytte i forbindelse med kriminalitet. Her blev man opmærksom på det problem, at politiet, efter at der var fældet dom i en sag, ikke altid kunne udnytte deres informationer om skjulte aktiver. Derfor rettede man henvendelse til Rigsadvokaten om at rejse sagen, og Rigsadvokaten har skrevet en henvendelse til Justitsministeriet om muligheden for at forbedre politiets muligheder for at gennemføre efterforskning, også efter at der er faldet dom.

Begrundelsen er, at det vil forbedre dommens gennemslagskraft, altså effektivitet, og at det er stødende, at man i dag kan se, at der er mennesker, der er dømt for økonomisk kriminalitet, der kan leve videre med en høj levestandard, uanset at de ikke har været i stand til at dække sagsomkostningerne eller andre ting i forbindelse med kriminaliteten.

Derfor går lovforslaget i korthed ud på, at politiet har mulighed for at foretage ransagning og edition, altså forevisning af genstande, også efter at der er faldet dom. Man tager så at sige de regler, der kan tages i brug, inden der er faldet dom, så de også kan bruges, efter at der er faldet dom. Der bliver desuden indført en mere udtrykkelig hjemmel til at foretage hemmelig beslaglæggelse i forbindelse med hemmelig ransagning. Det er noget, der allerede er i loven, men nu kommer der altså en mere udtrykkelig hjemmel.

Der er også regler for, at man skal have en særlig kreds af advokater, som kan beskikkes i straffesager om fravigelse af reglerne om forsvarernes og sigtedes ret til aktindsigt. Der er for så vidt ikke noget nyt i det, for man har hele tiden haft en særlig kreds af advokater, men nu bliver den så skilt ud som en særlig kreds.

Jeg synes, det er et meget positivt lovforslag, som vil gavne mulighederne for at få en effektiv straf af økonomisk kriminalitet.

Hovedformålet med lovforslaget er at forbedre politiets mulighed for at spore skjult udbytte m.v. med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af strafdomme, herunder også i relation til konfiskationskrav, bøder, sagsomkostninger og erstatninger.

Baggrunden for lovforslaget er, at der har været nedsat en tværfaglig enhed hos statsadvokaten, der skulle forbedre muligheden for sporing og beslaglæggelse af udbytte i forbindelse med kriminalitet. Her blev man opmærksom på det problem, at politiet, efter at der var fældet dom i en sag, ikke altid kunne udnytte deres informationer om skjulte aktiver. Derfor rettede man henvendelse til Rigsadvokaten om at rejse sagen, og Rigsadvokaten har skrevet en henvendelse til

Justitsministeriet om muligheden for at forbedre politiets muligheder for at gennemføre efterforskning, også efter at der er faldet dom.

Begrundelsen er, at det vil forbedre dommens gennemslagskraft, altså effektivitet, og at det er stødende, at man i dag kan se, at der er mennesker, der er dømt for økonomisk kriminalitet, der kan leve videre med en høj levestandard, uanset at de ikke har været i stand til at dække sagsomkostningerne eller andre ting i forbindelse med kriminaliteten.

Derfor går lovforslaget i korthed ud på, at politiet har mulighed for at foretage ransagning og edition, altså forevisning af genstande, også efter at der er faldet dom. Man tager så at sige de regler, der kan tages i brug, inden der er faldet dom, så de også kan bruges, efter at der er faldet dom. Der bliver desuden indført en mere udtrykkelig hjemmel til at foretage hemmelig beslaglæggelse i forbindelse med hemmelig ransagning. Det er noget, der allerede er i loven, men nu kommer der altså en mere udtrykkelig hjemmel.

Der er også regler for, at man skal have en særlig kreds af advokater, som kan beskikkes i straffesager om fravigelse af reglerne om forsvarernes og sigtedes ret til aktindsigt. Der er for så vidt ikke noget nyt i det, for man har hele tiden haft en særlig kreds af advokater, men nu bliver den så skilt ud som en særlig kreds.

Jeg synes, det er et meget positivt lovforslag, som vil gavne mulighederne for at få en effektiv straf af økonomisk kriminalitet.

Kl. 16:45

Formanden :

Tak til fru Karen Jespersen. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Så er det fru Karen Hækkerup som ordfører for Socialdemokratiet.

Kl. 16:45

(Ordfører)

Karen Hækkerup (S):

Tak. Nu fik vi en meget nøje gennemgang af lovforslagets indhold, så det er der ingen grund til at jeg også kaster mig ud i.

Jeg vil sige, at det er fornuftigt at lave den her lovændring. Hvis mennesker er dømt for grov og alvorlig økonomisk kriminalitet, er det urimeligt, at de kan skjule deres bytte og, når de har afsonet en straf, komme ud og leve videre i sus og dus uden at have betalt de bøder, som de er skyldige, eller de erstatninger, som de bør betale til andre. Derfor giver det god mening at følge den anmodning, der nu er kommet, om at lave lovgivningen lidt mere klar, sådan at det bliver tydeligt, hvad der er mulighed for, når politiet gerne vil ud at have fat i de penge, som man har en konkret mistanke om at domfældte har gemt af vejen.

Derfor støtter Socialdemokraterne forslaget. Vi har nogle spørgsmål, som kan klares i udvalgsarbejdet. Det er ikke noget alvorligt, der er ikke store problemer – heller ikke i de høringssvar, der er kommet til lovforslaget – men der er lidt spørgsmål i forhold til den kreds af advokater, der skal udpeges, som jeg synes at vi må få en afklaring på. Men der er en opbakning fra Socialdemokraterne til lovforslaget.

Kl. 16:46

Formanden :

Tak til fru Karen Hækkerup. Så er det fru Pia Adelsteen som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 16:46

(Ordfører)

Pia Adelsteen (DF):

Lovforslaget har det formål at forbedre politiets mulighed for at spore skjult udbytte og andre aktiver, så lysten til at begå kriminalitet mindskes. Den mulighed skal også være til stede for politiet, efter at den kriminelle er dømt.

Som det er i dag, kan en person, der er blevet dømt, have penge og andre aktiver, som politiet i deres efterforskning ikke har fundet. Og opdager politiet det, efter at dommen er faldet, har de ikke mulighed for at beslaglægge værdierne. Det betyder også, at vi ser personer dømt for f.eks. økonomisk kriminalitet, som efter løsladelse har en livsstil, som alle kan se kræver væsentlig mere end en almindelig lønindtægt. Hvis politiet finder ud af, at vedkommende har penge gemt i udlandet, har de i dag ikke mulighed for at beslaglægge dem, selv om pengene stammer fra den kriminelle handling, og selv om sagsomkostningerne eller krav om konfiskation eksisterer, fordi dommen er faldet.

Forslaget ændrer dette, og det synes vi i Dansk Folkeparti er godt. Samtidig ændrer man forældelsesfristen for den handling, altså rettigheden til at foretage den her efterforskning, efter at dommen er faldet, sådan at hvis man skylder under 10.000 kr., bliver den harmoniseret med forældelsesfristen for bøder på 5 år, og hvis det er mere end 10.000 kr., er det 10 år.

Så foreslås der, at der gives tydelig hjemmel for hemmelig beslaglæggelse i forbindelse med hemmelig ransagning, og her vil jeg gerne af hensyn til tilhørerne uddybe, at hemmelig ransagning altid foretages efter godkendelse hos en dommer – det synes jeg er væsentligt at pointere – og med en advokat udpeget til at varetage de mistænkte rettigheder, sådan at man ved, at retssikkerheden også er i orden her.

Det leder mig så videre til den sidste del af lovforslaget, hvor en kreds af advokater, som beskikkes i forbindelse med hemmelig ransagning, foreslås udpeget særskilt. Dette skal naturligvis ses i lyset af, at det er vigtigt med hemmeligholdelsen – i forhold til ransagningen, men også i forhold til advokatens identitet, så det ikke er muligt at påvirke advokaten.

I Dansk Folkeparti er vi af den opfattelse, at lovforslaget er et godt tiltag, og vi kan bakke op om det.

Kl. 16:49

Formanden :

Tak til fru Pia Adelsteen. Så er det fru Karina Lorentzen Dehnhardt som ordfører for Socialistisk Folkeparti.

Kl. 16:49

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

SF er meget enig i intentionerne med det her forslag, nemlig at gå efter dømtes skjulte formuer, også efter at dommen er faldet.

Jeg synes, det er meget krænkende, når personer som f.eks. Risvær kan opkøbe ejendomme, rejse til udlandet på sviture eller have et sommerhus på Ibiza, når han i virkeligheden skylder rigtig mange penge væk. I dag er der ikke rigtig muligheder for at tage efterforskningsmæssige skridt såsom ransagning og edition, når dommen er faldet, men det skal der selvfølgelig være. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at man, hvis man formår at holde tingene skjult, indtil der falder en dom, så bare kan fortsætte et luksusliv efter dommen.

Jeg synes også, det er i orden, at der er mulighed for hemmelig beslaglæggelse. Jeg synes, det er o.k., at der er en mulighed for f.eks. at tage en prøve, om noget er narko eller sprængstof eller noget, der kan blandes til bomber, og på den måde få undersøgt, hvad det rent faktisk er for noget. Jeg er ganske tryk ved, at det er reguleret af en dommer. Jeg kan forstå, at muligheden allerede i dag eksisterer. Det her handler om at give det en særskilt paragraf i lovgivningen, og det kan jeg af høringssvarene se man synes er ganske fornuftigt.

I forhold til at beskikke en særlig kreds af advokater, når man begrænser aktindsigten, vil jeg sige, at jeg synes, der er behov for at følge op under udvalgsarbejdet. Der er faktisk nogle kritiske høringssvar i den forbindelse, og jeg synes faktisk heller ikke helt, at det er godtgjort, at der er et behov. Jeg vil i hvert fald gerne se nogle

eksempler på steder, hvor det her har vist sig problematisk at anvende almindelige advokater.

Til sidst vil jeg understrege, at jeg tror, at det her forslag er godt. Det er vigtigt hele tiden at styrke indsatsen i forhold til den groveste kriminalitet, og jeg tror faktisk også, det vil være virksomt i forhold til bandekriminaliteten, hvor man i forvejen har Al Capone-metoden. Det her handler bl.a. også om at tage status og prestige fra bandemedlemmerne, og det skulle gerne resultere i, at det bliver mindre attraktivt f.eks. at være bandemedlem, så vi fremover får mindre bandekriminalitet i Danmark. Så overordnet er jeg positiv, men der er nogle ting, som skal undersøges og afklares.

Kl. 16:51

Formanden :

Tak til fru Karina Lorentzen Dehnhardt. Så er det hr. Tom Behnke som ordfører for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 16:51

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Som konservativ mener jeg, at det skal være muligt for anklagemyndigheden og politiet fortsat at lede efter udbytte eller andre formuer fra en forbrydelse, også efter der er blevet afsagt dom i en sag, for det er ikke rimeligt, at en forbryder kan beholde penge eller formuer efter en forbrydelse, hvis han er dygtig nok til at gemme pengene af vejen, indtil der er afsagt dom. Det er heller ikke rimeligt, at en hårdtarbejdende borger, der har været udsat for en forbrydelse, skal snydes for erstatning og samtidig se på, at forbryderen, gerningsmanden, lever et liv i sus og dus, alene fordi forbryderen har formået at gemme penge og formuer af vejen, indtil der er blevet afsagt dom. I de situationer er det kun rimeligt, at myndighederne fortsat kan lede efter udbytte og andre formuer, som kan dække erstatninger til offeret, og som kan være med til at betale for sagsomkostninger og andre udgifter, som jo bliver pådømt forbryderen ved dommen, men som kan være meget vanskelige at indhente efterfølgende efter de nugældende regler.

Derfor er jeg glad for, at Rigsadvokaten har opfordret os til at ændre § 1002 i retsplejeloven, således at vi får den her mulighed fremover, nemlig at man ikke skal kunne klare frisag, bare fordi man har været dygtig nok eller kreativ nok til at gemme penge eller formuer i øvrigt fra en forbrydelse. Så må man til lommerne og betale det, man skylder.

Derfor kan vi fra konservativ side støtte forslaget.

Kl. 16:53

Formanden :

Tak til hr. Tom Behnke. Så er det fru Lone Dybkjær som ordfører for Det Radikale Venstre.

Kl. 16:53

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Man behøver nu ikke gøre det til et særligt konservativt synspunkt, at der ligesom skal inddrives nogle penge på en eller anden måde. For også Det Radikale Venstre støtter i hvert fald den første del af forslaget. Det har der heller ikke nogen steder været nogen bemærkninger om.

Så er der spørgsmålet om den anden del af forslaget, og det er jo for så vidt rigtigt, at der i og for sig ikke er noget nyt i det, andet end at der nu sker en opdeling i advokatkredsen. Men vi er ikke tilhængere af, at der sker en indskrænkning af mulighederne for forsvareren og den sigtede for at få at vide, hvad det egentlig er, man sigtes for, eller hvilke oplysninger der kommer frem. Det har vi også sagt nej til på tidligere tidspunkter, og derfor synes vi ikke, at vi kan sige ja til den del.

Jeg ved ikke, om ministeren er indstillet på at opdele forslaget i et A og et B. Vi kan støtte den første del af det. Vi kan derimod ikke støtte den anden del af det, og vi synes heller ikke, der er argumenteret særlig meget for den. Men det vil jeg bede ministeren om at overveje. Det er klart, at han jo ikke behøver at gøre det. Hans flertal er bredt sikret under alle omstændigheder. Vi ville gerne være med til at stemme det første igennem, men kan altså ikke sige ja til anden del.

Kl. 16:55

Formanden :

Tak til fru Lone Dybkjær. Så er det fru Line Barfod som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 16:55

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

I Enhedslisten støtter vi også klart, at man skal kunne konfiskere, også efter dom, hvis man bliver opmærksom på, finder frem til, at her er der faktisk nogle store beløb, der stammer fra forbrydelsen. Så skal man have mulighed for at konfiskere dem. Det vil selvfølgelig også gøre, at man i større omfang vil efterforske for at finde disse beløb, hvis ikke man har fundet dem inden dommen. Så den del vil vi meget gerne stemme for, og derfor håber jeg, at ministeren vil følge fru Lone Dybkjærs opfordring og dele lovforslaget.

For den anden del med tys-tys-advokater er vi altså meget imod, og vi forstår simpelt hen ikke behovet for tys-tys-advokater. Vi mener ikke, at der på noget tidspunkt er argumenteret for, hvorfor man skulle have så stor mistillid til de danske advokater, at det skulle være nødvendigt med tys-tys-advokater. Der er ikke på noget tidspunkt, og heller ikke i det her lovforslag, fremlagt dokumentation for, at man ikke kan stole på de danske advokater. Det giver altså en lang række problemer, at man har disse tys-tys-advokater, hvilket Advokatrådet flere gange har påpeget over for Retsudvalget i Folketinget.

Det giver også det store problem, at advokaterne ikke engang har mulighed for at lave en faglig vurdering af, hvad det er, der sker i de her sager. Hvis de f.eks. har brug for at gå til Folketinget, hvilket advokater jo indimellem gør, og påpege, at der i en bestemt type sager er en bestemt type problemer, så har de ikke mulighed for det. For de ved ikke, hvem hinanden er. Altså, ikke engang advokaterne selv ved, hvem de andre tys-tys-advokater er, og derfor er det ikke muligt at få snakket om, om der er nogle generelle problemer i de sager, som de varetager. Vi mener altså, det er et meget stort brud på de retssikkerhedsgarantier, vi normalt har i Danmark, at man har den type tys-tys-advokater, og derfor kan vi ikke stemme for den del af forslaget.

Så jeg håber meget, at ministeren vil opdele det, så vi kan få et enigt Folketing bag den første del, og så kan vi stemme efter, hvordan vi nu opfatter den anden del.

Kl. 16:57

Formanden :

Tak til fru Line Barfod. Så er det justitsministeren.

Kl. 16:57

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for en, synes jeg, positiv modtagelse af lovforslaget; for det meste vedkommende er der jo i hvert fald bred opbakning til det. Jeg synes, det er godt, at der på den måde viser sig en enighed i Folketinget om at forbedre politiets muligheder for at opspore skjult udbytte og andre aktiver hos dømte. For det er jo vigtigt, at vi sikrer, at der sker en effektiv fuldbyrdelse af straffedomme. Det er et afgørende led i vores indsats mod kriminalitet, at der er et udbytte, udnytter vi alle muligheder for at få det konfiskeret, så incitamentet til at begå kriminalitet for at få økonomisk

vinding bliver så lille som overhovedet muligt, og der tror jeg vi tager et vigtigt skridt i den retning med vedtagelsen af det her lovfor-slag.

Så er det jo også vigtigt at sikre, at personer, som bliver dømt for strafbare forhold og således altså bliver pålagt at skulle betale til dækning af krav, f.eks. erstatning, sagsomkostninger og bøder, ikke bare bagefter kan leve over evne økonomisk, uden at det for myndig-hederne er muligt at opspore de aktiver, som personen har, så man altså kan få betalt de her erstatninger, bøder, omkostninger osv. Med forslaget lægges der altså op til at give politiet bedre muligheder for at opspore skjult udbytte og andet efter domfældelse, f.eks. i sager om større økonomisk kriminalitet.

Så er der også et element, som handler om hemmelig beslaglæg-gelse i forbindelse med hemmelige ransagninger. Efter de regler, vi har i dag, kan der i visse tilfælde, hvor det er af afgørende betydning for efterforskningen, foretages en ransagning, uden at den mistænkte eller andre bliver gjort bekendt med den pågældende ransagning, alt-så en såkaldt hemmelig ransagning, som flere har nævnt det, natur-ligvis efter en dommerkendelse.

Med forslaget her foreslås det, at der indføres en udtrykkelig hjemmel til at foretage en hemmelig beslaglæggelse i forbindelse med en hemmelig ransagning. Der kan i forbindelse med en sådan hemmelig ransagning f.eks. vise sig at være et behov for at lave en hemmelig beslaglæggelse for at undersøge en genstand nærmere. Det kan være mange forhold. Det kan være stoffer, man finder, som man skal undersøge nærmere for at se, hvad det er for nogle stoffer, og andre har nævnt andre eksempler på, hvad det kunne være, man skal undersøge nærmere som et led i efterforskningen.

Så er der spørgsmålet om beskikkelse af advokater i forbindelse med fravigelse af reglerne om forsvarerens og sigtedes ret til aktind-sigt. Det er jo sådan i dag, at det er den samme kreds af advokater, som anvendes til beskikkelse i sager om begrænsning af forsvarerens og sigtedes ret til aktindsigt og så til beskikkelse i visse sager om indgreb i meddelelseshemmeligheden.

Med det her lovforslag lægger regeringen op til, at der bliver op-rettet en særskilt kreds af advokater, som kan beskikkes i sager om begrænsning af forsvarerens og sigtedes ret til aktindsigt. Formålet med det er simpelt hen at imødegå en eventuel risiko for en utilsigtet offentliggørelse af navnene på advokater, som bliver beskikket i vis-se sager om indgreb i meddelelseshemmeligheden. Lovforslaget be-rører altså ikke de gældende regler i retsplejeloven om, hvornår for-svarerens og sigtedes ret til aktindsigt kan begrænses, men indebærer alene, at der bliver en særskilt kreds af advokater til varetagelse af disse sager.

Jeg noterer mig de bemærkninger, der er kommet både fra Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten om den del af lovforslaget. Det synes jeg så at vi skal drøfte nærmere under udvalgsarbejdet. Jeg har også set, at f.eks. Landsforeningen af For-svarsadvokater har nogle kritiske bemærkninger til det, men jeg sy-nes, det er værd at være opmærksom på, at der jo sådan set ikke sker nogen begrænsning – det materielle indhold af reglerne er det sam-me som før, hvis man vedtager lovforslaget – men det er alene det, at man altså har en særlig kreds af advokater, der bliver beskikket netop til det, for at undgå risikoen for, at disses navne kommer frem, sådan som jeg lige har redegjort for. Men jeg er altså selvfølgelig villig til at drøfte det nærmere under udvalgsarbejdet for at få afkla-ret, hvad det præcis går ud på.

Men med de ord vil jeg gerne takke for en god debat, og jeg ser frem til en velvillig behandling af lovforslaget under udvalgsarbejdet i Retsudvalget.

Kl. 17:02

Formanden :

Tak til justitsministeren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og så er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget – som justitsministeren også selv foreslår – henvises til Retsudvalget, hvis ingen gør indsigelse, og det er ikke tilfældet.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

13) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 11:

Forslag til folketingsbeslutning om særlig beskyttelse af tjeneste- dyr i funktion og erstatningskrav for vold, drab m.v. på tjeneste- dyr i funktion.

Af Marlene Harpsøe (DF) m.fl.

(Fremsættelse 28.10.2010).

Kl. 17:02

Forhandling

Formanden :

Forhandlingen er åbnet. Den første, der får ordet, er justitsministe-ren.

Kl. 17:03

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Det beslutningsforslag, vi nu skal behandle, vil pålægge regeringen at fremsætte et lovforslag, der får den virkning, at bl.a. vold og drab på dyr i politiets eller i forsvarets tjeneste ikke længere straffes som hærværk, men som drab m.v. på tjenestedyr i funktion med en straf på fængsel i indtil 6 år. Lovforslaget skal derudover sikre, at der i disse sager automatisk bliver rejst et erstatningskrav over for ger-ningsmanden.

I bemærkningerne til lovforslaget er der bl.a. henvist til sagen om en politihund, som blev skudt under en politiaktion i forbindelse med et røveri i august sidste år.

Der skal ikke herske tvivl om, at regeringen ligesom forslagsstil-lerne mener, at der bør skrides hårdt ind over for personer, der begår voldelige overgreb på dyr og herunder også mod dyr, der er trænet til at bistå politiet i bestræbelserne på at sikre lov og orden i vores samfund. Det afgørende er efter min opfattelse, at gerningsmanden i alle tilfælde får en passende straf for den misgerning, der er begået.

Det er desuden vigtigt, at den skadelidte får økonomisk erstatning for det tab, der er lidt, og det vil jeg vende tilbage til lige om lidt. Men det er min klare opfattelse, at de regler, der gælder i sager om drab m.v. på politihunde og lignende, er fuldt tilstrækkelige for at sikre den straf.

Det er jo korrekt, som det anføres i beslutningsforslaget, at drab på hunde og andre dyr som udgangspunkt straffes efter straffelovens regler om hærværk. Drab på politihunde vil på grund af den høje økonomiske værdi, som politihunde jo repræsenterer, i de fleste til-fælde kunne straffes som groft hærværk efter straffelovens § 291, stk. 2, hvor strafferammen er op til 6 års fængsel.

I den konkrete sag, som er omtalt i det, der vel ligger til grund for beslutningsforslaget, blev der netop rejst tiltale efter bestemmelsen om groft hærværk, og den tiltalte, som under sagen blev fundet an-svarlig for at have skudt og dræbt politihunden, blev af retten idømt 6 års fængsel for bl.a. groft røveri, trusler mod politiet og groft hær-værk. En bestemmelse som den, der beskrives i beslutningsforslaget, vil altså ikke betyde, at strafferammen i den slags sager ændres i for-hold til i dag.

Voldelige overgreb mod politihunde og lignende vil efter de gældende regler også kunne straffes efter dyreværnsloven, hvis dyret i forbindelse med overgrebet har været udsat for smerte, lidelse, angst, varigt men eller væsentlig ulempe. Så altså drab på politihunde og andre dyr vil efter omstændighederne også kunne udgøre et brud på de detaljerede regler, som vi har for aflivning af dyr, og som skal sikre, at aflivning af dyr sker på en dyrevelfærdsmæssig forsvarlig måde.

Selv om det altså – og det kan jeg sådan set godt forstå man umiddelbart tænker – kan virke lidt koldt, at drab m.v. på dyr som udgangspunkt bliver straffet efter reglerne om hærverk, mener jeg, at dyreværnsreglerne sikrer, at dyr også juridisk set behandles som levende væsener og ikke kun som ting.

For at illustrere det sammenspil mellem reglerne vil jeg henvise til en konkret sag fra 1995. Her var en mand tiltalt for at have druknet en politihund i et forsøg på at undgå anholdelse efter undvigelse fra et fængsel. Manden blev under straffesagen både kendt skyldig i overtrædelse af bestemmelserne om groft hærverk i straffelovens § 291, stk. 2, og for overtrædelse af dyreværnslovens regler. I den sag blev det betragtet som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen var begået under undvigelse fra et fængsel, og at gerningen havde medført betydelige lidelser for hunden. Retten fastsatte straffen til 30 dages hæfte, som i dag svarer til ubetinget fængsel i 30 dage.

Som det fremgår af sagen, kan der i forbindelse med fastsættelse af straffen for voldelige overgreb mod dyr lægges vægt på den lidelse, som er forvoldt dyret, og på de øvrige omstændigheder, som gerningen er begået under. Det kan f.eks. være, at overtrædelsen er begået under flugt fra politiet eller i forbindelse med en anden kriminel handling.

Så selv om sagen her er over 10 år gammel, illustrerer den meget godt, at de gældende regler faktisk tager hensyn til, at der er tale om overgreb mod levende væsener, og om overgrebet er begået i forbindelse med en anden kriminel handling.

Jeg kan derudover oplyse, at den pågældende hundefører i sagen blev tilkendt 45.000 kr. i erstatning for sit tab. Erstatningen blev fastsat ud fra en ganske grundig opgørelse af hundens værdi.

Det bringer mig til det næste punkt i beslutningsforslaget, nemlig forslaget om, at der i sager om drab på politihunde og lignende automatisk skal rejses krav om erstatning. Jeg forstår jo udmærket godt baggrunden for beslutningsforslaget, og jeg er fuldstændig enig i, at en vigtig del af opgøret med sådan en forbrudelse jo netop ligger i, at gerningsmanden skal betale en erstatning.

Erstatningen kan være ganske betydelig, når det gælder politihunde, fordi politihunde jo ofte har gennemgået en omfattende træning for at kunne udfylde den funktion, som de har i tjenesten. Nogle hunde bruges desuden som avlshunde og kan også i den forbindelse have en særlig værdi.

Erstatningskravet kan allerede efter de gældende regler rejses under straffesagen. I praksis foregår det på den måde, at anklagemyndigheden i relevant omfang vejleder den forurettede om muligheden for at kræve erstatning, og hvis den skadelidte ønsker det, tager anklagemyndigheden som udgangspunkt erstatningskravet med, når sagen skal for retten.

Så efter min mening er det ikke nødvendigt at indføre en ordning, hvorefter man i sådan nogle sager om drab på politihunde og lignende automatisk skal rejse et erstatningskrav. Det kan også være en u hensigtsmæssig ordning, fordi der kan være sager, hvor der ikke er grundlag for at tilkende erstatning, f.eks. fordi der ikke er lidt et påviseligt tab. En automatisk ordning bryder i øvrigt også med den grundlæggende regel om, at erstatningskrav kun skal fremsættes, hvis den skadelidte ønsker det.

I den aktuelle sag, der er omtalt i beslutningsforslaget, har statsadvokaten oplyst, at der under sagens behandling i byretten ikke bliver nedlagt påstand om erstatning for hunden. Sagen er nu anket, og

eventuelt krav om erstatning vil derfor kunne rejses under sagens behandling i landsretten.

Det vigtigt, at sager om bl.a. drab på politihunde bliver håndteret korrekt af anklagemyndigheden, og derfor vil jeg bede Rigsadvokaten om at gøre politikredsene opmærksom på, at der i sådanne sager som udgangspunkt bør rejses tiltale for overtrædelse af straffelovens bestemmelser om groft hærverk på grund af den høje værdi, som politihunde repræsenterer, og at der desuden bør rejses tiltale for overtrædelse af dyreværnsloven, hvis det vurderes, at handlingen har påført dyret lidelse.

Derudover vil jeg bede Rigsadvokaten om at sikre, at anklagemyndigheden altid er opmærksom på spørgsmålet om erstatning i sådanne sager. Med sådan en indskærpelse fra Rigsadvokatens side mener jeg at vi går ganske langt for at sikre, at sager om drab m.v. på dyr, der fungerer i tjeneste, rent faktisk også får den opmærksomhed, som de fortjener. Men endnu mere vigtigt er det naturligvis, at de gældende bestemmelser allerede sikrer en passende straf og mulighed for erstatning i sådanne sager.

Så altså samlet set mener jeg, at der ikke er behov for at indføre særlige bestemmelser vedrørende drab m.v. på hunde og andre dyr, der anvendes i politiets og forsvarets tjeneste, som det er beskrevet i beslutningsforslaget. Regeringen kan altså med andre ord ikke støtte forslaget.

Kl. 17:11

Formanden :

Tak til justitsministeren. Der er ønsker om korte bemærkninger fra fru Marlene Harpsøe.

Kl. 17:11

Marlene Harpsøe (DF):

Jeg vil starte med rette en tak til justitsministeren først og fremmest for en tale, som jeg synes kom rigtig godt rundt i hjørnerne i lovgivningen om den her slags sager. Jeg var også glad for at høre det sidste, som justitsministeren var inde på, nemlig det her med, hvad justitsministeren egentlig vil gøre, hvor justitsministeren bl.a. vil rette henvendelse til Rigsadvokaten.

Men så til et spørgsmål, for det skal selvfølgelig ikke være ros det hele. Det er det jo sjældent her i Folketinget. Jeg ærgrer mig da som ordfører for Dansk Folkeparti over, at justitsministeren ikke vil medvirke til at ændre lovgivningen, så der altså kommer en særlig beskyttelse af tjenestedyr i funktion. Justitsministeren er jo selv inde på det, for justitsministeren siger, at det godt kan virke koldt.

Jeg har fået flere henvendelser fra borgere og hundeførere, som også finder det her med, at de har en polititjenestehund, som bliver udsat for vold, og at det så straffes som hærverk, meget grænseoverskridende. Kan justitsministeren ikke godt sætte sig ind i den situation, at det kan være meget krænkende for ens retsfølelse?

Kl. 17:12

Formanden :

Ministeren.

Kl. 17:12

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Jeg forstår godt, og det sagde jeg også i mit indlæg, at man synes, det lyder sådan lidt koldt, men det er nu engang straffelovens terminologi, og jeg synes, at det skal ses i sammenhæng med dyreværnsloven.

Går vi tilbage i tiden, før vi fik dyreværnsloven og dens generelle bestemmelser om måden, hvorpå man skal værne om dyr, var det jo sådan, at dyrene var fuldstændig tingsliggjorte. Der var det sådan, at man kun så på dyrene som nogens ejendom, og hvis de ikke var nogens ejendom, var det sådan set lige meget. Der var det alene hærværksdelen, som man var optaget af. Der blev det betragtet sådan, at

dyr var nogens ejendom, og hvis de var det, kunne der iværksættes nogle sanktioner, hvis man f.eks. dræbte dyrene eller skadede dem.

Så har vi fået hele dyreværnslovgivningen, og det har jo betydet en fuldstændig anderledes tilgang til det rent juridisk, fordi vi nu ser dyrene som væsener, og i dyreværnsloven er det sikret, at der ikke kun er den kolde, nøgterne bestemmelse som i straffeloven, men også er bestemmelser, der sikrer, at det bliver straffet, hvis man påfører dyr smerte osv.

Kl. 17:14

Formanden :

Fru Marlene Harpsøe.

Kl. 17:14

Marlene Harpsøe (DF):

Men justitsministeren ved jo også godt, at der er forskel på at begå dyremishandling eller vanrøgt efter dyreværnslovens § 28, stk. 1, og begå groft hærværk og blive straffet for det efter straffeloven. Der er faktisk op til 5 års fængsel til forskel, i hvert fald når det handler om dyremishandling i førstegangstilfælde.

Jeg synes jo, at det kunne være dejligt, hvis vi her fra salen i dag kunne sende et signal også ud til politiet om, at de tjenestedyr, som de har, rent faktisk yder en kolossal god indsats for Danmark ved at opretholde ro og orden og hjælpe til i tiltrængte situationer med at jage forbrydere og det ene og det andet, ved at sige, at vi laver en særlig paragraf i straffeloven, hvor tjenestedyr i funktion er særligt beskyttede. Er justitsministeren ikke med på at ændre straffeloven, så de altså får en særlig beskyttelse, så det ikke bare er noget, der straffes efter dyreværnsloven, som altså kan give en meget lavere straf end den, man kan få for groft hærværk efter straffeloven?

Kl. 17:15

Formanden :

Ministeren.

Kl. 17:15

Justitsministeren (Lars Barfoed):

Det er nok fremgået af min konklusionen på mit indlæg, at det er jeg ikke med på. Jeg synes, de muligheder for at straffe og de strafferammer, som jo efterlyses af forslagsstillerne, allerede er i straffeloven. Når jeg før nævnte dyreværnslovgivningen, var det på grund af den diskussion, som fru Marlene Harpsø rejste om det lidt kolde i udtrykket hærværk i forhold til dyr.

Men at lave en ny bestemmelse i straffeloven ændrer ikke ved den straf, der kan tilkendes, når der foreslås en strafferamme på 6 år. Derfor mener jeg, det er ufornødent at ændre det. Det kan måske også føre til andre vanskelige grænsedragninger, hvis man siger, at der en særlig regel for tjenestedyr i funktion. Hvad så med tjenestedyr, der ikke er i funktion? Og sådan kunne man blive ved. Så jeg synes sådan set, at vi har indrettet os tilfredsstillende, som lovgivningen er i dag på det område.

Kl. 17:16

Formanden :

Tak til justitsministeren. Så går vi til ordførerrækken. Den første er hr. Karsten Nonbo som ordfører for Venstre.

Kl. 17:16

(Ordfører)

Karsten Nonbo (V):

Jeg må indrømme, det er noget svært at tilføre debatten noget nyt efter den grundige redegørelse fra justitsministeren, og jeg tror ikke, at formanden sådan vil pålægge os at udfylde taletiden. Så jeg vil nøjes med at sige, at vi afviser det her forslag klart.

Det er jo sådan, at straffeloven hedder den borgerlige straffelov, og det er ikke, fordi den er lavet af højrefløj, det er, fordi den er lavet for borgere, om borgere og til borgere og ikke til dyr. At putte en særlig paragraf ind, nemlig § 237 b, om den, der dræber dyr, hvor den anden er om den, der dræber mennesker, finder jeg ikke nogen egentlig grund til. Det er vel et spørgsmål om den straf, de får for den forbrydelse, de har lavet. Skyder man og dræber en hund, uden den lider, så er det hunden, man har dræbt, og når ikke det er en borger, et menneske, er det pr. definition et dyr.

Vi må sige, at man bliver sigtet for menneskehandel, hvis man handler med mennesker, som foregår indimellem, men man bliver ikke sigtet for at handle med dyr. Det er derfor, vi adskiller det, der står i den borgerlige straffelov, og det, der f.eks. står i dyreværnsloven. Det er jo rigtigt, som justitsministeren siger, at er det sådan, at man afliver dyret, hvor dyret lider, så er det ud over at være groft hærværk også en overtrædelse af dyreværnsloven, og der er altså ret vide strafferammer for begge dele.

Så vi føler os i Venstre helt dækket ind af den straf, der kan gives, og for mig er det i hvert fald ikke sådan, at vi behøver at disneyficere dyrene og gøre dem til halve mennesker, for det er altså dyr.

Til det med at beskytte dem særligt, fordi de er i funktion, vil jeg sige, at en hund egentlig er gladere, når den er i funktion, den har det meget, meget bedre, end når den ikke er i funktion, så på den måde kan den have et godt liv. Er det sådan, at den har været trænet og har været velplejet osv., så er erstatningen også større, og dyret har ikke lidt mere, kan jeg så trøste med.

Så vi afviser forslaget. Tak.

Kl. 17:19

Formanden :

Der er ønske om en kort bemærkning fra fru Marlene Harpsøe, værsgo.

Kl. 17:19

Marlene Harpsøe (DF):

Tak til hr. Karsten Nonbo, som mente, at det er svært at tilføje noget nyt (*Karsten Nonbo (V):* Det lykkedes!), men som ellers, synes jeg da, udfyldte sin taletid meget godt, ud over at vi selvfølgelig i Dansk Folkeparti er ærgerlige over den melding, som man kommer med her fra Venstres side. Venstre taler om den borgerlige straffelov, og man kan for så vidt være enig.

Men hvad så med den borgerlige retsfølelse? Mener hr. Karsten Nonbo ikke, at det er krænkende for borgernes retsfølelse, når et drab på en politihund eller slag med en jernstang i hovedet på en politihund f.eks. bliver udført? Er det ikke krænkende?

Kl. 17:20

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 17:20

Karsten Nonbo (V):

Jo, det er det da så absolut. Det er ikke alene krænkende, det er også strafbart, og det er derfor, der straffes. Og hvad vi kalder det bagefter, når hunden er død, er hunden nok ligeglad med. For mig er det vigtigste, at den, der laver de formastelige overgreb, bliver straffet – og i mine øjne jo hårdere, jo bedre. Så det er vi helt enige om. Men jeg står ikke bagefter med tårer i øjnene og synes, at »hærværk« er for koldt et udtryk at bruge, når man begraver sin lille hund og der så står »død på grund af hærværk«. Det kan man jo bare lade være med.

Kl. 17:20

Formanden :

Fru Marlene Harpsøe.

Kl. 17:20

Kl. 17:23

Marlene Harpsøe (DF):

Jeg ved ikke, om det var et forsøg på at være sjov. Jeg synes i hvert fald ikke, det var morsomt, og det er jeg ret sikker på at den hundefører, der mistede Kayo tilbage i august 2009, heller ikke ville synes var særlig sjovt.

Men når det så er sagt, vil jeg da gerne have hr. Karsten Nonbo til at anerkende, at der er forskel på at blive straffet med op til 6 års fængsel for groft hærværk efter straffeloven og så blive straffet for dyremishandling, som jo i førstegangstilfælde giver op til 1 års fængsel efter § 28, stk. 1, i dyreværnsloven. Er det ikke en meget, meget stor forskel? Er der ikke tale om dyr, når de er i politiets tjeneste, som rent faktisk bruges til nogle utrolig gavnlige formål, og som altså bidrager til, at der kan opretholdes ro og orden i vores samfund, og altså er til fuld nytte for vores land?

Kl. 17:21

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 17:21

Karsten Nonbo (V):

Jo, men derfor er vi jo egentlig også glade for, at vi har den der hærværksparagraf, hvorefter de kan idømmes op til 6 års fængsel. Havde vi ikke haft den, var de kun blevet idømt op til 1 års fængsel efter det, der blev oplyst af ordføreren for forslagsstillerne. Derfor burde ordføreren for forslagsstillerne jo egentlig være glad for, at vi kan knytte groft hærværk til det, for det er med til, at vi kan forhøje straffen. Så jeg synes, at ordføreren for forslagsstillerne ønsker et, men argumenterer for det modsatte.

Kl. 17:22

Formanden :

Der er også ønske om en kort bemærkning fra fru Karen Hækkerup.

Kl. 17:22

Karen Hækkerup (S):

Det er, fordi jeg ikke kan nære mig, når Venstres ordfører siger, at man skal straffes, og helst så hårdt som muligt – jo hårdere, jo bedre, tror jeg var ordførerens udtryk.

Så tænkte jeg, hvis nu man skulle kaste nogle beregninger ind i det her lille spørgsmål: Statsministeren har været ude at sige, at han ikke synes, man skal give strafabat. Når man skal idømmes en straf, skal der ikke være rabat, bare fordi man har begået flere forhold. Det var et af de store slagnumre ved Venstres landsmøde. I den sag her, som vi nu omtaler, er der altså blevet idømt straf for røveri, for trusler, for vold og for hærværk – altså drabet på den her hund – hvilket i alt gav en straf på 6 år.

Kan Venstres ordfører ikke sige, hvad der i forhold til Venstres politik ville have været en rimelig straf for den her forbrydelse?

Kl. 17:22

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 17:22

Karsten Nonbo (V):

Jeg er ikke helt sikker på, jeg forstod spørgsmålet rigtigt. Men hvis vi tager sagen her med hunden, der blev mishandlet, så den døde, er der to paragraffer eller love for samme forseelse. Det andet er nok noget, der er lavet af flere gange, altså der ligger på hinanden følgende – jeg tror nok, det ligesom er tre særskilte forbrydelser. Hvis ikke jeg fik svaret korrekt, er spørgeren velkommen til at vende tilbage.

Formanden :

Tak til hr. Karsten Nonbo. Så er det fru Karen Hækkerup som ordfører.

Kl. 17:23

(Ordfører)

Karen Hækkerup (S):

Jeg har stor forståelse for, at Dansk Folkeparti har fremsat det her forslag. Jeg har selv været på besøg i Farum på hundeskolen og talt med nogle af de hundeførere, som træner deres hunde. Jeg har været med ude at se dem træne, jeg har talt med dem, og jeg har hørt på de bekymringer, de har i forhold til deres arbejde.

Jeg synes, det er vigtigt at pointere, at man skal finde balancen i den her sag. Den balance går på, at hunden er menneskets bedste ven, og de politihunde, som er i funktion, indgår i politihundeførernes familier. Det er hunde, som de er sammen med 24 timer i døgnnet, og som skal kunne omstille sig fra det ene øjeblik at sidde derhjemme på børneværelset og få sat diadem og plastikøreringe på og det næste øjeblik kan blive kaldt ud til at skulle finde en senildepment, der er gået fra hjemmet, eller være i nogle meget voldelige optøjer, hvor der bliver kastet med sten mod politiet. De her hunde er meget trænet, de er meget sammen med deres hundeførere, og derfor er det selvfølgelig også en stor smerte, når de går bort. Det synes jeg vi bliver nødt til at anerkende.

Når det så er sagt, må der også være en grænse, for hunde er ikke mennesker. Når Dansk Folkeparti fremsætter et forslag, hvor de kræver en strafferamme på 6 års fængsel, synes jeg ikke, at jeg kan være med. Jeg vil sådan set meget gerne være med derhen, hvor jeg vil tale om, at jeg synes, det er mærkeligt, at udtrykket hærværk er det, der bliver brugt, men det ændrer ikke ved, at den strafferamme, jeg synes vil være den rimelige at anvende, ikke vil ligge over det, der er det væsentlige i gældende lov. Så selv om vi har et udtryk, som jeg sådan set medgiver godt kan virke forkert, synes jeg, at straffelængden er inden for rimelighedens grænse.

Jeg vil sige, at vi i Danmark har nogle af verdens dygtigste hundeførere, og vi har nogle af de dygtigste politihunde, som man har trænet på en anden måde, end man gør i mange andre lande. Det viser sig bl.a. ved, at de danske politihunde bliver hidkaldt, når man har sager, man ikke kan løse. I eksempelvis Norge har man haft hidkaldt danske politihunde, som har været oppe at hjælpe med at opklare sager.

Jeg synes derfor, at det er vigtigt at udtrykke forståelse for hundeførerne, men omvendt vil jeg sige, at de hundeførere, jeg selv talte med, da jeg var i Farum og med ude at se dem træne, ikke ønskede, at drab på hunde skulle straffes ligeværdigt med eksempelvis drab på mennesker, eller at det skulle takseres til 6 års fængsel.

Derfor vil jeg sige, at jeg synes, det er vigtigt, at vi anerkender det tab, som politihundeførerne lider, og at vi måske også bør overveje, om man kan finde en anden formulering, men jeg bakker op om den strafferamme, det ligger inden for, og er ikke interesseret i at hæve den.

Kl. 17:26

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Marlene Harpsøe for en kort bemærkning.

Kl. 17:26

Marlene Harpsøe (DF):

Først tak til fru Karen Hækkerup fra Socialdemokratiet for hendes forståelse for det her forslag. Som vi også er inde på i det her beslutningsforslag, som vi i Dansk Folkeparti har fremsat, sammenligner vi jo ikke mennesker med dyr. Det er vi inde på i det her forslag. Jeg vil bare gerne lige først og fremmest høre fra fru Karen Hækkerup,

om hun har noteret sig det, for det virker ikke sådan, når ordføreren taler heroppe fra talerstolen.

En anden ting er, at fru Karen Hækkerup mener, at den nuværende strafferamme er rimelig. Vi beder jo i vores forslag sådan set heller ikke om at få skærpet straffen, for vi anerkender sådan set, at man i dag kan blive straffet med op til 6 år i fængsel for groft hærværk, hvis man slår en politihund ihjel, fordi den netop har en rigtig høj værdi. Det, vi så mener, er, at det ikke er rimeligt, at det skal betegnes som groft hærværk. Vi vil gerne have, at det skal straffes med op til 6 års fængsel som en særlig beskyttelse af tjenestedyr i funktion. Så strafferammen laves der ikke om på. Hvad vil ordføreren sige til det?

Kl. 17:27

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 17:27

Karen Hækkerup (S):

Jeg ved ikke, om jeg har formuleret mig uheldigt, i forhold til om man sammenligner mennesker med dyr. Jeg synes, der er forskel på, om det er en politihund, der bliver dræbt, eller om det er mennesker, der bliver skudt efter, og jeg synes, det er for meget at indføre den strafferamme, som Dansk Folkeparti gerne have, selv om jeg anerkender, at for de politihundeførere, som arbejder med de her hunde, er det selvfølgelig nogle væsener, som er tæt på dem, og som også er tæt på deres familier, som de er sammen med hele tiden. Men jeg synes, at det vil være forkert at følge Dansk Folkepartis forslag.

Kl. 17:28

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Marlene Harpsøe.

Kl. 17:28

Marlene Harpsøe (DF):

Betyder det med andre ord, at Socialdemokratiet så mener, at en strafferamme på 6 års fængsel for groft hærværk er for høj? For det er sådan, jeg hører ordføreren, nemlig at man rent faktisk mener, at strafferammen for groft hærværk, som jo i dag kan give op til 6 års fængsel, hvis man f.eks. slår en politihund ihjel, altså er for høj, og at man ønsker at sætte den ned?

Kl. 17:28

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 17:28

Karen Hækkerup (S):

Som der står i forslaget: Efter straffelovens § 291, stk. 1, straffes den, der ødelægger, beskadiger eller bortskaffer ting, der tilhører en anden, med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Det ser jeg ingen grund til at ændre ved.

Kl. 17:28

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det SF's ordfører, fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 17:29

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg har ikke været oppe at besøge hundene på skolen, men jeg havde faktisk lejlighed til at møde årets politihund her for et par uger siden i Herning. Der er jo ingen tvivl om, at der er et meget tæt bånd mellem en politimand og den hund, han har, og at han af et oprigtigt hjerte også følger mange ting for det her dyr og selvfølgelig også er

optaget af, at det ikke kommer til skade. Jeg har selv haft hund, og derfor tror jeg også, at jeg meget godt kan sætte mig ind i de følelser, der kan være over for sådan et dyr.

Jeg synes faktisk, der er noget sympatisk i det her lovforslag. Jeg kan af samme grunde som fru Karen Hækkerups ikke støtte det. Jeg synes, strafferammen lyder lige lovlig voldsom. Men jeg må så også sige, at jeg faktisk synes, at der i den gældende lovgivnings paragraffer især er to ting, som ikke afspejles. Punkt 1: Der er tale om et angreb på myndighederne, når man går efter at skade hunden. Det synes jeg godt at man på en eller anden måde kunne indikere lidt bedre i lovgivningen, end det er indikeret i dag. Punkt 2: Det skurrer i mine ører, når man omtaler vold mod dyr som hærværk. Jeg synes ikke rigtig, at det passer med de fleste menneskers forhold til de dyr, som fungerer som kæledyr i dag. Så jeg synes faktisk, at vi skulle bestræbe os på at finde en anden betegnelse, der dækker det lidt bedre. Jeg har ikke umiddelbart et godt forslag, men jeg synes, at vi skulle sætte os ned bagefter og tale sammen om, hvordan man i en beretning kunne skruer det her sammen, eller i udvalgsarbejdet på en eller anden måde få afklaret det.

Jeg tror, det var ordene fra SF. Altså, overordnet er vi positive. Vi kan ikke støtte lige præcis det forslag, der ligger her, men vi er meget interesserede i at indgå i en eller anden form for beretning eller gå videre med det i udvalgsarbejdet.

Kl. 17:31

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det den konservative ordfører, hr. Kurt Scheelsbeck.

Kl. 17:31

(Ordfører)

Kurt Scheelsbeck (KF):

Tak for det. I Det Konservative Folkeparti tilslutter vi os naturligvis, at dyr i menneskers varetægt skal have den bedste omsorg og de bedste betingelser. Det gælder for vores familiedyr, det gælder for produktionsdyrene, og det gælder naturligvis også for politiets tjenestedyr.

Dette beslutningsforslag drejer sig netop om tjenestedyr, som i funktion kommer til at lide overlast – enten ved slag eller andre og måske grovere former for vold. Det drejer sig om, at regeringen skal pålægges, at vold mod tjenestedyr ikke må sammenlignes med hærværk, men skal betegnes som vold med en strafferamme på op til 6 års fængsel. Endvidere lægger beslutningsforslaget op til, at der automatisk skal rejses en erstatningssag mod skadevolderen.

Der skal naturligvis skrides hårdt ind over for vold og drab på dyr, og sådan er det heldigvis også i den gældende lovgivning. Efter straffelovens § 291, stk. 2, vil drab på hunde og andre dyr blive straffet efter lovens regler om groft hærværk. Drab på politihunde kan, som vi allerede har hørt her, føre til, at det bliver straffet med op til 6 års fængsel. Endvidere kan der, som vi også har hørt, hvis dyret lider anden form for overlast, straffes efter dyreværnslovens bestemmelser.

Der er med andre ord i dag en fuldt ud dækkende mulighed i gældende lovgivning for at skride hårdt og konsekvent ind over for personer, der udsætter tjenestedyrene for overlast. I den konkrete sag, som ligesom er baggrund for beslutningsforslaget, nemlig drabet på politihunden Kayo, blev der jo netop, som vi også har hørt, rejst tiltale efter bestemmelsen om groft hærværk.

En ny lov om beskyttelse af tjenestedyr i funktion ville derfor ikke have ændret på den straf, som den pågældende forbyrder fik. Erstatningskravet vil altså allerede efter de gældende regler blive rejst under en straffesag. Når vi allerede i eksisterende lovgivning har, kan man sige, opfyldt intentionerne i det beslutningsforslag, som vi behandler her, mener jeg ikke, at vi skal lovgive alene med afsæt i den symbolske værdi i at lovgive.

Jeg er, som det fremgår, helt på linje med forslagsstillerne, når det gælder om at beskytte dyr, som politiet benytter. Men jeg er også som nævnt nu af den opfattelse, at gældende lovgivning allerede sikrer en passende strafferamme for vold mod tjenestedyr, og Det Konservative Folkeparti kan på den baggrund ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 17:34

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til den konservative ordfører. Så er det Enhedslistens ordfører, hr. Per Clausen.

Kl. 17:34

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Nu er det jo nogle år siden, jeg sidst har været i nærkontakt med en politihund, og jeg vil i øvrigt heller ikke lade mine oplevelser dengang influere synderligt på mine synspunkter i dag. Jeg vil bare sige, at det, jeg foretog mig, ikke nærmede sig dyremishandling.

Men jeg vil godt sige, at i grunden synes vi i Enhedslisten, at der kunne være meget fornuft i at se på, om de hunde, der bruges i forsvarets og politiets tjeneste, har brug for en særlov under dyreværnsloven. Det er jo sådan, at vi har dyreværnsloven til at beskytte dyr i almindelighed, og for en lang række af de dyr, som f.eks. bruges som produktionsdyr eller på anden måde udsættes for en særlig udnyttelse af mennesker, har vi nogle særlove. Disse særlove handler dog ikke så meget om at forsvare dyrenes eftermæle, når de er døde, som om at sikre, at de har et ordentligt liv, mens de lever.

Jeg synes da, man godt kunne overveje, om der er brug for en lov, som beskytter hunde, der arbejder i politiets tjeneste eller fungerer som politihunde, mod, at myndighederne anvender dem og bruger dem og sætter dem ind i situationer, hvor de risikerer at blive stressede, blive bange, få tåregas i øjnene osv. En sådan lovgivning tror jeg faktisk ville være rigtig fornuftig, og det ville jo være en måde til at beskytte disse hunde mod at lide unødigt overlast. Her omtaler jeg kun den overlast, som politiet direkte er ansvarlige for at hundene bliver udsat for, for det er klart, at jeg ikke kunne drømme om at antyde, at politiet skulle have noget som helst ansvar for, hvad andre mennesker, selv om de lige så vel som hunde kan blive bange, forskrækkede og stressede, kunne finde på at gøre i den situation.

En sådan særlov synes jeg faktisk godt man kunne overveje, og så ville man jo tage afsæt i dyrevelfærdslovgivningen og derfor undgå den lidt filosofiske debat, som i hvert fald bevæger sig ud over det niveau, jeg plejer at beskæftige mig med, og som handler om, hvorvidt vi nu skal menneskeliggøre hundene. Det synes jeg er rigtigt at man ikke skal, men vi har gode muligheder for at gøre noget ved det.

Den anden relevante problemstilling, som man kunne tage op her, er jo spørgsmålet om, hvorvidt vores samlede straffesystem er fornuftigt og hensigtsmæssigt indrettet. Er det rigtigt, retfærdigt og i overensstemmelse med befolkningens retsfølelse, at hærværk straffes langt voldsommere, end hvis man mishandler dyr? Hærværk straffes måske endda i nogle tilfælde hårdere, end hvis det går ud over mennesker, og det kan man jo godt diskutere. Men jeg tror, det ville være fornuftigt at gøre det i en sammenhæng, hvor man gennemgik hele straffeområdet med henblik på at se, hvordan sammenhængen er mellem straffe på forskellige områder. Jeg kunne i hvert fald godt frygte, at hvis man gennemførte en generel forhøjelse af straffen for overtrædelse af dyrevelfærdslovgivningen, ville det efterfølgende blive brugt af nogle til at sige, at når man straffer så hårdt for at gøre det ved et dyr, kan det jo ikke passe, at man ikke straffes langt hårdere for at gøre det ved et menneske. Så har vi ligesom gang i det, vi kender lidt for godt.

Det sidste, jeg vil sige til beslutningsforslaget her, er, at der jo ikke sker noget ved at kalde det symbolpolitik, for det anerkendes jo i

bemærkningerne til beslutningsforslaget. Den strafferamme, der er i dag, er sådan, at man kan komme op på at få 6 års fængsel, hvis det kan rubriceres som hærværk, at man slår et dyr, der ikke er noget værd, om jeg så må sige, ihjel. Så kan det kun være efter dyrevelfærdsbestemmelserne, og mit indtryk er, at hvis man kun slår dyrene ihjel og ikke mishandler dem først, får man svært ved at komme op på 1 år.

Det er selvfølgelig en problemstilling, der kan være relevant, men så vidt jeg har forstået, er politihunde pr. definition meget værdifulde i kraft af det arbejde, de udfører. Derfor betyder det også, at hvis det går ud over en politihund, vil man som oftest kunne anklages for alvorligt hærværk, og så er der altså en strafferamme på op til 6 år. Det synes jeg sådan set er en rimelig hård straf at få, så jeg synes ikke, der i henhold til det, som handler om, hvor hård straf folk skal have for at begå den slags handlinger, er nogen grund til at stramme op.

Jeg deltager gerne i den moralske fordømmelse, når det handler om at udsætte dyr, som jo i hvert fald intet ansvar har for, at de er blevet anbragt i den situation, de er blevet anbragt i, for lidelse. Den fordømmelse deler jeg fuldt og helt, men jeg tror, vi skal lade det blive ved det og så sige, at vi har muligheder for straf på dette område, som nok kan opfylde det ønske og det krav, folk har om, at retsfølelsen bliver tilfredsstillet.

Kl. 17:38

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til Enhedslistens ordfører. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Marlene Harpsøe.

Kl. 17:39

(Ordfører for forslagsstillerne)

Marlene Harpsøe (DF):

Jeg er jo den sidste, der er på, så der er sikkert rigtig mange her, der er utrolig begejstrede for endelig nu at skulle høre min ordførertale. Det er jo sådan, at vi i Dansk Folkeparti har fremsat det her beslutningsforslag, ikke på grund af symbolpolitik, men fordi vi i Dansk Folkeparti er oprigtigt optaget af, at man rent faktisk laver en ændring her i forhold til den nuværende lovgivning.

Det var jo sådan tilbage i august 2009, at den 6 år gamle politihund Kayo dræbt af skud i forbindelse med en jagt på litauiske røvere i Aarhus. Røverne blev heldigvis fanget, og de er senere hen blevet dømt, men i forbindelse med at medierne dækkede den her sag, kom det frem, at drabet på polititjenestehunden blev straffet som hærværk, hvilket flere også har været inde på i forbindelse med debatten i dag. I den nuværende lovgivning betegnes tjenestedyr som en ting, og det betyder, at hvis man f.eks. skyder eller begår vold mod en politihund, sigtes man efter samme paragraf, som hvis man f.eks. havde begået omfattende hærværk eller lignende.

I Dansk Folkeparti finder vi det anstødeligt, at et drab på en politihund straffes som hærværk, og derfor har vi selvfølgelig også taget initiativ til det her beslutningsforslag i dag. Politiets tjenestedyr yder et værdifuldt og vigtigt stykke arbejde, det tror jeg ikke nogen af os kan være uenige om. Tjenestehundene har så at sige næse for kriminalitet og kan opsnuse kriminelle, narkotika og meget andet. De kan benyttes til at skabe ro ved demonstrationer, optøjer og lignende, men hundene bruges også til at finde f.eks. demente, som er forsvundet, eller et lig, der er gemt af vejen i en skovbund. Med andre ord bidrager politiets tjenestedyr til at opretholde ro og orden, og politiets tjenestedyr er en vigtig del af politiets arbejde med at opklare forbrydelser og fange forbrydere.

Tjenestedyrenes arbejde er prisværdigt, og i Dansk Folkeparti finder vi det derfor også utiltalende og forkert, at drab og vold mod disse dyr straffes, som var hundene ligegyldige materielle ting.

I et svar til Retsudvalget har justitsministeren oplyst, at man i 2009 registrerede 1 politihund, der blev skudt; 2 politihunde, der

blev slået i hovedet med flasker; 2 politihunde, der blev slået i hovedet med jernstænger; 2 politihunde, som blev forsøgt kvalt ved halsgreb; og ca. 50 politihunde, der blev slået og sparket. Det er jo en utrolig voldsom og uacceptabel adfærd over for dyr i politiets tjeneste. Ofte er det jo også sådan, at det er politihundene, der sendes først i jagten på kriminelle og dermed skåner politibetjentene. Det så man også i det tilfælde fra Aarhus, hvor det netop var politihunden Kayo, der blev sendt først, og gud ske tak og lov for det, kan man sige, for ellers var det sandsynligvis en politimand, der i stedet var blevet skudt på.

I USA og Norge er der en særlig beskyttelse af tjenestedyrene, og i Danmark gør vi jo også en dyd ud af at interessere os for dyr og for, hvordan mennesker behandler dyr, for dyrene skal selvfølgelig behandles ordentligt, som De Konservative også var inde på.

I Dansk Folkeparti kæmper vi for højere straffe for dyremishandling, ligesom vi kæmper for et særligt dyreværnspoliti, og der kunne jeg da i hvert fald godt stikke den note ind her, at det da ville være dejligt, hvis man fra De Konservatives side også kunne være med på det, når man kæmper for, at dyrene skal behandles ordentligt. Men i dag er det så politiets tjenestedyr, det omhandler, og uanset om det er hunde eller heste i politiets tjeneste, synes jeg, at deres indsats skal anerkendes.

I Dansk Folkeparti mener vi, at Folketinget af hensyn til retsfølelsen bør ændre loven, så vold mod eller drab på politiets tjenestedyr straffes efter en særlig paragraf i straffeloven – det kunne også være dyreværnsloven – som giver disse dyr en særlig beskyttelse. Men af hensyn til respekten for anerkendelse af politidirektorens arbejde skal loven også ændres.

Til slut vil jeg sige, at en ændring af lovgivningen sender et rigtig godt signal om, at vi i Danmark ikke accepterer vold mod eller drab på politiets tjenestedyr, og at det i hvert fald ikke skal straffes, som var de en materiel ting.

Kl. 17:44

Herudover kan vi ikke komme uden om, at tjenestedyrene repræsenterer en høj værdi. Det kan selvfølgelig være svært at angive en bestemt pris, altså hvor meget en politihund med oplæring, foder og dyrlægebesøg m.v. egentlig koster, for det opgøres ikke præcist hos politiet. Men vi kan jo ikke komme uden om, at det løber op i store summer. Og det bør være den kriminelle, mener vi, som betaler prisen for, at en politihund, der er blevet udsat for vold, kan komme til dyrlægen, ligesom det bør være den dømte, der bør afholde regningen for, at politiet kan oplære en ny politihund, hvis det er, at den kriminelle altså har dræbt en politihund.

Så derfor mener vi også i Dansk Folkeparti, at det skal sikres, at det er de kriminelle, som altså har begået vold mod eller har dræbt tjenestedyrene, som bliver gjort erstatningsansvarlige for det tab, som politiet lider i forbindelse med den pågældende kriminelle handling. Vi hørte så fra justitsministerens side, at det allerede er gældende, og jeg er egentlig glad for, at justitsministeren altså vil tage det op med Rigsadvokaten for at få det formidlet til anklagemyndigheden, for det indtryk, vi har fået i Dansk Folkeparti, er, at nok skal det ske, men at det i virkeligheden ikke bliver gjort. Det er det indtryk, vi har fået, når vi har talt med menige politibetjente og hundeførere. Det er altså ikke noget, der sker i virkeligheden.

Men jeg er glad for, at debatten her i dag i hvert fald får ministeren til at handle, om ikke hele vejen i forhold til lovforslaget, som er det, vi i Dansk Folkeparti selvfølgelig gerne vil have, men så i forhold til at gå til Rigsadvokaten med henblik på at få gjort anklagerne opmærksomme på, at der altså kan rejses krav om erstatning i sådanne sager.

Så er der også noget andet, man kan drøfte i forhold til erstatningen. Når der er gået en rum tid, bliver politihunden jo en politibetjents ejendom. Det bliver politibetjenten, som kommer til at stå som ejer af hunden, men da det faktisk er politiet som helhed, som langt

hen ad vejen har stået for udgiften til oplæring og foder til politihunden, kan man spørge om, om det er nok med, at det kun er den nuværende ejer, som kan rejse det her erstatningskrav. Det synes jeg ikke det er. Politiet har jo først og fremmest haft en meget, meget stor udgift til indkøb af politihunden, til specialfoder, til opdræt, til hundeprov, mentaltest, dyrlægebesøg og meget mere.

Vold mod ordensmagten er uacceptabelt, uanset om offeret er en politibetjent eller et dyr i politiets tjeneste. Dansk Folkeparti ønsker ikke at sammenligne dyr med mennesker, men ved at indføre en særlig beskyttelse i straffeloven for tjenestedyr i funktion anerkender vi altså tjenestedyrenes uundværlige funktion i vores samfund, ligesom vi sender et klart signal om, at man i Danmark ikke tolererer vold, drab m.v. på vores tjenestedyr.

Venstre var inde på det med, at straffeloven er en borgerlig lov. Men det ville da i hvert fald være glædeligt, hvis Venstre, nu hvor de ikke vil have det ind under straffeloven, ville kigge på, om det så ikke kunne komme ind under dyreværnsloven. Dansk Folkeparti mener ikke, at dyreværnslovens bestemmelser om dyremishandling er tilstrækkelige – her tænker jeg på § 28, stk. 1 – for de går jo ikke ind og tager hensyn på samme måde, som straffeloven gør, til den værdi, som politiets tjenestehund altså har.

Socialdemokraternes ordfører må jeg indrømme virkede, som om hun rodede lidt rundt i det, og hun ville ikke have, at strafferammen skulle sættes op, men syntes, at den nuværende strafferamme var rimelig. Det er jo sådan, at den nuværende strafferamme, som justitsministeren også var inde på, jo netop er sådan, at man kan få op til 6 års fængsel, hvis det er, at man altså straffes for drab på en polititjenestehund, efter straffelovens bestemmelser om det. Og det ændrer vi jo i Dansk Folkeparti sådan set ikke på. Vi siger stadig væk, at vi synes, at op til 6 års fængsel er rimeligt; vi mener bare, at det ikke skal hedde groft hærværk. Vi mener, at det altså skal være en særlig beskyttelse af tjenestedyrene.

Socialistisk Folkeparti synes jeg bidragede med noget positivt, og jeg kunne mærke på Socialistisk Folkeparti, at det nærmest skar dem i hjertet, at vold mod dyr bliver betragtet som hærværk, og vi drøfter i hvert fald gerne med Socialistisk Folkeparti, hvordan vi kan komme videre med den her sag.

Konservative var inde på, at dyr skal behandles ordentligt, og det er vi enige i; vi ser i hvert fald frem til udvalgsarbejdet.

Sluttelig takker jeg også justitsministeren for i hvert fald at tage aktion på nogle af de her ting, så der kommer noget information ud til politikredsene og anklagemyndigheden, således at vi kan få fokus skærpet på det her område. Tak.

Kl. 17:49

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse imod det, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 17:49

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Søren Espersen):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 19. november 2010, kl. 10.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside.

:

Mødet er hævet. (Kl. 17:50).
